

Cảnh Năm Biết Bao Lâu

Contents

Cảnh Năm Biết Bao Lâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	32
8. Chương 8	36
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	51
12. Chương 12	55
13. Chương 13	61
14. Chương 14	66
15. Chương 15: Ngoại Truyện	69

Cảnh Năm Biết Bao Lâu

Giới thiệu

Edit: CúnBìa: Dương Quỳnh Quote: Mỹ Mều Độ dài: 14 chương + 1 ngoại truyện Khát vọng cả đời à

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-nam-biet-bao-lau>

1. Chương 1

Thang máy “đình” một tiếng, tới rồi. Tôi sải bước ra ngoài, rẽ trái đi dọc theo hành lang, vòng qua bình phong thủy tinh hình cây cối[1], tới bàn làm việc còn có một người đẹp ông ẹo. Có lẽ người đẹp tiếp tân

này đã nhận được điện thoại báo trước, nên lập tức đứng dậy muốn ngăn tôi lại, cũng không ngờ mười mấy năm luyện Taekwondo của tôi không vô ích, một tay đã đẩy cô ta vào tường, cô ta còn chưa kịp kêu lên đã bị tôi dùng sức đá “bịch” vào cửa chính.

[1] Bình phong thủy tinh.

Cuối cùng người đẹp cũng kịp đến chắn trước mặt tôi: “Thực xin lỗi, Lục tổng, tôi không ngăn được cô ấy...”

Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc ngay cả lông mi cũng không nhấc lên, càng không lên tiếng, người đẹp đã biết điều lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại.

Tốt lắm!

Tôi tiến đến nắm chặt cà vạt của Lục Dữ Giang, gần từng tiếng thật hung tợn: “Tôi! Chơi[2]! Anh! Nhị! Thiếu!”

[2] Nguyên văn: Thao – từ chữ bên Trung, cùng nghĩa với “Fuck”.

Lục Dữ Giang thông thả tháo kính mắt viền vàng xuống, sau đó lại chậm rãi tách các ngón tay tôi đang túm lấy áo hần, cuối cùng mới ung dung nói: “Diệp Cảnh Tri, cô biết rõ nhà tôi năm đời đều độc đinh, tôi không phải nhị thiếu.”

Tôi còn chưa bực mình đến hồ đồ, bởi vì tôi biết không thể đấu võ mồm với tên vô lại này, chỉ cần đối đáp với hần, kết quả chắc chắn sẽ là tôi trở nên mơ hồ, việc cần làm là không cần nhiều lời với hần, trực tiếp nói cho rõ ràng rồi rời đi luôn.

“Cút!” Tôi lại giật cà vạt hần, gầm thét: “Cho anh 24 giờ, lập tức mang hết đồ của anh cút khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ vứt hết đồ của anh và cả chính anh nữa...”

“Đó cũng là nhà của tôi.”

Nhắc tới việc này liền nổi giận, trước đây tôi đúng là mù mắt chó... Không phải, là bị máu chó mê hoặc tâm trí, mới có thể ký tên vào hợp nghị kia.

“Được! Anh không dọn thì tôi dọn!”

“Điều thứ bảy thỏa thuận ly hôn, nếu ai dọn đồ đạc ra khỏi nhà, là chủ động bỏ nửa quyền tài sản của mình, tặng tất cả cho đối phương.”

Dựa vào đâu chứ!

Biệt thự đó là tôi và tên khốn này mua trước khi kết hôn, khi mua với giá thị trường là hơn 2000 vạn, sau đó giá bất động sản ngày một tăng, nhất là biệt thự, tôi đã hỏi qua, giá cả hiện giờ ít nhất là 5000 vạn.

Một nửa tài sản chính là 2500 vạn!

Có đánh chết tôi cũng không thể chấp tay tặng hơn hai ngàn vạn cho người khác được!

Nhất là tên khốn này!

Vì vậy tôi buông tay ra, hung hăng bỏ lại một câu: “Anh đã không muốn xéo đi, vậy tốt nhất là nên biết điều một chút, học cách chung sống hòa bình, không được tiếp tục rình coi việc riêng của tôi!”

“Ai có hứng thú xem trộm việc riêng của cô?” Lục Dữ Giang nói lỏng cà vạt bị tôi giật nhàu nhĩ một cách thoải mái, giọng vẫn thờ ơ như cũ: “Lịch bay bị trễ nên tôi mới về nhà lúc nửa đêm, ai ngờ cô lại đang thân mật với bạn trai trong phòng khách.”

“Chó má!” Tôi tức giận đến nỗi nói năng lung tung: “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi và anh ta thân mật?”

“À, mười hai giờ đêm hai người cô nam quả nữ ngồi trên sofa thảo luận chuyện Russia đánh Georgia à?”

Hắn nhanh mồm nhanh miệng làm tôi vô cùng tức giận, Phật nói trong lòng là Phật nhìn đâu cũng là Phật, trong lòng là phân chó nhìn đâu cũng là phân chó, trong lòng nam trộm nữ kỹ thì nhìn đâu vẫn chỉ có thể là nam trộm nữ kỹ.

Tôi hất mặt, cực kỳ kiêu căng hỏi: “Liên quan gì đến anh? Tôi yêu ai, thân thiết với ai trong phòng khách, anh quản tôi thảo luận Russia đánh Georgia, hay là chín chín tám mươi một cách kết đèn chùm bằng kẹp giấy của Ý à?”

Hắn gật gật đầu: “Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng bây giờ cô lại xông vào văn phòng của tôi để cãi lộn, ảnh hưởng đến tôi.”

Nghĩ vậy liền bực mình, đúng là kẻ gian còn cáo trạng trước!

“Anh!” Tôi lớn tiếng lên án: “Anh nửa đêm chạy về nhà, rõ ràng chúng ta đã ly hôn, không có quan hệ gì nữa. Anh lại sai tôi làm hết cái này đến cái nọ, thậm chí còn bảo tôi đi lấy áo choàng tắm cho anh, anh còn nói hươu nói vượn, cuối cùng còn chọc Tào Bân Nguyên tức giận chạy mất...”

“Tào Bân Nguyên?” Hắn cuối cùng cũng nhú mày: “Cái tên này thật khó nghe.”

“Có khó nghe hơn nữa cũng hay hơn Lục Dữ Giang.” Tôi hoàn toàn bị tức giận đến hồ đồ: “Tào Bân Nguyên người ta trẻ tuổi anh tuấn, là nhà thiết kế nổi tiếng, tài hoa hơn người, tôi khó khăn lắm mới có thể quen biết anh ta. Người ta trẻ hơn anh, phong độ hơn anh, thú vị hơn anh, tốt hơn anh một ngàn một vạn lần...”

Rốt cuộc hắn cũng cắt ngang lời tôi: “Chúc mừng.”

Tôi nhất thời không theo kịp.

Môi hắn không chút ý cười: “Tìm được bạn trai xuất sắc như vậy, vậy mau mua nốt nửa quyền tài sản trong tay tôi đi, vậy toàn bộ biệt thự đều là của cô, sau này hai người tha hồ thân thiết ở đó, cũng không phải lo lắng.”

Tên khốn này đang xoáy tôi cả đời cũng không kiếm được 2500 vạn đây mà.

Tôi đột nhiên cảm thấy đau lòng, chuyện đã qua lâu rồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy đau đớn.

“Lục Dữ Giang, trên đời này không phải chỉ có một mình anh là người có tiền. Đúng, trước đây vì tiền nên tôi mới kết hôn với anh, nhưng trước khi kết hôn anh đã chứng thực tài sản, đến khi ly hôn, đến ngôi nhà duy nhất này, tôi cũng không thể bán một nửa quyền tài sản đi, vì khi hiệp nghị ly hôn đã quy định chỉ có thể bán cho anh...”

“Bây giờ cô lại thấy không công bằng?” Hắn cười khẩy: “Muốn có được cái gì, dù sao cũng phải trả giá.”

“Tôi đã trả giá đủ rồi.” Tôi hoàn toàn không khống chế được bản thân: “Anh cứ ôm tài sản của anh cả đời đi! Tôi không cần nhà nữa! Tôi sẽ dọn ra ngoài! Tôi đúng là điên rồi mới có thể chịu đựng lâu như vậy! Tôi đúng là điên rồi mới có thể ở trong căn nhà đó! Tôi mới chính xác là đồ khốn, cực kỳ khốn nạn.”

Tôi quay đầu chạy ra khỏi văn phòng, làm người đẹp ngồi trước máy tính bên ngoài hoảng sợ, tôi cũng không để ý đến cô ta, vọt tới thang máy ra sức ấn nút, thang máy chưa lên, mà nước mắt đã thi nhau rơi xuống.

Tôi sợ bị người khác nhìn thấy, không kịp chờ thang máy lên, đã leo thang bộ đi xuống.

Vừa đi vừa khóc, thật là không có tiền đồ, lại còn khóc như vậy. Đi bộ từ lầu 38 xuống, đi gần nửa giờ đồng hồ, khóc xong thì bệnh đau đầu tái phát.

Đã lâu rồi không bị đau đầu, lần trước hình như là khi còn thi cử, ra sức viết lách mô phỏng đề án, bị đau đầu liên tục.

Không đúng, lần cuối là một lần cãi nhau với Lục Dữ Giang, tôi bị kích động, đầu đau muốn nứt ra, vậy mà hắn chỉ cười lạnh: “Ngoại trừ tiền thì cô còn yêu thứ gì nữa? Chẳng lẽ cô lấy tôi không phải vì tiền sao?”

Từng câu chữ như cửa vào tim tôi, nếu đây chỉ là một câu chuyện hoặc một bộ phim chiếu lúc tám giờ, nữ chính sẽ ói ra một ngụm máu tươi, nhưng tôi chỉ thấy đau đầu muốn nôn mửa, gần như phải dốc sức mới thốt ra: “Phải, tôi yêu tiền đấy, anh muốn ly hôn cũng được, đưa tiền đây.”

Hắn không ném chi phiếu vào mặt tôi, để tôi cút đi.

Lục Dữ Giang sẽ không ngu như vậy, cho dù hắn đồng ý thì đoàn luật sư cũng không chịu, nghe nói thỏa thuận ly hôn của chúng tôi do các luật sư lớn cân nhắc, một đám người thông thạo pháp vụ phác thảo rồi sau đó lại chỉnh sửa nhiều lần, cuối cùng mới đưa đến cho tôi ký tên.

Lúc ấy trên người tôi gần như không có một xu nào, sau khi kết hôn không có việc làm, dĩ nhiên sẽ không có thu nhập, tiền đều do Lục Dữ Giang đưa cho, vì vậy tôi ký tên. Nhục nước mất chủ quyền[3], cuối cùng có quyền còn phải chịu tang, có quốc nhưng lại phải chịu nhục. Ngay cả địa vị cát đất đền tiền cũng không có, làm sao có thể cò kè mặc cả được.

[3] Nhục nước mất chủ quyền: Nỗi nhục mất chủ quyền đất nước, ở đây có thể hiểu vì tiền nên phải chịu áp bức.

Không có nơi nào để đi, bỗng nhiên lại đi đến công viên nhỏ kia, tôi thấy đầu càng đau hơn, một mình ngồi trên ghế dài.

May mà không khóc nữa.

Tôi rất không thích đáng về mình lúc khóc, rất xấu, rất dữ tợn.

Tôi cũng không phải người quá xinh đẹp, khi trước đính hôn với Lục Dữ Giang, chúng chị em trong học viện đều kiểm cỡ đến phòng thí nghiệm, đặc biệt đến để nhìn mặt tôi, nghe nói sau khi nhìn thấy không ai không thất vọng: “Tại sao Lục Dữ Giang lại vừa ý cô ta cơ chứ?”

Không xinh đẹp, thường xuyên đánh lộn, thích nói chuyện thô bạo, thành tích chỉ có thể vừa đủ, cổ lắm mới thi đỗ vào nghiên cứu phổ thông, không có một chút khí chất thực nữ, cũng không hề đáng để hai từ cao quý gì cả!

Vì sao vương lão ngũ kim cương[4] Lục Dữ Giang lại coi trọng tôi?

[4] Vương lão ngũ kim cương: Chỉ những người đàn ông độc thân giàu có, kiệt xuất hiếm có, tính tình, ngoại hình, học thức đều xuất sắc.

Đây là một bí mật, chỉ có tôi và Lục Dữ Giang biết.

Khi mới kết hôn chúng tôi ở chung với nhau rất thoải mái, hắn làm bộ làm tịch, tôi cũng ngoan ngoãn cố ra vẻ theo, trước mặt người ngoài, chúng tôi là một cặp vợ chồng ân ái. Còn có cả tạp chí đến đưa tin, ngay hôm chúng tôi mới mua biệt thự, tôi như con chim nhỏ nép vào tay hắn để phóng viên chụp ảnh. Tôi còn nhớ rõ đề mục của bài phỏng vấn kia, ghi “Hạnh phúc mới trên đời.”

Làm người ta nổi cả da gà, thật buồn cười.

Trong lòng biết rõ cuộc đời này không bao giờ dính dáng đến hai chữ “hạnh phúc”.

Ngồi trên ghế dài, chỉ ngẩng ngốc nhìn hồ nước, trong hồ có đủ loại hoa sen, có một con cóc đang ngồi trên lá sen, nếu là con ếch, còn có thể biến thành hoàng tử, tựa như Cinderella, thật ra là con gái của bá tước, quý tộc chân chính. Vì vậy mới có thể mê hoặc hoàng tử, từ đó về sau sống một cuộc sống hạnh phúc.

Như cô chị xấu xa của Lọ Lem đấy, dù có phải gọt gọt chân cũng không đi vừa giày thủy tinh, còn bị người đời cười nhạo cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.

Tôi chính là con cóc bị đánh cho hiện nguyên hình.

Di động trong ví cứ rung mãi, rung mãi, tôi vừa nhìn thấy dây số liền lập tức không còn buồn thương gì nữa, vì ông chủ đang gọi tới.

Trời đất bao la, ông chủ là lớn nhất, bảo bạn phải sống đúng, bạn cũng không dám chết ngồi.

“Diệp Cảnh Tri!” Đường như ông chủ đang rất tức giận: “Bảo cô đi đưa tài liệu cô chạy đi đâu rồi?”

“Tôi về ngay đây.”

Phải biết trân trọng công việc, vậy nên dù có thất tình, thất thân, thất hôn, bạn vẫn có thể sống tiếp.

Trở về văn phòng làm việc vất vả đến hơn sáu giờ mới tan ca, quả nhiên cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, trong đầu trống rỗng không có suy nghĩ gì nữa.

Đầu năm nay đến đau lòng cũng phải có tiền vốn, nếu không sao có thêm thời giờ và sức lực. Khi đó còn là bà Lục, tôi có thể nhàn nhã cãi nhau với Lục Dữ Giang hằng ngày, bây giờ đã ly hôn, ngay cả thời gian ăm ĩ một trận cũng không có nói gì đến đau lòng.

Tôi gọi điện thoại cho Trần Mặc, nói muốn đi chỗ cậu ấy hai ngày, chờ tìm được nhà sẽ dọn lại.

Không ngoài dự đoán, Trần Mặc như bị đốt cháy mỡ sống liền đứng dậy kêu: “Hả? Cậu phải dọn ra ngoài? 2500 vạn kia đâu?”

Lúc mới ly hôn tôi thường xuyên khoác lác với Trần Mặc: “Chờ mình bán một nửa biệt thự kia, sẽ có 2500 vạn, đến lúc đó mình cũng là người có tiền rồi.”

Tôi không nói cho Trần Mặc biết hiệp nghị ly hôn kia quy định tôi chỉ có thể bán cho Lục Dữ Giang, nếu không Trần Mặc nhất định sẽ mắng tôi ngốc. Nhưng ai có thể tính kế được Lục Dữ Giang? Tôi bị hấn ầm đến ngay cả dây lưng xương cốt cũng không còn đây này.

“Mình xài hết rồi.” Tôi thờ ơ hỏi: “Thấy mình lập tức xài hết 2500 vạn, có phải rất giỏi không?”

Trần Mặc bán tín bán nghi, có lẽ cuối cùng cũng tin: “Cậu đó, đến người chồng như Lục Dữ Giang cũng dám bỏ, một mạch xài hết 2500 vạn, chắc cũng làm được.”

Sau khi tan làm tôi đến Hán Bảo mua kẹo mạch đường, sau đó ngồi trong quán ăn hết, nhìn bầu trời dần tối. Cách đường quốc lộ là quảng trường thành phố rất lớn, gần đài phun nước có đôi tình nhân đang đi dạo, cũng có ông bà già tản bộ, có cả một người mẹ dắt theo đứa nhỏ.

Mạch đường: Một loại kẹo lúa mạch của Trung Quốc.

Mọi người đều bước đi thông thả, mà tôi cũng không lo vội. Dù gì cũng muốn đón chuyến tàu điện ngầm cuối cùng để về, tốt nhất là lúc Lục Dữ Giang đã đi ngủ, như thế mới tiện thu dọn hành lý.

Nói là thu dọn hành lý, cũng không có gì, sau khi ly hôn rồi khó khăn lắm mới tìm được việc làm, cầm tiền lương tháng đầu tiên, tôi chạy đi mua mấy bộ quần áo đi làm.

Tôi còn nhớ rõ sau khi đi mua quần áo về, đúng lúc Lục Dữ Giang ở nhà, nhìn thấy tôi xách túi lớn túi bé, hấn còn châm chọc: “Còn đi mua sắm nữa sao? Cần thận quẹt thẻ đến nổ tung thẻ.”

Khi còn hay cãi nhau với hấn, tôi từng một lần quẹt sạch thẻ tín dụng, thẻ tín dụng đó của Lục Dữ Giang, tôi đoán ngân hàng phải vui mừng đến chết mất.

Những năm qua đây là lần đầu tiên tôi hãnh diện như vậy, tôi nói: “Tôi mua bằng tiền của tôi, liên quan rắm gì đến anh.”

Tôi thường xuyên nói những lời thô tục trước mặt Lục Dữ Giang, mỗi lần hấn không vui, lần đó sẽ làm hấn từ tức giận chuyển thành vô cùng tức giận, thế nên tôi cảm thấy cực kỳ sảng khoái, rốt cuộc cũng hòa nhau một ván.

Tôi cố ý nửa đêm mới về nhà, ai ngờ Lục Dữ Giang vẫn chưa về.

Cũng tốt, không biết chừng tên khốn này vội vàng đi kiếm tiền, lại bay đến chỗ nào cách đây mấy nghìn km cũng nên.

Tôi không có suy nghĩ gì khác, thu dọn vài bộ quần áo đơn giản và hộp đồ trang điểm rồi đứng dậy, trong phòng trống rỗng, tôi ngồi ngẩn người trên giường. Từ sau cái lần ăm ĩ đó, Lục Dữ Giang liền dọn ra ngoài phòng khách ngủ, mãi đến khi ly hôn. Thế nên giường vẫn chỉ mình tôi nằm, sau ly hôn tôi lại đem tất cả giấy tờ, đồ trang sức ném ra ngoài hành lang, để hấn tự thu dọn. Mà những đồ của hai chúng tôi, đều bị tôi ném hết.

Đồ của hai chúng tôi cũng không có gì nhiều, chỉ là ảnh cưới, còn có một con gấu bông.

Tuy kết hôn nhưng Lục Dữ Giang rất không thích tôi lúc ngủ cứ ôm hấn, chẳng qua nếu không ôm thì tôi sẽ không ngủ được, vì thế hấn đã mua con gấu bông này, vạch một đường phân cách trên giường, hấn đặt

con gấu bông ở giữa đường phân cách, đôi khi nửa đêm tôi ngủ có cửa quây, vượt qua ranh giới, hấn sẽ đẩy mạnh con gấu bông kia. Lúc đó tôi sẽ bị đánh thức, rồi ngoan ngoãn lùi lại phần bên kia của mình.

Trong lòng chua xót, không có lấy một ký ức vui vẻ nào.

Tôi ôm va li xuống lầu, dưới lầu không bật đèn, vì tối nên không nhìn thấy gì, tôi sờ lần trên tường nửa ngày mới tìm thấy công tắc, đèn vụt sáng làm tôi khiếp sợ, vì Lục Dữ Giang đang ngồi trên sofa.

Xuất quỷ nhập thần, thật sự rất đáng sợ.

Hắn trở về khi nào vậy, sao tôi ở trên tầng hai lại không nghe thấy tiếng động gì?

Ánh mắt hấn dừng lại ở cái va li trên tay tôi, sau đó lại dừng trên mặt tôi, dù sao tôi cũng cùi không sợ ghê, ngay cả 2500 vạn tôi cũng không cần, tôi còn sợ hấn làm gì? Vậy nên tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, hung hăng lườm lại hấn, đi về phía cửa chính.

“Diệp Cảnh Tri.”

Tôi không để ý đến hấn, hấn quơ quơ cái điều khiển từ xa trong tay, là mật mã khóa cửa chính, tên khốn này khóa cửa làm gì?

“Anh muốn làm gì?”

“Mở va li ra.”

Tôi phẫn nộ, cao giọng: “Anh muốn làm gì?”

“Làm sao tôi biết cô có lấy đi thứ gì không?” Trên môi hấn lại nở điệu cười như có như không: “Phòng chưa kịp khóa, đồ cổ trong nhà cũng không ít.”

Kể gì có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Máu dồn lên đầu, tôi nâng va li ném mạnh vào người hấn, đáng tiếc khoảng cách quá xa, rơi xuống tầm thẳm. Va li vốn không khóa chặt, dây kéo tuột ra, quần áo bên trong đều rơi xuống đất. Tôi giống kẻ điên gào thét chói tai với hấn: “Anh xem đi! Anh nhìn cho kỹ đi! Xem tôi có ăn trộm thứ gì đáng giá không? Anh mở to mắt ra mà nhìn, tôi mang đi những thứ gì? Tôi nói cho anh biết, tất cả những thứ mua bằng tiền của anh tôi đều không lấy đi, dù tôi yêu tiền, tham tiền, tôi cũng không thèm tiền của anh, bởi vì anh làm tôi cảm thấy ghê tởm! Ghê tởm!” Tôi khàn giọng rống lên với hấn, như là vai diễn trong kịch Đài Loan, tôi biết về mặt mình bây giờ rất dữ tợn, nhưng không cách nào kiềm chế nổi.

Nhất thời trong phòng im lặng, tôi lau nước mắt, thu dọn đồ vào va li rồi đứng lên. Bước đi không quay đầu lại, vì tháng sau được phát tiền lương sớm, tôi còn muốn thuê nhà, không có tiền để mua lại quần áo.

Hấn ngồi ở kia cũng không động đậy, giọng điệu mỉa mai vẫn giống như ngày thường: “Được lắm, cũng chịu rơi nước mắt trước mặt tôi rồi, tôi còn tưởng cả đời cô sẽ không khóc đấy.”

Ai nói cả đời tôi sẽ không khóc, hôm nay tôi cũng đã khóc hai lần, một lần trước đó cũng vì hấn.

Hấn đổi mật mã cửa chính, tôi không ra ngoài được, tay chân tôi mềm nhũn đành ngồi trên va li, dựa lưng vào cánh cửa lạnh như băng, chỉ cảm thấy rã rời kiệt sức: “Lục Dữ Giang, rốt cuộc anh muốn thế nào? Chúng ta đã ly hôn hơn một năm rồi, tôi đã nhìn anh hơn một năm, bây giờ tôi không chịu được nữa, tôi nhận thua, tôi dọn đồ ra ngoài, tôi không cần nhà này, tôi ra khỏi nhà, tại sao anh phải dồn ép hết sức như vậy?”

“Cô nợ tôi.” Giọng hấn lạnh hơn, tựa như cơn gió ban đêm bên ngoài cửa sổ: “Đừng tưởng rằng có thể ra đi, không dễ như vậy đâu.”

Fuck!

Bà đây không chơi!

Tôi mất lý trí, chạy về phía hấn mà đâm đá: “Lục Dữ Giang, tên khốn kiếp này! Mở cửa cho tôi!”

Tôi ra tay rất nặng, nhưng không chiếm được chút ưu thế nào, tôi luyện Taekwondo mười mấy năm, hấn lại luyện đấu vật hai mươi mấy năm, cuối cùng hấn vác tôi lên vai rồi hung hăng ném xuống đất, gây tôi đập

mạnh vào chân gỗ mun của ghế sô pha, đau đến nỗi trước mắt tôi tối sầm, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra, toàn thân mềm nhũn co quắp trên mặt đất.

Đầu óc tôi nhất định đã bị va chạm đến hỏng rồi, bởi vì mơ mơ hồ hồ, đến cả khuôn mặt của Lục Dữ Giang cũng thoáng chuyển lại gần, thoáng chạy tới đây: “Diệp Cảnh Tri! Diệp Cảnh Tri!”

Hắn hình như hơi lo lắng vỗ mặt tôi, lại xoa chỗ gáy bị đập vào, tôi cảm thấy giọng của hắn rất gần, nhưng lại tựa xa vô cùng. Tôi thấy sợ hãi, giống như vô vàn buổi đêm, tôi cảm thấy cực kỳ sợ hãi, chỉ biết ôm con gấu bông hắn mua cho tôi, thì thào nơi đáy lòng: “Đừng rời xa em... Xin anh đừng rời xa em...” Tôi không biết mình đang nói những gì, chỉ cảm nhận phía sau gáy tê dại, như đang trở về những cơn đau đầu ở quá khứ, đau đến buồn nôn. Tôi run run không biết gọi tên ai, có lẽ là mẹ, có lẽ là chị.

“Cảnh Tri... Cảnh Tri...” Chị nhẹ nhàng gọi tên tôi: “Dữ Giang sẽ chăm sóc em, anh ấy đã đồng ý với chị, sẽ chăm sóc em thật tốt...”

Tôi đau đầu muốn chết, tôi không cần Lục Dữ Giang, tôi chỉ cần chị thôi, tôi thà rằng cả đời này không quen biết Lục Dữ Giang.

Tôi không nên tham lam, tôi không nên tham lam... Không phải của tôi, thứ đó vốn dĩ không phải của tôi, đây là báo ứng.

“Cảnh Tri... Diệp Cảnh Tri...” Hắn ghé sát vào mặt tôi, tôi mở mắt thật to, như ống kính máy ảnh. Lông mi Lục Dữ Giang rất dài, còn hơi cong lên, tôi luôn muốn chờ hắn ngủ rồi sẽ giục trộm một sợi lông mi của hắn, chỉ là chưa lần nào chờ được hắn ngủ, vì tôi toàn đi ngủ trước.

Chắc chắn là tôi đang ngủ, bởi vì tôi mơ thấy Lục Dữ Giang, hắn rất dịu dàng gọi tên tôi, tay hắn xoa chỗ đầu bị đau của tôi, thậm chí hắn còn cúi đầu, khẽ lưu luyến hôn lên môi tôi, tuy rằng rất nhẹ. Lần trước đây hắn hôn tôi là khi nào? Hai năm trước? Ba năm trước? Tôi gần như tham luyến mút vào hương vị của hắn, không chịu buông ra. Hắn ôm tôi chặt hơn nữa, tôi nghe được tiếng tim hắn đập thình thịch, hắn thì thào hôn tôi: “Cảnh Tri... trời mới biết...” Hắn gần như thở dài, phát âm mơ hồ: “Cảnh Tri... Anh muốn em...”

Tôi bỗng nhiên tỉnh táo lại, dường như bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào đầu, huyết Thái Dương giật liên hồi, tôi cũng nhảy dựng lên, lập tức giống con thỏ, chạy ra xa.

Hắn vẫn còn nửa quỳ nửa ngồi ở kia, ngực hơi phập phồng, nhìn tôi.

Tôi như bị người ta tạt acid sulfuric, từ đầu lưỡi đến dạ dày, tất cả đều là khói độc, thẳng đến sau gáy. Tôi thật sự tỉnh táo lại, dù gáy còn đau, chỗ nào đó trong cơ thể đau đớn như bị bóp nghẹn. Nhưng tôi miệng lưỡi khô khan, câu kia lại không thể không nói: “Anh nhìn cho rõ đi, tôi là Diệp Cảnh Tri, không phải Diệp Cảnh Tri, Cảnh Tri đã chết rồi.”

Mặt hắn trắng bệch như quỷ, tôi nghĩ sắc mặt tôi cũng không khá hơn là bao.

Hắn im lặng rất lâu không động đậy, tôi cũng vậy.

Cuối cùng chân tôi run lên, không đứng nổi, tôi cầm điều khiển từ xa, nhét vào tay hắn: “Mở cửa đi, tôi phải đi.”

Hắn không mở cửa, mà tức giận ném điều khiển từ xa xuống đất, may là dưới đất trải thảm dày, tôi bỏ nhào đi tìm điều khiển từ xa, mà hắn lại bắt đầu xông đến xé quần áo tôi, giống như điên lên. Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy Lục Dữ Giang dữ tợn như vậy, thậm chí trán hắn còn nổi gân xanh, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Trước đây dù hắn bị tôi làm cho tức chết, hắn nhiều nhất cũng chỉ dùng những từ ngữ khó nghe để tức chết tôi. Nhưng hôm nay hắn nhất định đã điên rồi, tôi biết, nhắc tới Cảnh Tri, hắn sẽ nổi điên. Tôi liều mạng phản kháng, mới biết sức mình so với hắn còn kém xa. Hắn làm tôi rất đau, thậm chí còn đau hơn lần đầu tiên. Lần đầu tiên là lúc hắn uống rượu, coi tôi là Cảnh Tri, tôi biết thời biết thể lừa hắn lên giường. Sau đó đe dọa hắn, uy hiếp hắn, lấy cảm giác tội lỗi và phẩm hạnh dọa nạt hắn, cuối cùng bắt hắn phải cưới tôi.

Hắn chỉ thiếu chưa cầm dao ép hỏi tôi: “Vì sao cô phải kết hôn với tôi.”

“Tiền đó, người có tiền như anh đi đâu mới tìm được?” Tôi không biết xấu hổ nói: “Vốn dĩ anh làm anh rể của tôi cũng tốt, đáng tiếc chị tôi đã chết, anh cũng không thành anh rể của tôi nữa, tôi đành phải đích thân ra trận, thu anh làm chồng vậy.”

Vì thế mà hấn hận tôi, tôi cũng rất hận hấn.

Chẳng qua con người đáng ghét như vậy, tại sao lại vẫn lấy tôi? Thậm chí khi kết hôn rồi, về phương diện nào đó vẫn còn rất nghiêm túc, tuy rằng Lục Dữ Giang rất thích sạch sẽ, quan hệ xong sẽ cách tôi rất xa, lại không cho tôi vượt qua đường phân cách chạm vào hấn.

Tôi đã vô số lần nghĩ tới vấn đề này, cuối cùng trong lúc vô tình nghe Trần Mặc nói: “Đàn ông thường phân chia rất rõ ràng giữa tình yêu và tình dục, khi anh ta ôm cậu cũng chẳng biết đang nghĩ tới ai?”

Tôi biết Lục Dữ Giang nghĩ đến ai, hấn nghĩ đến chị tôi, Diệp Cánh Tri.

Tuy tôi và Cánh Tri không giống nhau, chị vừa xinh đẹp vừa dịu dàng lại hiền lành, tựa như một đóa lan trắng, mà tôi cả người đều là gai nhọn, ngay cả tâm can cũng một màu đen.

Lúc bắt đầu tôi tự cho là mình sẽ chịu đựng được, kết quả là tôi thực sự đã đánh giá bản thân quá cao, tôi ngủ mơ mà khóc như đứt từng khúc ruột, chỉ cần hấn đi công tác không ở nhà, buổi tối hôm đó tôi sẽ sợ đến lạnh run, sợ đến ngủ không yên, sợ hấn vĩnh viễn sẽ không trở về. Nhưng khi hấn về nhà, tôi sẽ tìm lý do để cãi cọ với hấn, bởi vì tôi biết vì cái gì mà hấn dịu dàng với tôi, chỉ vì hấn nhớ đến chị gái tôi, nhớ tới Cánh Tri. Tôi càng ngày lại càng điên loạn, mà hấn cũng không khoan nhượng, nếu không phải Cánh Tri, nếu không phải vì đã hứa với chị sẽ chăm sóc tôi, có lẽ hôn nhân của chúng tôi cũng không kéo dài được ba năm.

2. Chương 2

Ba năm qua, tôi và Lục Dữ Giang đều rơi vào tình trạng kiệt sức, chúng tôi lần lượt làm đối phương cảm thấy chán ghét, cuối cùng cũng chia tay.

Hấn hung dữ cắn môi tôi, cắn tôi rất đau, tôi cũng cắn lại môi hấn, chớp mắt sau cùng, tôi gần như muốn chết, lại ngửi được mùi máu tanh chảy qua kẽ răng, tôi yếu ớt mê man nghĩ, nếu đây là lần cuối cùng, tôi cũng không muốn đổi xử dịu dàng với hấn.

Đến khi tôi tỉnh lại, hấn đã rời đi.

Tôi ngủ trên ghế sofa trong phòng khách, tay vẫn đang nắm lấy tay áo sơ mi của hấn, áo sơ mi nhàu nhĩ như cái giẻ lau, nhất định là tôi nắm chặt không buông, thế nên hấn mới cởi áo, lẳng lẽ rời đi. Hồi mới kết hôn, có một lần tôi ngủ nắm chặt áo ngủ của hấn, hấn đã làm như vậy. Đầu tôi đau muốn nứt ra, đứng lên tìm một bộ quần áo để thay.

Va-li còn đang dựng cạnh cửa, mà cửa vẫn đóng chặt, tôi bắt đầu thử mật mã.

Sinh nhật của Cánh Tri, không đúng.

Sinh nhật của Lục Dữ Giang, không đúng.

Số điện thoại của Cánh Tri, không đúng.

Số điện thoại của Lục Dữ Giang, không đúng.

Cuối cùng tôi cũng từ bỏ không đoán loại mật mã yêu cầu kỹ thuật cao này, dù sao tôi cũng chưa từng đoán được Lục Dữ Giang nghĩ gì, quả thực là chỉ có Thiên Phương Dạ đàm mới có thể đoán mật mã này, cũng may vẫn còn đường khác để ra ngoài.

Tôi xách va-li lên tầng hai, đi qua phòng ngủ, đẩy cửa sân thượng. Trước tiên ném va-li xuống sân cỏ phía dưới, sau đó trèo từ sân thượng xuống.

Thuận lợi nhảy xuống.

Tôi phải mộng, ôm va-li rời đi.

Tôi chạy đến chỗ Trần Mặc, Trần Mặc thấy tôi chỉ thiếu điều rít lên, ném gương cho tôi: “Cảnh Tri cậu nhìn đi, cậu xem cậu có giống con quỷ không? Cậu gặp cướp sao?”

Tôi nhìn mình đầu tóc rối bù trong gương, quả thật rất giống ác quỷ: “Chị đây bị người ta giật tiền cướp sắc. Miễn bàn mấy chuyện xui xẻo này đi.”

Trần Mặc “phì” cười, dí ngón trỏ lên trán tôi: “Trong cậu thể này cũng có người cướp sắc á? Cậu tưởng là ai cũng như Lục Dữ Giang, đều bị hồng não mới để ý đến cậu đó.”

Thực ra cậu ấy nói sai rồi, cho dù Lục Dữ Giang bị hồng não, cũng không để ý tôi.

Tôi xách va-li cất vào trong tủ âm tường, ngã thoải mái lên giường lớn của cậu: “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cậu đừng nghĩ Lục Dữ Giang là người đàn ông tốt nhất thiên hạ nữa.”

Một lúc sau không nghe thấy Trần Mặc trả lời, tôi lật mình nhìn cậu ấy, không ngờ cậu lại thở dài xa xăm: “Cậu đúng là người có phúc mà không biết hưởng, có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh anh ấy, có thể kết hôn với anh, cho dù ly hôn, nhưng từ trước đến giờ đã từng được cùng anh chung sống dưới một mái nhà, đây là chuyện hạnh phúc nhường nào.”

Tôi không sõi gai ốc, vì tôi biết cậu nói lời thật lòng. Trần Mặc chưa bao giờ che giấu tình cảm của cậu với Lục Dữ Giang trước mặt tôi, thậm chí cậu ấy còn quen biết Lục Dữ Giang trước tôi, đáng tiếc tâm lý tình cảm của Lục Dữ Giang rất bình thường, vậy nên một mảnh tình si Trần Mặc, gửi gắm nơi cổng rãnh rồi.

Tôi tuyệt đối không kỳ thị Trần Mặc, yêu một người thì đâu có gì sai, dù là tình yêu sai lầm của một người đồng tính, cũng chỉ vì vận mệnh muốn trêu đùa mình nên đã mở một cái cửa không vừa.

Không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt và tiếng thở dài của Trần Mặc, cũng vì sắp đến thời gian giờ làm, tôi bật dậy chải đầu rửa mặt đánh răng, sau đó chạy thẳng ra khỏi cửa.

Tàu điện ngầm vào giờ cao điểm sáng sớm, chen chúc làm người ta dễ dàng trở thành một cái bánh kẹp. Công ty của tôi khá cao quý, chính là CBD trong truyền thuyết đó, vậy nên

Mười phút sau

“Diệp Cảnh Tri, cậu đã nhìn thấy tổng giám đốc kỹ thuật mới đến ngày hôm nay chưa? Đẹp trai quá đi!”

Về điểm này cô nàng rất có triển vọng, chỉ thiếu việc nước miếng nhỏ giọt lách tách thôi, ở công ty tôi và Lâm Tâm Phi được mệnh danh là “Đế quốc song bích”, hai tòa nhà to như vậy, mấy trăm công ty làm việc bên trong, tầng nào có soái ca mới đến, công ty nhà ai tuyển thanh niên đẹp trai tài giỏi, tôi và cô ấy đều biết chính xác như lòng bàn tay, thuộc rõ như lòng bàn tay, Bình thường khi rảnh rỗi, chúng tôi thích nhất là việc trao đổi tin tức, bổ sung cho nhau, Tào Bản Nguyên cũng do cô ấy xúi dục tôi theo đuổi. Tào Bản Nguyên vốn là đồng nghiệp với Trần Mặc, có lần tôi và Lâm Tâm Phi gặp hần và Trần Mặc cùng đi ăn cơm, tôi còn nghĩ hần là bạn trai mới của Trần Mặc, vì vậy không kiêng nể gì cướp đoạt lại hần. Không ngờ sau đó Trần Mặc nghiêm túc nói cho tôi biết, Tào Bản Nguyên là bạn bè bình thường của cậu ấy, người này chỉ thích con gái, mà lại hỏi cậu ấy số điện thoại của tôi.

Sau khi Lâm Tâm Phi biết thì riu rít tán tụng: “Hiếm khi có một anh trai đẹp trai để ý cậu, tận dụng cơ hội đi! Mất rồi sẽ không có lại đâu.”

Lúc ấy tôi và Lục Dữ Giang đã ly hôn vài tháng, cảm thấy thật lạnh lẽo khi không được ngày ngày ở cùng nhà với hần, một căn nhà mà không khí phủ băng ba thước đông lạnh khiến tôi run run, không về nhà lại có cuộc hẹn với soái ca, sao lại không đi?

Đáng tiếc vừa mới hơi có chút tiến triển với Tào Bản Nguyên, đã bị tên khốn Lục Dữ Giang quấy rối.

Tôi hỏi Lâm Tâm Phi: “Sẽ không phải là người Tây như Kim Mao đấy chứ?”

Điểm khác biệt duy nhất của tôi và Lâm Tâm Phi chính là, cô nàng thông suốt cả trong và ngoài nước, mà tôi chỉ thích ngắm soái ca Trung Quốc.

“Dừng!” Lâm Tâm Phi khịt mũi coi thường tôi: “Nhìn lại thẩm mỹ của cậu đi! Cậu xem mấy anh đẹp trai ở công ty Bắc Âu kia kìa, cao lớn anh tuần bao nhiêu... Dáng vẻ rất có khí thế...”

Tôi không dám nói cho cô ấy tôi không thích người nước ngoài là vì tiếng anh của tôi thật rất thảm, nhất là giao tiếp, căn bản quản lý công ty cao cấp đều là người tây, thỉnh thoảng ném cho tôi một cái điện thoại tôi đều hận không thể dùng Kim Sơn ở tuyến...

(Kim Sơn ở tuyến: Là trang báo mạng San Francisco do Hoa kiều ở Mỹ phát hành)

Nhưng mà Lâm Tâm Phi vẫn tung hô tổng giám đốc kỹ thuật mới lên tận trời, mặc kệ thế sự, chỉ trong vài giờ đồng hồ ngắn ngủi, tôi đã biết rõ về vị chuyên gia kỹ thuật đẹp trai nổi tiếng này, tên Giáo Hải Quy, học vị tiến sĩ, tuần tú lịch sự, phong độ nhanh nhẹn, con có một đôi mắt hoa đào rất mê người.

“Thật sự là cực phẩm đó!” Cuối cùng Lâm Tâm Phi gõ nhịp tán thưởng.

Cực phẩm đương nhiên phải tận mắt thấy, dù sao tai nghe cũng chỉ là hư danh.

Vì là công ty hành chính, công việc linh tinh lẫn lộn, lý do thật tốt để có thể đi tiếp cận soái ca.

Vậy nên tôi mượn lí do làm công việc, thản nhiên gõ cửa phòng tổng giám đốc kỹ thuật mới nhận chức.

“Mời vào.”

Giọng nói không cao không thấp, hơi từ tốn.

Phải biết rằng điều kiện hàng đầu của cực phẩm chính là giọng nói dễ nghe.

Thế nên tôi mặt mày rạng rỡ, chuẩn bị đẩy cửa ra để thưởng thức soái ca cực phẩm, sau đó... tôi hoàn toàn ngây ra.

Anh cũng ngớ người.

Rốt cục, vẫn là anh khôi phục bình thường trước, cho nên mới nói hoàn mỹ vẫn là hoàn mỹ, không giống người thường chính là không giống người thường.

“Cánh Tri, sao em lại ở đây?”

Giọng nói Trì Phi Phàm vẫn giống như nhiều năm về trước, có ôn hòa nho nhã, tôi chưa xót, kêu một tiếng: “Anh rể!”

Tôi chỉ có một chị gái, chính là Cánh Tri.

Năm đó Trì Phi Phàm và chị gái tôi đều là học sinh uyên thông tuệ, Trì Phi Phàm duy chỉ mến mộ tiểu sư muội, chính là chị gái tôi, cho nên đã dành hết tâm tư theo đuổi chị, chị tôi đối với anh cũng có cảm tình. Vì vậy ngay cả em gái là tôi cũng được thơm lây, thường được anh dẫn ra ngoài ăn chơi, ..., tôi nghĩ tình hình cũng đã định sẵn, sớm thay cách gọi anh là “anh rể”, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện Lục Dữ Giang.

Trì Phi Phàm đương nhiên đâu không lại tên khốn Lục Dữ Giang, giận dữ mà xuất ngoại, đạt học vị tiến sĩ.

Vừa nhìn thấy Trì Phi Phàm, tôi lại nghĩ đến những ngày vui vẻ khi chị còn sống, có thể không thấy chua xót được sao?

Buổi tối Trì Phi Phàm mời tôi ăn cơm, năm đó tôi thích ăn nhất là vây cá lao cơm, bây giờ anh là tổng giám đốc, tiền lương chắc cũng cao lắm, thế nên tôi không chút khách khí, ăn tối khi cảm thấy mỹ mãn ngon lành đầy miệng: “Anh rể, vẫn là anh đối với em tốt nhất.”

Trì Phi Phàm chỉ nhìn tôi ăn, khẽ cười.

Cơm nước xong tôi cùng anh đi dạo tới trường học cũ của anh và chị tôi, sân trường buổi tối vô cùng yên tĩnh, con đường rợp bóng cây, chúng tôi đi dưới đèn đường, nghe rõ tiếng bước chân chính mình soạt soạt.

Bầu trời không trăng, ánh đèn đường vàng sáng rọi, có vô số con thiêu thân đang bay múa vòng quanh đèn đường, làm tôi nhớ đến bộ phim điện ảnh “Nhất bộ ngân lão”, còn có tiếng bài hát “Lưu quang bay múa”.

Trời thu vừa lạnh lại vừa ẩm áp, yên lặng nhìn lưu quang bay múa, một chiếc lá đỏ trong gió kia... Thời gian qua nhanh như vậy, lúc ấy tôi còn là cái đuôi nhỏ, đi sau theo anh và chị, làm pháo nổ bằng đèn điện. Chỉ chớp mắt, đã thành cảnh còn người mất.

Ngay cả tôi cũng cảm thấy thốn thức vô cùng, hướng hồ là anh?

Lúc lên xe, anh nói: “Chỉ nghĩ đến trường cũ nhìn một cái, chẳng ngờ tình cảm cố hương lại thân thuộc đến vậy, cảm ơn em hôm nay đã đi cùng anh.”

Trước giờ Trì Phi Phàm vẫn luôn như thế, nói chuyện nho nhã lễ độ, đối với mọi người luôn ôn hòa thoải mái, không hiểu năm đó tại sao chị lại chọn lựa sai lầm vậy, không nên bỏ anh mà chọn Lục Dữ Giang.

Hơn nữa Trì Phi Phàm lái Audi Q7, là loại xe tôi thích nhất, mỗi lần xem tạp chí ô tô là tôi lại thêm nhớ dải từng đường nét của nó, tưởng tượng mình oai phong lẫm liệt lái nó tấn công khắp Bắc Nam, nhất định là rất thích, tiếc là trong túi có hạn, không nghĩ đến Trì Phi Phàm có cùng sở thích với tôi. Không như Lục Dữ Giang, một mình hắn lại có đến ba siêu xe, chẳng qua trừ Hàn Mã chạy băng băng trên đường, toàn tâm thường cận bã.

Năm thứ hai kết hôn tôi ở nhà buồn đến phát hoảng, muốn hắn mua cho tôi một chiếc xe con, vẫn ở dưới trăng dưới hoa nói lòng vòng với hắn vài câu, kết quả hắn mặt lạnh, nói: “Trong nhà có hai người lái xe, cô cần đi đâu mà phải tự mình lái?”

Từ đó về sau tôi rất ít khi mở miệng xin hắn vật này vật nọ, lòng tự trọng của tôi không còn lại nhiều lắm, đành phải dùng tiết kiệm.

Trì Phi Phàm thấy tôi sờ tới sờ lui cái xe, vẻ mặt thêm nhỏ dãi, vì vậy hỏi tôi: “Muốn lái thử không?”

“A?” Tôi ngập ngừng: “Em không mang giấy tờ...”

Trì Phi Phàm vẫn nhíu mày, khoe miệng mỉm cười, giống dáng vẻ năm đó nuôi chiều cho tôi ăn thật nhiều đồ ăn vặt: “Thỉnh thoảng vi phạm pháp luật một chút, cũng vui chứ.”

Đã lâu không lái xe, cầm vô-lăng mà tôi cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, Q7 đó, Q7 bạc, giống một con báo bạc đang nóng lòng trong bóng đêm, động cơ rền một tiếng rồi chạy thẳng vào dòng xe cộ đông đúc, tốc độ, vượt qua, tịnh tuyến...

Gió thổi vù vù từ ngoài cửa xe, tôi không nhìn bảng vận tốc, cũng không biết mình phóng nhanh như nào, chỉ biết tôi đang lái siêu xe, đường phía trước càng sáng rực, con đường dưới bóng đèn tựa như dây lưng màu cam, khiến người ta sôi trào nhiệt huyết, về phía trước, về phía trước, về phía trước...

Chúng tôi quanh quẩn trên đường suốt một vòng, đêm dài tĩnh lặng, dòng xe cộ thưa thớt, mà tôi lại vui tới nỗi muốn hét thật to.

Thật sự là rất vui! Cảm giác này nhanh như chớp, vứt bỏ tất cả phiền não, dường như cả người đều thoải mái đắm chìm trong gió đêm, đúng là từ trái tim tới thân thể, đều có một loại sung sướng sáng khoái.

Cuối cùng anh lái xe đưa tôi về tận nhà, tôi nói địa chỉ nhà Trần Mặc, anh hỏi tôi: “Em ở một mình à?”

Tôi vui vẻ nói với anh: “Ở cùng bạn, là một chị gái rất thân.”

Cũng không phải nói sai, tôi và Trần Mặc, từ trước tới giờ luôn là chị em thân thiết.

“Còn chưa có bạn trai à? Nếu chị em mà biết, nhất định sẽ lo lắng cho em.”

Tôi không cười nổi, thấy chua chát trong lòng, nếu chị biết tôi gây ra những việc này, chị nhất định sẽ tức giận nhảy từ dưới đất dậy, đoạn tuyệt quan hệ với tôi.

Tôi chính là người đê tiện, vô sỉ, ích kỷ như vậy.

Xe dừng ở dưới nhà Trần Mặc, tôi xuống xe nói tạm biệt với Trì Phi Phàm, nhưng anh rất phong độ muốn đưa tôi lên nhà, tôi biết đã quá muộn, sợ Trần Mặc ra mở cửa sẽ dọa Trì Phi Phàm nhảy dựng, vậy nên từ chối khéo, đang lúc chúng tôi nói chuyện khách khí, ở chỗ khuất của bồn hoa, bỗng nhiên có ánh sáng lóe lên.

Là tàn thuốc, như một ngôi sao băng, lướt qua trong giây lát, rơi vào thùng rác nhỏ hình gấu trúc, dường như tôi bỗng nhiên có giác quan thứ sáu, hai mắt mở lớn.

Lục Dữ Giang.

Hơn nửa người hẩn vẫn ẩn trong bóng đêm, nhưng hóa thành tro tôi cũng nhận ra hẩn, huống chi còn thấy nửa khuôn mặt hẩn.

Tôi đột nhiên thấy lạnh cả người, tim đập nhanh.

Tôi không biết vì sao hẩn lại ở đây, nhưng tôi biết rõ hẩn tuyệt đối không có ý tốt ở chỗ này chờ tôi.

Quả nhiên, hẩn chậm rãi thông thả bước ra từ chỗ khuất, Trì Phi Phàm cũng nhìn thấy hẩn, nhất thời không nhận ra là ai, vậy nên không thấy có gì kì lạ, quay đầu liếc nhìn tôi.

Tôi nghĩ tôi đứng đây nhất định là rất giống đầu gỗ, bộ dạng chắc là rất khó coi.

“Trì tiên sinh.” Lục Dữ Giang bước đi thông thả, cả người dần dần nhập vào ánh sáng vàng của đèn đường, có vẻ rất khách khí: “Hóa ra anh đã về nước.”

Trì Phi Phàm không kiên không nịnh nói: “Lục tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Vì sao tôi lại thấy nhiệt độ không khí bốn phía đang giảm xuống nhanh như sát khí đằng đằng mùa thu vậy, bây giờ rõ ràng là mùa hè mà?

Đúng là tình địch gặp lại, vô cùng tức giận.

Tôi chỉ cảm thấy rất khó hiểu, chị gái tôi đã mất rồi, còn có ý nghĩa gì nữa?

Đầu óc tôi xoay như chong chóng, có nên gọi điện thoại cho Trần Mặc để cậu ấy xuống cứu tôi không?

Mặc kệ đôi tình địch này chém giết nhau! Liều mạng với nhau cũng được đó!

Nhưng nếu như Trần Mặc xuống đây, vừa hay thấy Lục Dữ Giang, nói không chừng sẽ trọng sắc khinh bạn, đem chuyện cứu tôi ném qua sau đầu mất.

Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên thấy Lục Dữ Giang quay đầu lại cười với tôi.

Lòng tôi chợt nhảy lên, tên hỗn đản này nhan sắc rất đẹp, hơn nữa còn đang cười. Ba năm kết hôn tôi chỉ nhìn thấy hẩn cười vài lần, hôm nay lại cười, nhất định có ẩn ý.

Quả nhiên, tôi thấy hẩn quay đầu đi, nghe hẩn nói rành mạch: “Trì tiên sinh, vẫn nên nói cảm ơn anh, cảm ơn anh đã đưa vợ cũ của tôi về.”

Tôi hít sâu một hơi.

“Vợ cũ?” Trì Phi Phàm trước nay luôn tao nhã, đột nhiên cực kỳ giận dữ, hai mắt đỏ lên.

“Tại sao mày có thể... khiến cô ấy thất vọng?” Trì Phi Phàm rít gào, xông tới Lục Dữ Giang, hung hăng đâm đá: “Mày sao có thể phụ cô ấy!”

Tôi ngàn lần cũng không nghĩ tới anh sẽ tức giận như vậy, dường như Lục Dữ Giang cũng không nghĩ tới anh đột nhiên ra tay, dù cường tráng cũng đã trúng một quyền. Nhưng tên hỗn đản này hai mươi mấy năm nay đánh nhau chưa từng có đối thủ, không đợi Trì Phi Phàm ra đâm thứ hai, đã trể trụ cổ tay Trì Phi Phàm, dùng sức bẻ. Trì Phi Phàm còn muốn đánh hẩn nữa, nhưng lại không phải là đối thủ của hẩn, ba chiêu hai thức sau cũng chỉ có thể bị đánh mà không thể đánh trả.

Tên hỗn đản này sao lại khinh người như thế chứ?

3. Chương 3

Tôi cố gắng kéo hắn cũng không được, lòi hòi liền đẩy tôi sang một bên, thực lực chênh lệch quá lớn, mắt thấy Lục Dữ Giang lại hung dữ đánh ra một quyền, tôi vội vàng nhào tới, hiên ngang lăm liệt y như Tiểu Yến Tử bảo vệ Tử Vi, dang hai tay ngửa mặt kêu to: “Dừng tay! Nếu anh đánh, trước tiên đánh chết tôi đi.”

Cẩn thận mở mắt, vừa hay thấy nắm tay hắn cách chóp mũi tôi chưa tới ba phân, nói dừng là dừng, quả nhiên là cao thủ.

Lúc này tôi mới phát hiện, hóa ra vừa nãy Trì Phi Phàm nắm tôi một quyền đen cả vành mắt, dĩ nhiên hắn thành con gấu trúc luôn.

Bộ dạng bình thường quá hắn luôn ra vẻ đạo mạo, bỗng nhiên thấy hắn biến thành gấu trúc, thật sự là rất buồn cười, tôi nhin cười không được, phụt cười haha.

Đánh nhau với hắn nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng chưa đụng được nửa sợi tóc của hắn, mỗi lần đều là tôi thảm bại, rốt cục hôm nay Trì Phi Phàm thay tôi hoàn thành.

Hắn nhìn tôi, cuối cùng chậm rãi hạ nắm đấm xuống, chỉ là vẫn hung hăng nhìn tôi.

Từ trước tới giờ tôi so với hắn còn hung ác hơn nhiều, trừng mắt lườm hắn.

Ước chừng hai giây, tôi cảm giác Lục Dữ Giang sẽ ném đao về phía mình, đâm tôi ngàn vạn lỗ.

May mắn trong tay hắn không có đao, vậy nên hắn chỉ trừng mắt nhìn tôi trong chốc lát, sau đó xoay người rời đi.

Tôi không để ý tới hắn, vội vàng chạy tới đỡ Trì Phi Phàm, mặt mũi anh đều bầm dập, tôi oán giận trách: “Sao anh lại động thủ với hắn ta chứ, hai người chúng ta cũng không đánh lại hắn đâu.”

Trì Phi Phàm còn chảy máu mũi, nghiêm mặt khàn giọng đáp: “Anh tức giận.”

Tôi biết Trì Phi Phàm giận, nhưng tôi lại không rõ anh giận cái gì, rốt cục lại thành dạng này.

Lúc Trần Mặc mở cửa cho chúng tôi, cậu ấy sợ tới mức mặt trắng bệch: “Ôi, làm sao thế này?”

Tôi bực mình nói với cậu ấy: “Chúng mình lại gặp ăn cướp.”

“Ôi, đúng là...”

Tôi phát tay bảo Trần Mặc đi luộc trứng gà, sau đó lấy cồn giúp Trì Phi Phàm xử lý vết thương.

Việc này tôi cực kì thông thạo, khi còn học trung học, tôi đánh nhau vô địch thiên hạ, sao có thể không bị vài vết thương nhẹ. Thương tật thường nhẹ không nghiêm trọng, bị thương nặng mới đến bệnh viện, nhiều khi miệng vết thương đều do mình xử lý, hiện giờ trên mặt không để lại vết sẹo nào, đúng là vô cùng may mắn.

Sau cùng nước sôi trứng chín, tôi để nguội, đưa cho Trì Phi Phàm: “Đau ở đâu thì lăn chỗ đó đi.”

Mũi Trì Phi Phàm bịt bông, vừa lăn trứng gà, vừa nghiêm mặt hỏi tôi: “Nói đi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Tôi chần chờ một lúc, cuối cùng cũng đem tất cả mọi việc trong những năm tháng qua kể với anh.

Đúng là sau khi chị mất, tôi rốt cục cũng thi đậu nghiên cứu sinh, kết hôn sau đó thì ly hôn, cuối cùng ra ở riêng.

Nói đến đau lòng, Trần Mặc còn ở bên cạnh im lặng khóc.

Ừ thì, một cuộc đời thất bại.

Trì Phi Phàm lặng yên nghe, cuối cùng anh vươn tay, nhẹ vuốt tóc tôi.

Khi chị còn sống, cũng thường xuyên vuốt tóc tôi như vậy, chề tôi chỉ là đứa bé.

Sau khi chị mất, tôi thật sự là ngu ngốc mới có thể làm chuyện ngu xuẩn tới vậy.

Chẳng qua là một cuộc đời bất hạnh, nói ra nhiều cũng thoải mái.

Tiền Trì Phi Phàm đi, Trần Mặc an ủi đồng cảm với tôi một lúc, sau đó lăn lên giường ngủ luôn.

Hôm sau thức giấc, lại là hảo hán.

Còn sống, phải sống ra người chứ đừng giống chó!

Vì thế tôi hăng hái chen chúc trong tàu điện ngầm, hăng hái chen chúc trong thang máy, hăng hái đi đến chỗ ngồi của mình...

A!

Trên bàn bày một vật lạ gì đó? Khi bình tĩnh lại không khỏi cảm thấy sét đánh đầy đầu, không ngờ lại là một mùi hương ngào ngạt yếu diệu vô cùng mịn màng, thậm chí còn có vài giọt sương sớm...

Hoa hồng!

Chưa ăn thịt heo cũng không phải chưa từng thấy heo chạy, tuy rằng chưa từng được tặng hoa hồng, nhưng tôi còn là một bà chủ giàu sang. Có lần Lục Dữ Giang ném tôi đi học cắm hoa, tôi chẳng học được cái gì, ngược lại cửa hàng bán hoa mỗi ngày đều tặng hoa cho các bà chủ, nên tôi biết đây là loại hoa hồng quý nhất, một bông cũng đủ cho tôi ăn một bữa cơm đó!

Ai mạnh tay vậy, một lần tặng đã tặng lớn như thế, làm tôi đau lòng chết đi được, có thể trả lại không đây.

Không phải tặng sai người đấy chứ?

Hôm nay cũng đâu phải cá tháng tư.

Nhìn thấy vẻ mặt soi mói của mấy bà cô bên cạnh, tôi cầm tấm thiệp bên trong, lớn tiếng đọc: “Cảnh Trì: Em mau quên hết chuyện buồn đi, tương lai sẽ hạnh phúc, anh hứa với em.” Mặt sau thiệp thấy tên tiếng anh: “Fred. C”

Fred. C?

Tiếng Anh của tôi trước nay đều cực tệ, lắp bắp mấy lần, mới phản ứng được Fred. C đây chẳng phải Trì Phi Phàm sao?

Tôi lại bị sét đánh lần nữa.

Chẳng cần nghi ngờ, đề tài tám chuyện hôm nay là: Tổng giám đốc kỹ thuật tinh anh Fred. C đột nhiên tặng hoa hồng cho Diệp Cảnh Trì không chút quyến rũ của phòng hành chính, tấn công cực mạnh mẽ.

Tôi không biết Trì Phi Phàm đang đùa cái gì, tôi áp dụng chính sách dè dặt, thành thật cúi cái đầu dài trong bãi cát, không nghe không thấy, tựa như bó hồng kia chưa từng xuất hiện, tựa như tiếng xì xào bàn tán và những ánh mắt khác thường này đều không tồn tại. Ngay cả Lâm Tâm Phi đều cố ý tới chỗ tôi ngồi, muốn hỏi lại im lặng. Mà tôi mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, với thái độ chăm chỉ làm việc chưa từng có, sửa soạn tất cả văn kiện lại một lần nữa, gửi tất cả thông tin, xử lý hàng tồn kho, kiểm tra đơn đặt hàng, thậm chí còn phá lệ sắp xếp lại máy tính.

Một mỗi chịu đựng tới khi hết giờ, ôm túi xách chạy một mạch.

Tôi đã quên mất một việc, nếu nói tôi là Tôn Ngộ Không, vậy thì Trì Phi Phàm và Lục Dữ Giang giống nhau, đều là Phật Tổ Như Lai.

Cuối cùng tôi bị Trì Phi Phàm chặn ở cửa công ti, trước mặt nhiều người nói: “Ngôi xe của anh đi, không phải em thích kiểu dáng xe này sao, hôm nay cho em lái nhé?”

Đồng nghiệp đang vội vàng đi về, không có ai quay đầu nhìn chúng tôi, nhưng tôi cảm thấy không khí ở đây càng quỷ dị, đáng sợ thật đó.

Tôi lớn tiếng nói: “Em không mang giấy phép.”

“Vậy thì anh lái.” Anh bình thản kéo tay tôi, giống như đang nắm tay một người bạn: “Anh đưa em đi ăn cơm.”

Má ơi, việc này kì quặc quá đi.

Vậy nên tuy rằng Trì Phi Phàm đưa tôi tới nhà hàng vô cùng xa hoa, tôi cũng không yên lòng, không cảm thấy vị gì.

Mà anh xử dụng dao nĩa thành thạo, ăn rất ngon miệng.

Vết thương trên mũi anh còn dán băng y tế, không phải không buồn cười, nhưng cười không nổi, tôi thở dài, đẩy đồ ăn sang một bên.

“Anh rể à, rốt cục anh muốn làm gì.”

“Suýt!” Anh đưa ngón trỏ lên: “Về sau đừng gọi anh là anh rể nữa, không biết Lục Dữ Giang lại là tên hỗn đản như thế, vậy nên sau này vẫn để anh chăm sóc em đi.”

Tôi lại nói lấp: “Nhưng mà... chị em...”

Vốn muốn nói chị em mới chết vài năm, anh sao có thể như thế? Nhưng nghĩ tới việc xấu hổ mình đã làm, tôi đành ngậm miệng.

Anh chuyển chủ đề: “Chẳng lẽ em không thích anh.”

“Thích thì có thích... Nhưng cũng không phải loại thích ấy...”

Anh chặn lời: “Thích là được, yên tâm đi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, khiến em vui vẻ.”

Nhưng mà hiện tại em không vui vẻ đâu.

Ồi chao, lòng người thật khó dò.

Vốn dĩ tôi cứ tưởng lòng dạ Lục Dữ Giang thực sự khó lường, khó mà suy đoán, hiện tại xem ra, Trì Phi Phàm này tôi cũng không biết anh đang suy nghĩ gì.

Mặc kệ, tôi đem hết tâm trạng, nói với Trì Phi Phàm: “Anh rể, em coi anh như anh trai ruột của mình, chị mất rồi, anh lại ở nước ngoài, em nghĩ có lẽ anh đã chuyển tình cảm cho chị sang phía em, nhưng chúng ta thực sự không hợp nhau, em không thể tiếp nhận được.”

“Không liên quan.” Anh mỉm cười dịu dàng, khích lệ vỗ tay tôi: “Anh biết em nhất thời không tiếp nhận được, anh sẽ để em chậm rãi chấp nhận. Cho anh một chút thời gian, anh sẽ cho em thấy...”

Tôi lại cảm thấy đau đầu, đây là cái thế giới gì vậy...

Đúng là... khiến người ta bất lực...

Trì Phi Phàm nói được làm được, anh không rầm rộ tặng hoa hồng nữa, chỉ là mỗi ngày lúc sáng sớm, trên bàn của tôi luôn có một món quà nhỏ có đôi khi là hoa vong ngã, có đôi khi là chocolate, lại có lúc là một chiếc thiệp nhỏ, có đôi khi lại là một chậu cây xương rồng.

*Hoa vong ngã: Một loại thảo cỏ. Hình lấy từ baidu

vong ngã

Mỗi khi tan ca, anh đều đưa tôi đi ăn cơm, chơi bóng, xem phim, vô cùng vô cùng đạt chuẩn mực theo đuổi.

Hàng loạt đồng nghiệp trong công ty đầu tiên là ngạc nhiên đến rớt mổ, sau đó, dần trở nên bình thường.

Nếu mọi người tỏ thái độ bình thường trước những chuyện bất ngờ, vậy chuyện đó sẽ không còn bất ngờ nữa.

Một vị tổng giám đốc kĩ thuật, tuyên bố thật sự theo đuổi một nhân viên phòng hành chính, thật ra cũng chẳng có gì lạ lắm.

Không phải chỉ là tình cảm OFFICE (tình yêu văn phòng) thôi sao? Chỉ cần không cản trở tới công việc, từ ông chủ đến nhân viên quét dọn vệ sinh, ai lại chẳng nhắm mắt mở mắt?

Tôi ngày qua ngày đều như đà điểu vậy, cảm thấy bản thân bị vùi lấp trong thế công kích như đại dương của mọi người.

Công ty từ trên xuống dưới đã ngầm chấp nhận việc Trì Phi Phàm theo đuổi tôi, thang máy khi tan tầm đều có người cố ý tránh xa, để tôi và anh đứng cạnh nhau. Thư kí của Trì Phi Phàm càng coi trọng tôi, thỉnh thoảng trong giờ ăn, còn vô tình giải thích với tôi, Trì tổng giám đốc dạo này đều họp tăng ca, vì vậy bề bộn công việc, dường như tâm tình không được tốt vân vân...

Gì thế!

Bà đây cũng chẳng phải lao quân.

Cứ như vậy bi ai, hậm hực, tách biệt khỏi bầu không khí chung, ngày rồi lại qua ngày.

Điều đáng mừng nhất là, tôi cuối cùng cũng tìm được phòng thích hợp, có thể chuyển nhà.

Tận tới khi kí hợp đồng, tôi mới phát hiện ra, hộ khẩu vẫn để quên ở biệt thự.

Lúc kết hôn hộ khẩu của tôi còn ở trường, sau khi kết hôn sổ hộ khẩu để ở chỗ Lục Dữ Giang, ly hôn rồi lại quên đem theo.

Chủ thuê nhà không đồng ý, sống chết cũng ép tôi đưa sổ hộ khẩu ra.

Không có cách nào khác, phải trở về lấy.

Tôi cố ý chọn ngày lành tháng tốt, tám giờ sáng cuối tuần, lúc này Lục Dữ Giang dù mưa hay gió cũng sẽ đi câu, cho nên nhất định không có nhà.

Vốn không có thể, tôi còn sợ không được vào cửa, ai biết rằng vừa xuống taxi, gặp được thím Lí hàng xóm, cửa lớn mở ra, xe chạy chậm chậm tiến tới, nhìn thấy tôi còn cố ý dừng lại chào: “Ày, cô Lục, hôm nay không có tài xế tới đón à?”

Nhà thím Lí này ở ngay sát vách chúng tôi, chồng thím cũng là người làm ăn. Có lần Giáng Sinh họ tổ chức tiệc, còn mời Lục Dữ Giang tiên sinh và vợ, nên tôi nhận ra thím ấy. Nơi này là khu biệt thự xa hoa, toàn bộ nhà riêng đều có vườn hoa riêng. Hàng xóm tình cờ dất chó đi dạo mới có thể gặp nhau. Bởi vì không nuôi chó, nên tôi ở đây ba năm, hàng xóm quen biết đều có thể liệt kê được. Thím Lí thực ra rất nhiệt tình, gọi tôi lên xe: “Tối đây đi, thím lái xe đưa vào, đỡ phải đi bộ.”

Không ngờ rằng thuận lợi như thế.

Tới cửa rồi cảm ơn thím Lí, sau khi xuống xe tôi bắt đầu cân nhắc, mật mã này tôi còn không biết, vào nhà thế nào đây?

Cửa sổ thư phòng mở ra, rèm cửa màu trắng bị gió thổi phất phơ, giống như một cái tay thật lớn, nhẹ nhàng vuốt ve. Tôi không ngờ rằng căn phòng này lại đoan trang thế, tuy rằng ở đây vài năm rồi, nhưng nhìn qua lại xa lạ tới vậy.

Tôi cởi áo khoác, nếu thật sự không có đường vào, làm sao bây giờ, vẫn phải vào thôi!

Tôi biết trong khu nhà này khắp nơi đều có camera, không cẩn thận chút nhất định sẽ bị bảo vệ phát hiện, thừa dịp bọn họ còn tưởng tôi là chủ nhà, cho dù tôi bò vào biệt thự, họ cũng sẽ nghĩ tôi đây tâm huyết dâng trào đột nhiên muốn bỏ.

Tôi thuận lợi trèo vào ban công thư phòng, lúc rơi xuống đất thì thở phào nhẹ nhõm. May là cửa thư phòng không bị khóa trong, trong hành lang im lặng, không một tiếng động.

Lục Dữ Giang tiên sinh, ý thức chống trộm của anh, quá kém cõi đó...

Chẳng qua tường khu biệt thự quá cao, hàng rào điện giám sát 24 giờ, không chỉ có bảo vệ, thậm chí còn có chó nghiệp vụ vô cùng trung thành tận tâm tuần tra... Vậy nên khi tôi ở đây, cũng luôn quên khóa cửa ban công này.

Trong phòng khách quả nhiên không có người, xem ra Lục Dữ Giang đúng là đi chơi bóng rổ. Vì thế tôi yên tâm lớn mật lục tung, không nghĩ rằng đầu đây mồ hôi, cũng không tìm thấy sổ hộ khẩu.

Lạ thật, sổ hộ khẩu để nơi nào vậy?

Giấy tờ quan trọng và tiền bạc trong nhà, đều do Lục Dữ Giang phụ trách bảo quản, tôi biết ngăn kéo tủ đầu giường luôn có một xấp tiền mặt, vốn là tiền tiêu vặt cho tôi dùng, mỗi lần lấy hết hắt lại bỏ thêm vào, thật ra hắt đối với vài đồng tiền này cũng không để ý, vì thế sau ly hôn kinh tế của tôi thật sự khó khăn, còn trộm ở ngăn kéo một ngàn lượng, sau này có tiền lương mới trả lại, hắt cũng không phát hiện ra, chỉ là tới bây giờ tôi cũng chưa từng hỏi hắt cất sổ hộ khẩu ở đâu.

Tôi thất vọng ngồi trên thảm, không đến mức tay không trở về đây chứ.

Không sao, còn phòng ngủ nữa mà.

Xóc lại tinh thần rồi rón rén đi qua hàng lang, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Rèm cửa sổ không mở, trong phòng âm u, sau vài giây mắt tôi mới thích ứng với ánh sáng bên trong.

Lần này tôi kinh ngạc nhảy lên: “Á!”

Trên giường có người!

Lục Dữ Giang!

Hắt... Hắt... Hắt sao lại ngủ ở đây!

Tôi quên mất nếu tôi rời đi, nhất định hắt sẽ trở lại phòng ngủ, nhưng không phải hắt đi chơi bóng sao?

Bình tĩnh nhìn kĩ, tốt quá tốt quá, trên giường chỉ có mình hắt.

Nhưng tiếng hét chói tai kia của tôi đã khiến hắt tỉnh giấc, hắt đang mở to mắt nhìn tôi.

Tôi đứng yên như tượng gỗ. Vốn tưởng rằng hắt sẽ nổi giận dùng đũa chĩa vào tôi bằng cách nào, không nghĩ rằng hắt chỉ hơi liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó lại nhắm mắt.

Vì sao hổ dữ đột nhiên biến thành mèo ốm thế?

Tôi cẩn thận tới gần giường, thử thăm dò gọi tên hắt, kết quả hắt còn hừ một tiếng, bộ dáng ngủ không tỉnh, tôi bạo gan chậm chậm tiến lên, ai ngờ đột nhiên hắt bắt lấy cổ tay tôi, tôi sợ tới mức hồn phi phách tán.

Bàn tay hắt nóng dọa người, tôi sờ trán hắt, cũng nóng dọa người, hóa ra hắt phát sốt.

Chẳng trách hắt không đi chơi bóng, trách không được mặt trời lên đỉnh, hắt còn đang ngủ, hóa ra hổ dữ thật sự biến thành mèo bệnh.

Trong ấn tượng của tôi, Lục Dữ Giang tới bây giờ cũng không bị bệnh.

Mỗi khi có dịch bệnh gì đó, tôi luôn là người đầu tiên nhiễm bệnh, dù là cả ngày cửa lớn không ra cửa trong không bước, vẫn chỉ ở nhà che mặt ho khan, cuối cùng không chừng còn bị bác sĩ cho uống thuốc kháng sinh. Mà dường như Lục Dữ Giang luôn xa rời vi khuẩn, ngay cả hắt xì cũng chưa từng thấy hắt bị. Ở trong mắt trong lòng tôi, hắt quả thực là uy chấn thiên kim cương biến hình, mãi mãi không già, không bệnh, bất tử, là Boss đại nhân phản diện không chệ vào đâu được, có mười Diệp Cảnh Tri nữa cũng chẳng đấu lại hắt.

Không nghĩ tới hắt còn có ngày hôm nay.

Toàn bộ phái phản động đều là hổ giấy, vĩ nhân nói quá đúng!

Tôi tà ác nghĩ đút hắt uống nước nóng, cho hắt ăn hoàng liên khiến hắt bị tiêu chảy, thừa dịp hắt bị bệnh, lấy mạng hắt!

Thôi quên đi, một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, cho dù ly hôn, tôi cũng không thể lòng dạ độc ác làm ra loại chuyện này.

“Này!” Tôi hỏi hắt: “Anh để sổ hộ khẩu chỗ nào đấy?”

Hắt không trả lời, mí mắt động đậy, tiếp tục ngủ.

Tên này!

4. Chương 4

Xem ra không tra tấn bức cung thì không được rồi.

Tôi thông thả xắn tay áo lên, bẻ tay răng rắc, dúm dúm trước mặt hắn: “Nói! Anh cất sổ hộ khẩu ở đâu? Không nói tôi đánh anh! Hừ! Thường ngày tôi đánh không lại anh, chẳng lẽ bây giờ tôi không đánh được anh sao?”

Lấy việc bắt nạt người bệnh là niềm vui, cũng được đó!

Rốt cục hắn cũng mở mắt, nhìn tôi. Có lẽ vì sốt trong thời gian dài, hai gò má hắn ửng đỏ khác thường, nhìn qua rất đáng yêu. Không nghĩ rằng Lục Dữ Giang còn có thể đáng yêu như vậy, giọng hắn có hơi khàn, nói nhỏ: “Ồn quá!”

“Sổ hộ khẩu anh để ở đâu...” Không đợi tôi hỏi xong, bỗng nhiên hắn dùng sức kéo tôi, được rồi, tôi bị hắn ôm chặt trong lòng, sau lưng giống như cái lò thiêu, cách quần áo cũng cảm thấy bỏng rát. Đang định giấy dựa, hắn lại ôm chặt tôi hơn nữa, hô hấp dồn dập bên tai tôi: “Hôm nay không có ca làm, ngủ với anh một lúc nhé...”

Quả thực là ôm tới hồ đồ rồi, còn biết hôm nay không có ca làm. Tôi phút chốc có hơi thương cảm, hình như là khi mới kết hôn, hình như là những ngày tốt đẹp duy nhất của chúng tôi, nhất là thời gian cả hai được nghỉ, có đôi khi sáng sớm nửa mơ nửa tỉnh muốn đi nhà vệ sinh, hắn luôn kéo tôi không cho tôi rời giường, thậm chí sẽ bám dính lấy tôi nói: “Hôm nay không có ca làm, ngủ với anh một lúc nữa nhé...”

Mọi hôn nhân đổ vỡ, đều từng có khoảnh khắc hạnh phúc.

Hoặc là nói, tôi đối với cuộc sống không có hi vọng xa vời, có chút ngọt ngào, sẽ khắc ghi thật lâu.

Thật khiến người khác thương cảm, chờ tới khi trong lòng tôi tràn ngập nhu tình, từ từ quay đầu lại nhìn hắn, hắn cũng đã gác cằm trên vai tôi, đang ngủ.

Qua mười phút đồng hồ tôi đã không chịu nổi, vì thực sự là hắn quá nóng, kề sát người tôi như một viên gạch đỏ rực, tôi cảm thấy không chịu được nữa, làm sao để nâng hắn lên đây?

Tôi đứng dậy tìm tủ thuốc, vô cùng bức mình khi phát hiện ra hắn chưa uống một viên thuốc nào, ít nhất trong nhà không có thuốc.

Nước sôi cũng không có, tên tổ tông Lục Dữ Giang này rất biết hưởng thụ, chưa bao giờ uống mấy thứ lung tung, thường ngày đều uống nước sôi đun sôi.

Người giúp việc trong nhà thường đến lúc ban trưa, bởi vì hắn không ăn cơm ở nhà, cho nên người giúp việc chỉ phụ trách dọn vệ sinh. Xem ra đêm qua hắn mới phát sốt, hắn định bệnh chết trên giường luôn sao? Tôi đo nhiệt độ cơ thể cho hắn, trái lại, thiếu chút nữa là tới 40 độ, chẳng trách phát sốt thành hổ giấy.

“Này!” Tôi muốn gọi hắn tỉnh: “Dậy! Lục Dữ Giang, dậy đi bệnh viện!”

Hắn lẩm bẩm, cuối cùng mới nghe ra hắn lẩm bẩm câu: “Tôi không đi.”

Tôi bức rồi.

Chẳng quản anh là mèo bệnh hay là hổ giấy, dù sao hiện tại tôi cũng phải quan tâm anh.

Tôi xốc chăn lên, sau đó cởi áo ngủ của hắn, hắn còn biết hỏi tôi: “Cởi quần áo tôi làm gì?”

“Làm gì á?” Tôi cười, dùng từ ngữ để hình dung, thì phải là cười tới mức – Tà! Mê! Mị!

Sau đó lẩm nhẩm với hắn: “Tôi đều đã nhìn qua nhiều lần, còn làm gì được?”

Mặc dù có cơ hội nhìn qua nhiều lần, tôi vẫn phải nói, đáng người hổ giấy thật sự là không tôi, là người đàn ông không mặc gì đẹp nhất tôi từng nhìn thấy.

Chỉ là đàn ông ở trần tôi cũng chỉ nhìn được mỗi một người, vậy nên cũng không được chuẩn lắm.

Tôi vừa suy nghĩ đào hoa, vừa thay quần áo cho hấn. Sau đó đi tắt đi giầy, còn đi vắt một cái khăn để hấn lau mặt.

May là hấn có thể tự đi được, nhưng lại muốn tôi phải dìu đi.

Đưa hấn lên xe, tôi cả người đầy mồ hôi, thất dây an toàn, lái xe đi bệnh viện.

Khi tôi lái chiếc xe mày đen của hấn chạy như bay về phía bắc, tôi nghĩ thầm trong lòng, tại sao tôi phải xen vào việc của người khác, đưa hấn đi bệnh viện vậy?

Đương nhiên không phải vì tình cảm còn sót lại, mà là vì trước đây tôi làm nhiều chuyện xấu lắm, sợ sau này phải xuống địa ngục, nên mới làm việc thiện.

Hơn nữa nếu không đưa hấn đi bệnh viện, nhờ đâu hấn ốm nặng rồi xảy ra việc không hay, khu biệt thự còn có camera ghi hình tôi trèo vào từ ban công.

Tòa án có thể phán tôi tội mưu sát chồng không?

Xí! Xí!

Rõ ràng là chồng cũ!

Tôi vừa miên man suy nghĩ đã tới bệnh viện, xem bệnh gấp, bác sĩ làm một vài kiểm tra, ngay lập tức nói: “Bệnh viêm phổi bị biến chứng, sao bây giờ mới đưa đến? Cô là vợ của anh ta, cũng không thấy có biểu hiện gì khác thường sao, chồng sốt tới mức như vậy, còn không biết đưa đi viện?”

Dạy bảo tôi như con cháu trong nhà, cũng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, không dám biện bạch.

Cuối cùng hấn được chuyển vào viện điều trị, tôi mới thở nhẹ một hơi, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

Tôi thật sự là thông minh đó, trước khi đi còn không mang theo ví tiền của hấn, không phải tôi không thể đem theo một vài đồ. Chẳng qua hấn vẫn còn phải nằm trên giường bệnh truyền nước biển, nếu tùy tiện nhét tiền vào người hấn, trong bệnh viện nhiều người ra vào, hấn còn đang sốt cao, quay đi quay lại bị người ta trộm mất ví tiền, chẳng phải tôi nhảy sông Hoàng Hà cũng không hết tội hay sao? Vả lại hôm nay là cuối tuần, tôi ở bệnh viện làm gì, hấn cũng chẳng là gì của tôi.

Vậy nên tôi gọi điện cho thư kí của hấn, bảo cô ta tới bệnh viện sắp xếp người chăm sóc hấn.

Chờ cô ta tới, tôi có thể đi rồi.

Không nghĩ rằng cô thư kí xinh đẹp tới đây, mà mẹ hấn cũng tới đây.

Hóa ra cô thư kí vừa nghe nói việc này, dập di động xuống liền nhắc máy báo ẹ hấn luôn, mẹ hấn vừa nghe tin con bị viêm phổi, lao thẳng tới bệnh viện.

Mẹ hấn trước nay không thích tôi, năm đó tôi sống chết xin gả cho con trai bà, bà đương nhiên chẳng ưa tôi. Nhưng từ sau khi tôi kết hôn với Lục Dữ Giang, bà chưa từng nói xấu tôi nửa câu, chỉ riêng việc này khiến tôi cũng phải tôn trọng bà.

Vì vậy tôi cung kính đứng dậy, gọi một tiếng: “Bác gái.”

Không ngờ hai chữ này khiến mẹ hấn giận run, ánh mắt kia, giống như một lưỡi dao, chỉ hận không thể đâm một nhát lên người tôi: “Cô gọi tôi là gì?”

Xong rồi!

Hồng rồi!

Tôi đã quên lời dặn của Lục Dữ Giang, việc chúng tôi ly hôn trước hết phải gặt mẹ hấn, vì mẹ hấn có tư tưởng truyền thống, hơn nữa con bị bệnh cao huyết áp, sợ khi bà tức giận sẽ có chuyện không hay. Tết âm lịch năm nay, Lục Dữ Giang muốn tôi cùng hấn về nhà ăn cơm, trước mặt mẹ hấn sắm vai vợ chồng ân ái, Lục Dữ Giang nói: “Tôi phải từ từ nói ẹ biết.”

Làm sao tôi biết được hấn trì hoãn hơn nửa năm cũng chưa nói ẹ hấn biết?

Tôi còn đang ngây người không biết làm gì, Lục Dữ Giang trên giường bệnh đã tỉnh, giọng nói yếu ớt, gọi một tiếng: “Mẹ.”

Mẹ hần ngay lập tức bỏ qua tôi, chạy lại nắm tay con trai: “Con xem con đi, bảo con thường ngày chú ý thân thể, sao lại thành ra thế này?”

Lục Dữ Giang nhắc mi mắt, liếc nhìn tôi: “Sao em lại quấy rầy tới cả mẹ?”

Nói chuyện với mẹ còn không có hơi sức, sao quay sang tôi lại cáu giận mười phần thế, tôi trêu ghẹo ai cơ chứ, hay kiếp trước thiếu nợ hần?

Tôi mở miệng định nói chuyện với hần, rốt cục nhìn thấy hần liên tục nháy mắt, ánh mắt lại là — cầu xin? Tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy Lục Dữ Giang cầu người khác, trong lòng vui vẻ, trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng tủi thân, nói nhẹ: “Còn không phải vì em lo lắng quá sao...”

“Hai đứa là người trẻ, cũng nên để ý một chút chứ.” Mẹ hần lại lườm tôi một cái: “Sốt cao như vậy sao không đưa đến bệnh viện sớm hơn?”

Tôi ra vẻ hiểu biết nói lại với bà: “Con đã bảo anh ấy tới đây từ trước, nhưng anh ấy không chịu tới. Nếu không phải con kiên quyết lôi anh ấy từ trên giường tới đây, hiện giờ cũng không biết ra sao nữa.”

Lục Dữ Giang trên giường bệnh nhất định muốn bóp chết tôi, vì tôi thấy hần hung hăng trừng mắt với tôi, tôi coi như không nhìn thấy, dù sao tôi cũng chẳng nói dối.

“Thằng bé này, giống hệt cha nó, luôn cảm thấy bản thân rất khỏe, chống chịu tốt.” Nhắc tới cha chồng mới qua đời năm trước, bà rất đau lòng: “Sao con không vì mẹ mà suy nghĩ, chẳng coi trọng bản thân mình, cứ phải liều mạng kiếm tiền sao?”

Tốt quá, tuy là tôi đứng lâu đau cả hai bàn chân, nhưng nghe mẹ trách mắng Lục Dữ Giang ở bệnh viện, mà hần không dám nói câu nào, thật là đáng giá nha!

Sau cùng tôi đưa bà ra về, bà còn khen tôi: “Con ngoan, đừng nhìn Lục Dữ Giang thường ngày khỏe mạnh như vậy, thật ra nó chỉ quan tâm công việc mà chẳng để ý bản thân^[1], con phải chăm sóc nó nhiều vào, đừng nghe nó mà làm bừa.”

[1]gốc là ‘tam bất trú tứ: Có nghĩa là chỉ để ý đến việc nói chuyện hoặc làm việc, không lo những việc khác. Minh để theo hoàn cảnh.

Tôi gật đầu lung tung cho qua, ôi, mẹ chồng bảo tôi quan tâm Lục Dữ Giang, có đưa tôi thượng phương bảo kiếm cũng vô dụng.

Tôi đi vào phòng bệnh, sắc mặt Lục Dữ Giang đã tốt hơn nhiều, hần hỏi tôi: “Mẹ nói gì vậy?”

Tôi làm mặt xấu dọa hần: “Không nói cho anh đấy.”

Dù sao hiện giờ hần cũng đang nằm trên giường bệnh, lại không thể đứng dậy bắt tôi, vậy nên tôi đẩy tiểu nhân đắc ý, lá gan cũng lớn, tâm trạng cũng vui vẻ, ngay cả hít thở cũng cảm thấy không khí trong lành.

Hần trầm mặc trong chốc lát, hỏi tôi: “Cô đến lấy sổ hộ khẩu sao?”

A!

Nhiều việc xảy ra như vậy, thiếu chút nữa là quên mất chính sự, không ngờ hần sốt như vậy, còn nhớ việc tôi tìm hần đòi sổ hộ khẩu. Nhưng tôi cũng không muốn nói thật với hần: “Anh quản tôi làm gì?”

Dường như hần đang nghĩ tới việc gì đó, khóe miệng khẽ nhếch, cười lạnh. Tôi nhìn bộ dáng hần ngoài cười nhưng trong không cười đã cảm thấy đáng ghét, mỗi lần hần tự cho rằng mình đúng, hoặc là túm được nhược điểm gì đó của tôi, hần sẽ cười lạnh quái gở như thế. Tôi thực sự không nên đưa hần tới bệnh viện, dù là hần sốt đến mê muội ở nhà, cũng đâu có liên quan gì đến tôi. Tôi đúng là người nông dân, ủ ầm cho con rắn độc đang bị đông lạnh, sau đó nó sẽ bật người quay lại, cắn tôi một phát.

Tôi bị lời nói của hần khiến bản thân hồ đồ, vài giây trôi qua mới phản ứng lại, hần ta có ý gì, tôi chưa nghĩ tới sử dụng sổ hộ khẩu cũng là dùng để đăng kí kết hôn. Tôi bực bội nhưng vẫn gắng sức nặn ra vẻ

mặt tươi cười ngọt ngào: “Đúng đó, tôi kết hôn với ai anh cũng không quản, dù sao thì anh cứ mang sổ hộ khẩu ra đây cho tôi.”

Hắn lạnh lùng nhìn tôi, giống như tôi là một con rắn, hoặc loại động vật nào đó, đã xấu xí còn ghê tởm, vẻ mặt chán ghét.

Tôi đây còn chưa ghét hắn đâu!

Sốt nóng như lò thiêu, còn để tôi phải thay quần áo cho đây!

“Cô sốt ruột vậy sao?” Hắn cực kì vui khi người khác gặp họa: “Sổ hộ khẩu bị mất rồi, phiền cô phải lo lắng rồi, đi cục công an làm lại đi.”

Đánh chết tôi cũng không tin sổ hộ khẩu bị mất, huống hồ nếu muốn làm lại, đây không phải chuyện mười ngày nửa tháng, không thuê được phòng. Tôi nóng vội mà tức giận: “Cái người này anh làm sao thế? Anh muốn tôi không được sống yên ổn có phải không?”

Tôi càng tức, hắn càng vui vẻ: “Ý của tôi chính là không cho cô sống tốt đây.”

Mẹ kiếp!

Tôi lại muốn chửi rửa: “Anh không nhìn thấy ban nãy tôi trước mặt mẹ anh giảng hòa sao, cũng phải nghĩ tới tôi vất vả đưa anh tới bệnh viện, sao anh lại không có lương tâm như vậy chứ?”

“Lương tâm?” Hắn hung hăng: “Cô có lương tâm sao?”

Bỗng nhiên tôi suy sụp.

Tôi không có, chị đối xử với tôi tốt như vậy, chị vừa chết, tôi đã vất óc tìm mưu kế câu dẫn Lục Dữ Giang.

Mà Lục Dữ Giang rõ ràng không thích tôi, tôi còn buộc hắn phải lấy tôi.

Tôi cúi đầu đẩy cửa phòng bệnh, im lặng rời đi.

Tôi bắt taxi ở cửa bệnh viện, sau khi lên xe mới gọi điện cho chủ cho thuê nhà: “Sư phụ, phòng kia tôi không thuê nữa, làm phiền rồi.”

Tôi thà rằng phải ở trọ gian tầng hầm, cũng không muốn trở về đối diện với bộ mặt kia của Lục Dữ Giang.

Khi chuyển nhà Trần Mặc tới hỗ trợ tôi, đồ vật cũng chẳng có nhiều lắm, rất nhanh đã thu dọn xong, Trần Mặc thận trọng, lặng lẽ hỏi tôi: “Vậy là phải dùng nhà vệ sinh công cộng đấy, cậu có quen không?”

“Đây chỉ là tạm thời thôi mà. Chờ tớ tìm được phòng tốt rồi bàn tiếp.” Tôi chỉ ra ngoài cửa sổ cho cậu thấy: “Nhìn đi, trong vòng hai vùng, mở cửa sổ là thấy màu xanh, còn tìm chỗ ở nào tốt như thế này nữa?”

Khiến Trần Mặc nở nụ cười.

Vừa qua giờ ăn cơm tối, tôi một mình đi về ngõ nhỏ, từ xa đã nhìn thấy xe đẹp dừng ở cửa ngõ, Q7 màu bạc, thật sự là xe đẹp.

Người đó tựa vào cửa xe, thật sự tuấn tú trang nhã.

Khiến tôi nhớ trước đây có mẹ kế viết ngôn tình, nam chủ trong truyện tựa vào cửa xe Mại Ba Hách[2], đáng đứng đó đúng là ngọc thụ lâm phong.

[2]Mại Ba hách: Tên một loại xe ô tô. Hình baidu:

Rất muốn có cơ hội kiểm được một chiếc Mại Ba Hách để Trì Phi Phàm tựa vào, nhưng chiếc xe kia rất quý, chắc là Trì Phi Phàm không nỡ mua, trừ khi anh giống loại giai cấp tư bản bóc lột người như Lục Dữ Giang.

Trì Phi Phàm mỉm cười vẫy tay tao nhã như vậy: “Sao chuyển nhà cũng không nói với anh một tiếng, anh vội tới đây để giúp em đó.”

Tôi biết là Trần Mặc bán đứng tôi, trước nay Trần Mặc không màng phú quý, không bận tâm tới ghen hèn, không khuất phục trước quyền thế, chỉ là cậu ấy giống tôi, không miễn dịch được với trai đẹp.

Trì Phi Phàm đưa tôi vào ngõ nhỏ, khúc nhạc cuối cùng của mùa hè, thành phố đã tới cái mùa đẹp nhất, gió lạnh phơ phất, trong không khí đã có hơi thở của mùa thu.

Tôi nghe có tiếng ve trên cây hòe.

Con ve này chắc là rất cô đơn, bạn bè nó đều chết hết, nó mới đi ra từ bùn đất, tránh được thiên địch, tránh được chim chóc, ở trên cây ca hát ba ngày.

Người tản bộ rất nhiều, có đôi vợ chồng già, cũng không thiếu đôi tình nhân trẻ.

Mọi người trong ngõ nhỏ như hàng xóm nhiều năm, thấy ai cũng chào hỏi thân thiết, hàn huyên trò chuyện, từ bác gái đến những đứa trẻ nhỏ.

Tôi cảm động, cái gọi là “chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”[3], cũng chẳng qua chỉ là hai người ăn xong, cùng nhau tản bộ nơi ngõ nhỏ.

[3] Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão: Nắm tay tới chết, cùng nhau sống đến già. Thường dùng để chỉ tình yêu thủy chung, bền vững.

Trì Phi Phàm hỏi tôi: “Vì sao em luôn thở dài vậy?”

Tôi khổ sở cau mày nói: “Vì gần đây người theo đuổi em nhiều quá, em kén chọn tới hoa cả mắt.”

Trì Phi Phàm cười rộ lên có má núm đồng tiền nhỏ, trước đây tôi ghét nhất đàn ông có má núm, cảm thấy rất gái tính, nhưng Trì Phi Phàm mắt mày trong sáng như sao trời, cùng với má núm đồng tiền không gái tính chút nào, ngược lại còn đẹp lắm.

Máu mê trai của tôi sôi lên, tôi nói: “Anh rể, nếu sang năm em vẫn chưa lập gia đình, chúng ta ở bên nhau nhé.”

Trì Phi Phàm đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nói: “Được.”

Tôi hỏi anh: “Sao anh tự tin thế? Anh cho rằng từ giờ tới sang năm em không kết hôn sao?”

Anh nói: “Cũng sẽ gả cho anh.”

Chút nữa thì quên, người đàn ông này so với Lục Dữ Giang mọi mặt đều tốt hơn, có điều đều mặt dày như nhau.

Phải nói rằng, chỉ cần cuộc sống của tôi không có Lục Dữ Giang, dù là tạm bợ cũng đều thoải mái.

Giống như Trần Mặc vừa nhận được một giải thưởng lớn, tôi có thể vui vẻ bắt cậu ấy mời tôi đi ăn.

Chúng tôi là tỷ muội tình thâm, khẩu vị cực kì đồng nhất, Trần Mặc thích Q7, tôi cũng thích Q7, Trần Mặc thích uống coca ướp lạnh, tôi cũng thích uống coca ướp lạnh, Trần Mặc thích ăn cá nướng, tôi cũng thích ăn cá nướng.

Tôi thường xuyên nói với Trần Mặc: “Tại sao mình lại yêu cậu như vậy?”

Trần Mặc sẽ lườm tôi một cái: “Ừ đúng, nếu cậu không yêu mình như vậy, làm sao lại hăng hái đoạt mất Lục Dữ Giang? Cậu đều vì mình hả?”

Lúc đó tôi và cậu ấy đang ngồi trong nhà hàng, cá nướng thơm phức vừa mới được phục vụ bung lên, trơn bóng dầu mỡ, hương thơm ngào ngạt, mùi thơm cùng ột đều xộc vào mũi, tôi sợ lời kia của tôi và Trần Mặc làm nhân viên phục vụ sợ, vội vàng cầm đũa: “Ăn cá đi!”

Tấn công mới nhất Trì Phi Phàm áp dụng với tôi là dụ dỗ tình tứ, cả ngày đưa tôi tới nhà hàng, mỗi ngày đều cầm dao nĩa dưới ánh nến, không phải gan ngỗng của Phát thì là đồ ăn ý, ăn tới nỗi tôi thật sự có thể đổi nghề phê bình thực phẩm của các nhà hàng xa xỉ. Khó khăn lắm mới có dịp tổng giám đốc Trì đi nước ngoài, tôi mới có thể bắt Trần Mặc mời tôi đi ăn cá nướng.

Dân đen như tôi hưởng thụ cuộc sống vui vẻ chút được không?

Vừa gắp một miếng cá tới miệng, bỗng nhiên cảm thấy ngứa, nôn ra toàn nước. Tôi vội vàng đặt đũa xuống, bưng coca lạnh uống một ngụm, để đầu óc tỉnh táo. Cuối cùng ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh, sau một

lúc nôn khan ra, cũng không nôn được cái gì, cầm lấy khăn mặt bác gái dọn dẹp đưa tới, bác liên tục hỏi tôi: “Cô gái, không có việc gì chứ? Nếu không tôi đưa cô đến bệnh viện nhé, mắc xương cá cũng không phải chuyện nhỏ đâu.”

Tôi còn chưa ăn, làm sao bị mắc xương cá chứ?

Chắc chắn là đêm qua dự tiệc tiền Trì Phi Phàm, ăn đồ hải sản hơi nhiều, bây giờ mới bị nôn, không chừng một lát nữa còn bị đi ngoài.

Nhưng cá này, tôi ăn không nổi nữa, chỉ cần ngửi thấy mùi kia là cảm thấy buồn nôn, đành phải ăn cơm cùng đồ chua trong đĩa, chờ tới khi Trần Mặc ăn khá nhiều, vội vàng kéo cậu ấy trả tiền rồi về.

Trần Mặc vừa quẹo xe vừa hỏi tôi: “Cậu không sao chứ, sao lại giống người có thai thế?”

Tôi tức giận: “Cậu mới mang thai! Tổ không phải con gián, đâu thể tự mình sinh đẻ. Ngay cả người sống chung cũng không có, cậu tự có bầu cho tổ xem đi!”

Vừa nói xong câu đó, tôi hóa đá!

Thật sự cảm thấy mình nói rất tàn nhẫn, làm tổn thương lòng tự trọng của Trần Mặc, tôi và cậu ấy trước nay đều nói chuyện như vậy, cậu ấy cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi.

Huyết thái dương của tôi đập thình thịch, tôi còn vấn đề lớn hơn nữa.

Tháng này người thân của tôi vẫn chưa tới, tôi còn tưởng chuyển nhà mệt mỏi, nếu không thì cũng là đi ăn cùng Trì Phi Phàm cả ngày, ăn nhiều nên nội tiết mất cân đối. Dù sao ngày đó của tôi cũng không đúng, chậm mất mười ngày nữa tháng cũng không muộn quá. Nhưng hôm nay tôi hoang mang, tôi càng sợ hãi càng tính không rõ ngày, rốt cuộc đã muộn mười lăm ngày? Hay là hai mươi ngày?

Muộn không phải vấn đề, vấn đề là thực sự có làm chuyện ấy, là buổi tối trước ngày tôi thu dọn đồ đạc, có lẽ Lục Dữ Giang mê muội, mới có thể nhúng chàm vợ cũ. Bởi vì Lục Dữ Giang không dùng bao cao su, nên trước nay đều là tôi phòng hoạn. Tôi tuy gan lớn nhưng cũng sợ tai nạn chết người, mỗi tháng đều uống thuốc đúng hạn, chỉ là sau ly hôn đã ngừng uống.

Xe chạy nửa đường thấy quán thuốc, tôi bảo Trần Mặc dừng xe: “Mình đi mua thuốc đau dạ dày.”

Khi nhìn thấy que thử thai hiện lên hai vạch, có thể không khoa trương mà nói, khi đó thân xác tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngất đi.

Tôi cẩn thận xem bao bì que thử thai, trên đó nói đảm bảo tới 99%. Nói cách khác, tôi còn 1% hi vọng.

Vì 1% hi vọng này, tôi đặc biệt dành ra nửa ngày, đi bệnh viện khám.

Bác sĩ vừa nghe tôi nói xong, hỏi tôi: “Vậy bây giờ cô muốn xét nghiệm máu, hay muốn siêu âm?”

Tôi hỏi cô ta: “Cái nào đáng tin hơn?”

Bác sĩ lật sổ khám bệnh: “Vậy làm cả hai đi.”

Trước tiên xếp hàng xét nghiệm máu, sau đó xếp hàng khám siêu âm.

Kết quả thử máu còn chưa có, bởi vì đang là thời gian làm, nhân viên trong bệnh viện không nhiều, nữ bác sĩ siêu âm mặt mũi hiền lành, có lẽ thấy tôi nằm trên giường run rẩy, nên cô ấy dịu dàng chỉ vào màn hình: “Không sao cả, phát triển bình thường, cô nhìn đi.”

Tôi lật mình ngồi dậy, nữ bác sĩ chỉ vào một chấm đen to như hạt đậu tương, cười với tôi: “Cô nhìn này.”

Một chấm đen to như hạt đậu tương!

Khi tôi ử rử cầm kết quả thử máu và báo cáo xét nghiệm ra ngoài bệnh viện, đầu óc toàn là hình ảnh chấm đậu tương kia.

Được rồi, tôi phải suy nghĩ làm sao bây giờ.

Bỏ đứa bé khi còn chưa sinh ra?

Coi như xong, Lục Dữ Giang là con một năm đời, khi mới kết hôn mẹ hắn đã thu xếp cho chúng tôi ra ở riêng, nói là có thể sinh nhiều con. Mỗi lần về nhà, câu đầu tiên mẹ hắn hỏi luôn là: “Có động tĩnh gì chưa?” Mỗi lần như vậy tôi đều chột dạ. Mẹ hắn mong có cháu tới xuất huyết, tuy rằng bây giờ tôi và Lục Dữ Giang đã ly hôn, nhưng nếu tôi dám mưu sát đời thứ sáu của Lục gia, mẹ hắn có thể chém chết tôi. Tôi ngay cả Lục Dữ Giang cũng không động tới được, tôi còn trêu chọc mẹ hắn sao? Đánh chết tôi tôi cũng không có gan đó.

Nếu là trong tiểu thuyết, dĩ nhiên tôi sẽ âm thầm đi ngao du, một mình sinh con, sau đó chờ nam chính tới tìm hai mẹ con tôi, đứng trước mặt tôi gào thét sau đó kéo tôi tới lễ đường, từ đó về sau sống cuộc sống hạnh phúc mãi mãi, chỉ là nếu nam chính kia là Lục Dữ Giang, hay là thôi khỏi.

Nếu là TVB, dĩ nhiên tôi cũng có thể không từ mà biệt đi ngao du, một mình nuôi con khôn lớn, sau đó huấn luyện con trở thành nhà kinh doanh tài ba, đi hủy hoại công ty Lục Dữ Giang, khiến hắn phải nhảy lầu, sau đó lật bài: “Mẹ tôi đưa tôi tới đây để trả thù ông.” Cuối cùng đại Boss Lục Dữ Giang bị bạn bè xa lánh, ngay cả con trai cũng không nhận hắn, tưởng tượng thật hả lòng hả dạ mà.

Nếu là phim tình cảm ngược tâm Đài Loan, dĩ nhiên tôi cần phải không từ mà biệt đi ngao du, sau đó kết hôn với người khác, tìm cho con một người cha tốt. Cuối cùng đứa bé trưởng thành, yêu con gái của Lục Dữ Giang, ai ngờ là anh em cùng cha khác mẹ, chuyện này thật ngược... So với hoàng liên còn đáng khổ hơn... Nữ diễn viên chính hai mắt đầm lệ khóc lóc hết bốn mươi tập...

Tôi YY một lần tất cả dự tính, cuối cùng hoàn toàn tỉnh ngộ: Tại sao?

Tại sao tôi phải gánh vác, sau đó một mình nuôi lớn đứa bé, làm nữ chính bị thương trong câu chuyện tình buồn, tôi nhổ vào!

Phải đi tìm Lục Dữ Giang đàm phán, nhìn bộ mặt tức giận của hắn. Bắt hắn đưa cho tôi phí sinh hoạt, phí phụng dưỡng, phí dinh dưỡng! Sinh con ra còn có phí nuôi dưỡng con, tôi bảo hắn đưa bao nhiêu hắn phải đưa bấy nhiêu, tôi bắt thiên tử làm chư hầu! Nữ phản diện trong phim truyền hình làm ra sao, tôi sẽ làm như thế!

5. Chương 5

Tôi máu nóng trào dâng, tưởng tượng có thể làm Lục Dữ Giang tức giận điên lên, tôi bỗng cảm thấy cuộc đời tràn ngập ý nghĩa, trời xanh mây trắng, ngay cả taxi chạy trên đường cũng đáng yêu.

Sau khi Lục Dữ Giang xuất viện tôi vẫn chưa gặp hắn, nhưng tôi đã quyết định xuống tay với mẹ hắn trước, vì vậy tôi vội taxi đi gặp bà.

Mẹ hắn ở một mình tại biệt thự nhỏ phía thành tây, ở cùng mẹ hắn còn có một dì giúp việc. Thực ra không phải Lục Dữ Giang không hiểu thuận với mẹ hắn, mà là hai mẹ con không mấy thân quen, vậy nên đôi khi Lục Dữ Giang cũng chỉ ngẫu nhiên tới thăm bà rồi về.

Vì chột dạ, nên tôi mua rất nhiều đồ ăn cùng đồ dinh dưỡng, khi dì giúp việc mở cửa giúp tôi, nhìn thấy tôi ôm túi lớn túi nhỏ rất ngạc nhiên, mẹ hắn ở trong sân hỏi: “Ai đến vậy?”

Dường như lúc này dì mới lấy lại tinh thần, vội vàng cười với tôi, quay đầu nói: “Là Tiểu Cảnh.”

Mẹ hắn thường khách sáo gọi tôi là Tiểu Cảnh, nên dì cũng gọi Tiểu Cảnh. Không nghĩ rằng mẹ hắn khá bất ngờ khi gặp tôi.

Vào phòng khách uống chén trà, tôi mới biết vì sao mẹ hắn thấy bất ngờ, bởi vì sau khi Lục Dữ Giang xuất viện đã ngã bài với bà, cuối cùng bà cũng biết chúng tôi đã ly hôn.

Tôi có hơi ngạc nhiên, không ngờ Lục Dữ Giang giấu giếm lâu như vậy, bây giờ lại thẳng thắn nói chuyện. Sắc mặt mẹ hắn bình tĩnh: “Ừ, người trẻ tích cách mạnh mẽ, không thể bên nhau, ép buộc cũng chẳng phải chuyện tốt. Trường bối chúng ta nói gì, cũng chẳng thay đổi được.

Mẹ hắn còn khách khí mời tôi ở lại ăn cơm, tôi cảm thấy vô vị, mượn cớ rồi tạm biệt.

Không biết vì sao, tâm tình tôi thật sự không tốt, tôi không biết tại sao Lục Dữ Giang đột nhiên thẳng thắn tới thế, nhưng tôi không rõ ràng, cho dù tôi ngả bài với Lục Dữ Giang, hắn sẽ phản ứng ra sao, có lẽ rất khó đoán.

Mẹ hắn tuy là chờ mong cháu nội, hắn cũng không thích đứa bé, ít nhất là, không muốn tôi sinh đứa bé này, cái này tôi hiểu rất rõ.

Nghĩ đến việc mỗi tháng hắn đều thúc giục tôi uống thuốc tránh thai, bỗng tôi cảm giác đây chỉ là vở kịch.

Tôi cúi đầu trở về ngõ nhỏ, vừa lúc có chiếc xe chạy tới đây, còi kêu. Tôi ngẩng đầu, mờ mịt chốc lát, cảm thấy chiếc xe to màu đen này sao lại quen tới vậy?

Tận tới khi Lục Dữ Giang hạ cửa kính xuống, tôi mới thấy ghen hòng.

Đại khái hắn đã biết tôi mới từ nhà hắn về, hỏi: “Cô đến làm gì?”

Tôi vừa thấy bộ mặt lạnh băng của hắn liền cảm thấy bức tức, vì vậy tôi nói: “Đến nói rõ với mẹ anh đấy.”

“Không cần, tôi đã nói rồi.”

“Biết rồi, vừa từ nhà anh về.”

Chúng tôi nói chuyện hiem khi ngắn gọn như này, sau đó hắn tựa vào ghế, lộ ra một cô gái ngồi bên cạnh, giới thiệu với tôi: “Đây là Cao Tây Lệ, bạn gái tôi.”

Mẹ kiếp!

Tôi chỉ thấy rừng rực lửa trên đỉnh đầu, nhìn thấy tiểu mỹ nhân yêu kiều kia, chỉ thiếu điều chữ ằm lên. Thế nhưng bây giờ cho dù tôi học máu cũng phải nhịn xuống, vì vậy tôi cười sáng lạn hơn cả cái cô Cao Câu Lệ[1] gì kia: “Ồ kìa, xin chào, thật là vinh hạnh quá.”

[1] Lục Dữ Giang giới thiệu bạn gái tên Cao Tây Lệ .

Trong tiếng Trung tiếng (Tây) đồng âm với (Câu)

Trong trường hợp này Cảnh Tri nghe nhầm Cao Tây Lệ thành Cao Câu Lệ

Sau đó tôi khen cô ta vừa xinh đẹp vừa khí chất lại có phúc, còn nói mẹ hắn nhất định sẽ thích cô ta, Cao Tây Lệ chắc là lần đầu tiên được Lục Dữ Giang đưa về nhà, mặc kệ tôi khen khắp trời nam đất bắc cũng không hôn mê, mà im lặng ngồi một bên, mỉm cười không nói. Tôi khen Cao Câu Lệ kia một lần, lại khen Lục Dữ Giang hai câu, nói hắn thật tinh mắt, cuối cùng mới kết: “Đừng khiến mẹ anh chờ sốt ruột, tôi đi trước đây.”

Xe chạy, cửa kính xe còn chưa đóng, tôi mơ hồ nghe Cao Câu Lệ hỏi Lục Dữ Giang: “Ai vậy anh?”

Tôi nghe Lục Dữ Giang trả lời rành mạch: “Thân thích thôi.”

Thân cái đầu mẹ nhà hắn!

Vào trạm chờ tàu điện ngầm tôi mới khóc, đồ khốn! Đưa bạn gái về nhà giới thiệu với mẹ, chẳng trách mẹ hắn thấy tôi như gặp quỷ, mới qua vài ngày, đã tìm bạn gái đưa đến ẹ xem mặt. Năm chúng tôi kết hôn, vẫn là tôi ép hắn hắn mới đưa tôi về nhà.

Hắn không thích tôi cũng chẳng sao, mẹ hắn cũng chẳng thích tôi, vậy nên bà mới mong chúng tôi ly hôn.

Tôi không biết sao lại tủi thân tới vậy, khóc tới tận trạm cuối cùng, lại từ trạm cuối khóc tới trạm đầu tiên, cuối cùng lại phải trở về trạm đầu để đổi vé, từ cửa kính trên tàu điện ngầm đều nhìn rõ, hai mắt tôi sưng to như hột đào.

Khi Trì Phi Phàm gọi điện cho tôi, tôi đang uống rượu giải sầu.

Thật ra tửu lượng tôi cực kì kém, nói cách khác căn bản tôi không có tửu lượng, chỉ một cốc bia cũng có thể say, uống ly Cà Phê Ái Nhĩ Lan cũng có thể khiến tôi đỏ mặt thở dốc. Cầm ly rượu, tôi nâng ly uống cạn, thưởng thức hương vị. Quả nhiên là rượu nhập khẩu ngon, tê tê lạnh lạnh như nước trái cây. Không

nghĩ rằng tác dụng chậm tới vậy, uống hết một chai, còn ở quầy bar tán gẫu với phục vụ hai câu, tôi mới choáng váng mơ màng, ngay cả giờ tay nhắc chân cũng khó khăn.

Sau đó Trì Phi Phàm gọi điện, hỏi tôi ăn cơm chưa.

Tôi lớn tiếng hỏi anh, anh rể, trắng ở nước ngoài có tròn không?

Anh lập tức hỏi: “Em uống rượu sao?”

Sao tôi có thể nói thật với anh, vì vậy tôi nói chuyện đông tây. Cuối cùng anh cũng không nhịn được, gào thét trong điện thoại: “Em nói mau, rốt cục bây giờ em đang ở đâu?”

Tôi không nghĩ rằng Trì Phi Phàm luôn nhã nhặn cũng có thể bỗng dưng rống to như ngựa, sợ run, đưa đi động để người phục vụ bar nói địa chỉ cho anh.

Chắc là thấy tôi tỉnh táo hơn, anh nhẹ nhàng thở dài, sau đó hỏi tôi có chuyện gì.

Đánh chết tôi cũng không thể nói, cho nên tôi ê a một hồi, nghĩ một đằng nói một nẻo, nói hươu nói vượn với anh. Cũng may điện thoại theo đường quốc tế rất đắt, Trì Phi Phàm có hơi bận rộn, cũng không hỏi nhiều, bỏ qua cho tôi.

Tôi cất di động, vô cùng thương cảm uống một ngụm rượu nữa.

Trong ngôn tình cảnh uống rượu này xuất hiện nhiều lắm, mỗi lần nữ chính uống rượu là chuẩn bị tới một chương quan trọng. Thường là say rượu làm loạn sau đó bị thất thân, từ nay về sau trải qua cuộc sống hạnh phúc...

Tại sao tất cả truyện viết đều là hạnh phúc mãi mãi về sau?

Lần đó Lục Dữ Giang uống rượu, đột nhiên dùng sức hôn tôi.

Tôi biết hắn say rượu, tâm trí rối loạn, tưởng tượng tôi là Cảnh Tri, vì vậy tôi dụ hắn lên giường.

Kết quả thì sao?

Vô nghĩa! Tất cả đều vô nghĩa! Tiểu thuyết ngôn tình đều lừa người!

Khi tôi choáng váng mơ màng dựa vào quầy bar, còn đang suy nghĩ, ngộ nhỡ tôi thực sự cùng đường, tôi phải đi viết tiểu thuyết ngôn tình, gạt nước mắt người khác lấy tiền nhuận bút, lừa người khác tin rằng trên đời này còn có con mẹ nó cái gọi là tình yêu!

Tửu lượng của tôi quả nhiên kém, cuối cùng ý thức còn sót lại là có người kéo tôi lên xe, tôi mơ màng cảm nhận đó là Trần Mặc. Tôi cũng chẳng suy nghĩ lại sao Trần Mặc lại ở đây, dù sao lúc cậu ấy nhét tôi vào xe, tôi còn kéo tay khen cậu: “Trần Mặc, hay là mình gả cho cậu đi, lần nào cũng là cậu tới cứu mình... Trên đời này cũng chỉ có cậu đối với mình tốt nhất, chỉ có cậu yêu mình thôi....”

Trần Mặc nói câu gì đó, căn bản là tôi không nghe thấy, nghiêng đầu ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, dù sao vừa tỉnh đã cảm thấy đau đầu... Đau muốn chết...

Tôi đứng dậy đi vệ sinh, Trần Mặc này sao lại sửa phòng thế, ngay cả vách tường cũng khác, cũng bày trí phòng lại luôn, hại tôi nửa ngày không tìm được nhà vệ sinh, cuối cùng đẩy cửa hành lang, rốt cục cũng thấy!

Bỗng dưng bên trong phòng tắm có người đi ra, toàn thân ướt đẫm chỉ cuốn một cái khăn tắm, sáng sớm ra cũng không sợ tôi bị đau mắt à! Tôi dụi mắt nói: “Trần Mặc, mình muốn đi nhà vệ sinh, cậu ra ngoài trước đi.”

Người nọ không trả lời, ngược lại còn khoanh tay dựa vào cửa: “Diệp Cảnh Tri, em say rượu hồ đồ luôn sao?”

Tôi bị dọa hoàn toàn tỉnh táo.

Trong vài giây đầu óc tôi trống rỗng, thật sự trống rỗng, hoàn toàn chết đứng. Ngay cả thở cũng quên, thiếu chút nữa tôi đã bị tắc thở mà chết, tôi lắp ba lắp bắp nói: “Anh... Anh rể...”

“Đã nói em không được gọi là anh rể.”

Tôi hoàn toàn tỉnh mộng: “Sao anh lại ở đây?”

Anh vẫn ung dung: “Đây là nhà của anh, anh không ở đây thì ở đâu?”

Tôi cúi đầu nhìn mình đang mặc trên người áo ngủ nam rộng thùng thình, đột nhiên cảm thấy có điều không ổn.

Về mặt tôi cầu xin hỏi: “Em chưa làm gì anh phải không?”

“Ôi chào.” Trì Phi Phàm vừa cười đã lộ ra má núm nhỏ: “Em không làm gì anh đâu...” Không đợi tôi thở ra, anh đã vươn tay, nâng cằm tôi: “Chỉ là hôm qua em vừa khóc vừa nháo còn giống như bạch tuộc tám chân quần lấy anh, anh thật sự không nhận được nữa mới...”

Lông tơ toàn thân tôi đều dựng đứng, tiện tay cầm một đồ vật ném vào người anh, thét chói tai: “Đồ thôi tha! Anh lừa tôi! Lừa tôi!”

Anh nghiêng người tránh cái ly kia, bỗng nhiên nghiêm túc nói với tôi: “Chúng mình kết hôn đi.”

Tôi mơ, tôi đang mơ.

Ừ thì lần đầu tiên trong đời được cầu hôn, đây chính là mơ đúng không?

Tôi nói: “Trò đùa này tuyệt đối không buồn cười.”

Rút cục anh còn thẳng thắn nói: “Anh không nói đùa, Cảnh Tri, trải qua chuyện đêm qua, anh cảm thấy anh nên lấy em.”

Không thể nào? Anh thực sự không gạt tôi?

Vì sao chuyện đêm qua tôi chẳng nhớ gì hết?

Lòng tôi tê dại.

Vốn dĩ tôi đã cảm thấy việc Trì Phi Phàm theo đuổi tôi vô cùng kì lạ, có lẽ nguyên nhân là vì chị, tôi với chị cũng không giống nhau, vì sao Lục Dữ Giang coi tôi là vật thay thế, anh cũng muốn coi tôi như vậy?

Cuối cùng tôi trả lời không liên quan đến chuyện này: “Không phải anh đang ở nước ngoài sao?”

Anh nói: “Hàn Quốc đương nhiên là rất xa, nhưng lúc em gọi điện anh đang ở sân bay rồi.” Sau đó lại trách móc tôi: “Tửu lượng của em như vậy mà còn học người ta uống rượu, chưa bị bán là may lắm đó.”

Tôi còn hơi chóng mặt, cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng rốt cục là chỗ nào không thích hợp, chỉ là tôi nghĩ không ra.

Tôi không ngờ Trì Phi Phàm đối với việc này thực sự nghiêm túc, ban đầu tôi nghĩ là anh chỉ định lừa tôi. Nhưng cuối tuần ba tôi bỗng gọi điện cho tôi: “Cảnh Tri à, cơm làm xong rồi, về nhà ăn đi con.”

Từ khi tôi trưởng thành ba đã không gọi tôi về ăn cơm nữa, tôi có phần vừa mừng vừa lo, từ trước tới nay ba tôi không thích gặp tôi, đối với chị tôi tốt hơn nhiều, bởi vì chị tôi vừa đẹp vừa giỏi, từ nhỏ đã là con ngoan của ba, cán bộ lớp xuất sắc, sau đó một đường thẳng cấp thành bác sĩ. Bác sĩ khoa học tự nhiên đó, mấy người phụ nữ có thể làm được như vậy chứ? Nhất là phụ nữ xinh đẹp. Ba tôi mỗi lần nhắc tới chị là cả mặt bừng sáng, mỗi lần nhắc tới tôi thì lại chau mày. Ở trong lòng ba tôi chính là điển hình của sự thất bại, trốn học đánh nhau, không cầu tiến, khó khăn lắm mới lấy được Lục Dữ Giang, ba đối với tôi mới có phần vui vẻ, đó cũng là vì Lục Dữ Giang. Cuối cùng tôi lại ly hôn với Lục Dữ Giang, ba tức giận tới nỗi muốn cắt đứt quan hệ.

Dù sao cũng chẳng thoát được, tôi nghĩ đã tới Trung thu rồi, có lẽ là trước mặt mẹ kế phải làm bộ dạng gia đình hòa thuận, nên ba mới kêu tôi về ăn cơm.

Tôi còn hiếu thuận mua vài đồ về nhà.

Vừa mở cửa tôi đã nghe thấy tiếng cười của ba, vô cùng vui vẻ, từ khi chị tôi mất, tôi chưa từng nghe thấy ba cười vui như vậy. Trong lòng thầm hỏi, mẹ kế kia của tôi đã đi tới, xách rượu và bánh trung thu trong tay tôi, cười nói: “Còn lâu mới tới Trung thu, con tiêu tiền mua mấy thứ này làm gì...”

Tuy là lời khách sáo, nhưng khó thấy bà cười vui vẻ tới vậy, tôi có hơi cảm động, gọi một tiếng “Dì”, ba tôi đã nghe thấy: “Là Cảnh Tri về nhà sao?”

Tôi đi vào phòng khách liền sững sốt, như sấm sét giữa trời quang, khiến tôi ngây ra như khúc gỗ.

Tri Phi Phàm!

Vậy mà anh lại ngهنh ngang ngồi ở phòng khách của chúng tôi, cùng ba tôi uống trà.

Ba tôi nói: “Con cũng thật là, còn sai bảo Phi Phàm đi mua bánh ngọt. Chỉ là sinh nhật của ba thôi mà, cũng chẳng phải mừng thọ gì...”

Đầu óc tôi choáng váng, muốn hỏi rõ đây là tình huống gì, mà Tri Phi Phàm kia đang cười dịu dàng nho nhã: “Đã sớm nghĩ tới phải đi thăm bác và dì, chỉ là da mặt Cảnh Tri vốn mỏng, cứ ngại ngùng mãi. Bác cũng biết Cảnh Tri đó, tính tình cô ấy...”

Đương nhiên ba tôi rất thích Tri Phi Phàm, nhìn anh ấy đi, phụ nữ đã một đời chồng, có đàn ông lấy chắc chắn sẽ cảm tạ trời đất, huống chi Tri Phi Phàm người ta là thanh niên tài năng tuần tú. Tuy Tri Phi Phàm từng theo đuổi chị tôi, nhưng chắc chắn ba rất thích hắn, vẫn đang mong hắn trở thành con rể ba.

Bữa cơm này, tôi ăn mà chẳng biết vị gì.

Nhưng khi Tri Phi Phàm cười sẽ khiến người khác yêu thích, anh không giống Lục Dữ Giang, Lục Dữ Giang đối với mọi người đều lạnh nhạt. Không phải hắn không tôn trọng trưởng bối, chỉ là hắn có thói quen duy trì khoảng cách với mọi người, ngay cả với mẹ ruột hắn cũng vậy, ba tôi, dì tôi đều muốn lấy lòng thông gia cũng không làm được. Nhưng Tri Phi Phàm không giống hắn, anh cùng ba tôi chơi cờ vua, cùng dì tôi nói chuyện đầu tư cổ phiếu, khiến hai người kia tươi cười ra mặt, thật bản lĩnh.

Cơm nước xong dì bổ dưa ngọt cho chúng tôi ăn, tôi giả bộ giúp dì rửa bát, dì đẩy tôi ra: “Có ba con là được rồi, con cùng Phi Phàm ngồi nói chuyện, người ta là khách đó.”

Hả?

Dì coi anh ta là khách thật sao?

Nhân dịp ba và mẹ kế đều đang dọn dẹp trong phòng bếp, tôi vừa gặm dưa vừa hỏi Tri Phi Phàm: “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật ba em?”

Tôi cũng không nhớ rõ sinh nhật của ba là ngày nào, có thể thấy rằng xưa nay tôi rất bất hiếu.

Anh nói: “Chỉ cần có tâm, có chuyện gì là không hỏi thăm được?”

Điều này cũng đúng!

Tôi lại nghĩ có phần không đúng, lại hỏi anh: “Vậy hôm nay anh rốt cục có ý gì?”

Anh trả lời hời hợt: “Em và anh sắp kết hôn rồi, dù sao cũng phải về nhà gặp ba mẹ.”

Bộ dạng này của anh rất giống Lục Dữ Giang, quả nhiên là quạ trên đời đều màu đen, đàn ông trên đời đều không tốt!

Tôi phần nộ ném dưa vào người anh: “Ai muốn kết hôn với anh?”

“Chúng ta đã...” Về mặt của anh càng có vẻ thiếu nợ: “Nhờ đâu em mang thai thì phải làm sao?”

Mẹ nó!

Bà đây cũng đã mang thai rồi đấy, còn làm sao nữa?

Bỗng nhiên tôi nổi lòng nghi ngờ: “Đêm đó em uống rượu, nói gì với anh sao?”

“Có!” Anh cười nhẹ với tôi: “Em nói em yêu anh đã nhiều năm, đáng tiếc anh lại thích chị em. Em còn nói cái gì đó mà sẽ không buông anh, chết sống cũng muốn cùng anh... Em cứ lôi kéo anh, lúc em làm nũng rất đáng yêu...” Vậy mà Trì Phi Phàm còn đỏ mặt: “Nếu không anh cũng sẽ không...”

Lông tơ toàn thân tôi lại dựng thẳng lên, xong đời...

Tôi nhất định là say rượu bất tỉnh, mới coi anh là Lục Dữ Giang.

Say rượu làm loạn.... Say rượu làm loạn....

Những lời này tôi có nằm mơ cũng không nói, tại sao vừa say đã nói hết ra...

Dường như có gió lạnh thổi phía lưng tôi, như là có ai đó đang ở sau lưng tôi thả các tảng băng.

Cái gì mà tự gây nghiệp chướng, không thể sống, đúng là tôi rồi.

Lòng tôi nặng trĩu như có tảng đá đè, trên đường đưa tôi về, Trì Phi Phàm nghĩ cách muốn tôi cười, tôi đều không cười được.

Gặp phải chuyện này ai cười cho được?

Trong bụng tôi còn có một đứa trẻ, sau đó lại lên giường với Trì Phi Phàm, tôi còn là con người sao?

Tôi không còn mặt mũi nào, cảm thấy thật hổ thẹn.

Uống rượu làm loạn, không phải ai cũng có vận khí trở thành nữ chính, tôi còn nghĩ sẽ có hoàng tử đến cứu mình, quả thực khờ dại con mẹ nó xấu hổ.

6. Chương 6

Ngày thứ hai tôi đi làm trong tâm trạng buồn phiền, phát hiện trên bàn có một hộp sữa. Chữ viết tay của Trì Phi Phàm vẫn đẹp đẽ cứng cáp như vậy: “Không được uống cà phê.”

Mỗi ngày anh đều tặng tôi đồ vật này nọ, có khi là một túi đồ ăn vặt, đôi khi lại là đồ uống linh tinh, có lúc lại là một đóa hoa.

Vốn dĩ khi tôi thấy những đồ vật nhỏ này còn có thể mỉm cười, trong vài giây cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ, bây giờ tôi muốn cũng không cười nổi.

Tôi còn đang định uống cà phê, tuy rằng đối với đứa bé không tốt, nhưng ba đứa nhỏ đã không cần tôi. Tôi thở dài, đến phòng ăn lấy một bát nước ấm, làm nóng sữa.

Lâm Tâm Phi nói với tôi: “Mới đây em họ mình cậu được con rùa vàng đấy, cực kì đẹp trai nha. Mình tốn rất nhiều công sức, con bé mới đồng ý đưa anh kia đi ăn cơm chung, chúng mình cùng đi nhé.”

Tôi chẳng hứng thú chút nào: “Đẹp trai thì sao?”

Lâm Tâm Phi suýt thì sặc: “Không phải chứ? Không phải mỗi ngày cậu đều gào thét: Thường thức soái ca là động lực duy nhất trong cuộc đời nhằm chán đó sao? Ngay cả soái ca cậu cũng không muốn nhìn, chẳng lẽ cậu thực sự đầu hàng Trì Phi Phàm rồi sao?”

Nhắc tới Trì Phi Phàm tôi bỗng tức giận không lí do: “Đi! Dựa vào đâu mà không đi ngắm soái ca chứ! Muốn mình đầu hàng sao, kiếp sau đi!”

Lâm Tâm Phi khen tôi: “Mình biết mình không nhìn lầm cậu mà.”

Chúng tôi ăn cơm tại một nhà hàng xa xỉ, tôi vừa nhìn cách trang trí của nhà hàng vừa nói với Lâm Phi Nhi: “Em họ này của cậu, đúng thật là bắt được rùa vàng rồi.”

Lâm Tâm Phi nói: “Đó là đương nhiên, điều quan trọng không phải là có tiền, quan trọng nhất là đã có tiền còn cực kì đẹp trai, không phải cực phẩm cũng không đáng để chị đây gọi cùng đi thưởng thức.”

Tôi không ngờ tới em họ kia là Cao Tây Lệ, khi nhìn thấy Cao Tây Lệ và Lục Dữ Giang đi tới, tôi gần như ngất xỉu.

Trước nay Lục Dữ Giang đều không thích người khác tới gần hắn, trước đây khi tôi và hắn còn ở chung, đều phải đi sau hắn hai bước, giống như thư kí của hắn, Vậy mà người phụ nữ kia có thể khoác tay hắn, chị của tôi còn không được xử xử như vậy đâu!

Tay tôi cầm ly đang run rẩy, ly nước lạnh băng trong lòng bàn tay nóng bỏng của tôi, hơi lạnh theo bàn tay tôi chạy lên trên, đi tới trái tim, khiến nơi đó vừa đau vừa lạnh, đau như bị dao khoét sâu. Tôi không chế bản thân không ném ly nước đá vào đôi cẩu nam nữ kia, chỉ là một ly nước thôi, có phải tiện lợi cho đôi cẩu nam nữ kia quá rồi không? Tôi nghe thấy tiếng răng mình kèn kẹt, làm hại Lâm Tâm Phi phải hỏi tôi: “Cậu lạnh sao?”

“Lạnh quá.” Tôi cố nặn cười với cô ấy, đôi cẩu nam nữ kia đã đi tới, Cao Tây Lệ vừa nhìn thấy đã tươi cười: “À, hóa ra người bạn mà Tâm Phi nói là chị sao?” Cô ta quay đầu, cười với Lục Dữ Giang: “Anh xem có khéo không chứ, bạn tốt của chị họ em, hóa ra là người quen, đúng rồi, chị ấy là...”

“Vợ cũ!”

Tôi không thể buông tha đôi cẩu nam nữ này, hôm nay bà đây liều mạng, cũng phải quấy rối các người. Quả nhiên hai chữ này vừa nói ra, dù là Lâm Tâm Phi hay Cao Tây Lệ, đều hoàn toàn choáng váng. Chỉ có Lục Dữ Giang tỉnh bơ, rất phong độ thân mật giúp Cao Tây Lệ khoác áo vào ghế ngồi, lặp lại hai chữ kia: “Vợ cũ, chúng tôi ly hôn cũng lâu rồi.”

Lâu cái rắm!

Mới hơn một năm thôi, chính xác là mười ba tháng mười bốn ngày, còn chưa tới mười bốn tháng đâu!

Toi nổi giận, tên khốn kia còn sợ Cao Tây Lệ tức giận, giải thích với cô ta: “Ngày đó không nói với em, là lo em sẽ tức giận.”

Bây giờ Cao Tây Lệ mới bình tâm, có lẽ cũng hiểu mình thất lễ, cười với tôi: “Xin chào, tôi còn không biết...”

“Chuyện cô không biết còn nhiều lắm.” Tôi cười vô cùng ác độc: “Hai người quen nhau bao lâu, tới hai tháng không?”

Cao Tây Lệ có hơi mơ màng, lấp ba lấp bấp nói: “Không...”

“Vậy cô cần nhìn nhận rõ ràng, đừng nhìn vào việc tôi và anh ta ly hôn một năm.” Tôi vỗ nhẹ bàn tay thon đẹp của Cao Tây Lệ, dùng giọng nói nhỏ chỉ cô ta nghe được: “Chỉ có điều hai tháng trước anh ta vừa mới bò lên giường của tôi, nếu cô không để ý, cô cứ dùng tiếp đi.”

Cao Tây Lệ ghen hòng, nhìn tôi trân trối, tôi đã lấy di động ra, không để ý đến ai mà gọi luôn cho Trì Phi Phàm. Tôi nũng nịu, ngay cả chính tôi cũng nổi da gà: “Phi Phàm à, anh đang ở đâu đó? Lại tặng ca sao? Anh đến đây gặp em ngay lập tức đi. Thôi khỏi nói, cơm em cũng chẳng muốn ăn...”

Tôi đoán về mặt ta đây của tôi khiến Lục Dữ Giang vô cùng muốn cho tôi một cái bạt tai, nhưng hắn không làm gì, chỉ mím chặt môi, nhìn chằm chằm tôi.

Nhà hàng rất gần công ty, Trì Phi Phàm lập tức tới. Vừa nhìn tình hình ở đây anh đã hiểu rõ. Đúng là người thông minh, ngay tức khắc anh đã vươn tay ôm eo tôi, rạng rỡ hỏi: “Em sao vậy?”

Tôi ác mồm tố cáo: “Ăn cơm còn đụng mặt chồng cũ, thật đáng ghét.”

Ánh mắt Lục Dữ Giang gần như phun ra lửa, tôi còn sợ hắn nhớ tới chị gái, sẽ động thủ với Trì Phi Phàm. Vậy nên tôi hơi nhướn người che trước mặt Trì Phi Phàm, nghĩ rằng dù sao Lục Dữ Giang cũng không tới mức động thủ với phụ nữ, tôi nói với Trì Phi Phàm: “Em muốn ăn bào ngư cơ, anh ăn cùng em đi.”

Trì Phi Phàm rất phối hợp ôm tôi ân ái: “Dạ dày em không tốt, đừng ăn cái đó, nếu không đi mua đồ, muốn ăn gì chúng ta về nhà nấu nhé?”

“Vậy anh phải làm thịt kho tàu cho em ăn.”

“Được” Trì Phi Phàm đặc biệt khách khí chào Lục Dữ Giang: “Cô ấy đang đói, còn phải đi mua đồ ăn, chúng tôi đi trước.”

Điều vô dương oai, nghênh ngang rời đi.

Sau khi lên xe mới cảm thấy kiệt sức, tựa vào cửa kính xe, cũng không muốn cử động.

Trì Phi Phàm là người thông minh, hiểu tâm ý người khác, không quấy rầy tôi, để mặc tôi im lặng dựa vào ghế.

Lúc này tôi cảm thấy Trì Phi Phàm thực ra rất tốt, ít nhất biết tiến biết lùi, vừa nhường nhịn tôi, lại biết dỗ dành tôi.

Chờ Trì Phi Phàm xuống bếp bận rộn nửa ngày, cuối cùng cũng bưng lên một nồi thịt kho tàu thơm phức, tôi mừng rỡ nước mắt, chỉ muốn gắp cho anh ngay lúc này.

“Anh còn có thể nấu cơm nữa. đúng là quá hoàn mĩ!”

Trì Phi Phàm véo mũi tôi: “Du học sinh nào mà không biết nấu cơm chứ? Ở nước ngoài muốn ăn cơm nóng, phải tự thân vận động đó.”

Miệng tôi dính đầy mỡ, gật gật đầu: “Anh rể, anh đúng là người đàn ông tốt của thế hệ mới đó.”

Ai ngờ anh liếc tôi một cái: “VẬY em còn làm gì mà không chịu gắp cho anh?”

Lời này quá khó trả lời, tôi cái khó ló cái khôn: “Em phải gắp cho con cháu người quyền thế!”

“Hả?” Trì Phi Phàm sợ run: “Vì sao?”

“Bởi vì bọn họ sẽ không tùy ý ly hôn.” Tôi nói lung tung: “Em đã ly hôn một lần rồi, ly hôn thêm lần nữa em không chịu được đâu.”

Trì Phi Phàm cảm thấy vô cùng buồn cười: “Điều bộ này của em học ở đâu.”

“Trên mạng đó.” Tôi không lừa anh, không có việc gì tôi sẽ lên mạng đọc tiểu thuyết, nam chính người nào cũng thâm tình chân thành đến chết không đổi, không giống Lục Dữ Giang, nhìn thì đối với chị tôi si tình, cuối cùng không phải đã tìm được một cô Cao Tây Lệ đó sao?

Hơn nữa tiểu thuyết ngôn tình kết thúc sẽ là tất cả đều đoàn tụ, ngoại trừ truyện mẹ kế viết. tôi nói với Trì Phi Phàm về “Giai Kỳ Như Mơ”, hai diễn viên chính đặc biệt si tình đặc biệt đáng thương, cuối cùng tới chết cũng chẳng thể bên nhau.

Trì Phi Phàm rất hứng thú, hỏi tôi: “Vậy em thích Mạnh Hòa Bình, hay thích Nguyễn Chính Đông?”

Tôi hí hục ăn thịt kho tàu: “Đương nhiên phải có cả hai, cuộc đời mới viên mãn!”

Trì Phi Phàm tức giận dơ tay cốc đầu tôi: “Trư!”

Tôi không phải trư, tôi cũng không có Thùy tính dương hoa, lòng tham không đáy.

Thật ra tôi rất thích Đông Tử, chỉ là hắn ta không sống sót, còn có biện pháp nào khác sao?

Ở Kim mậu, hắn long trọng bắn pháo hoa, hy vọng Giai Kỳ có thể nhớ tới hắn. Chẳng lẽ hắn không biết pháo hoa kia chỉ trong chớp mắt, so với cuộc sống, ai biết ai ngày mai sẽ ra đi?

Tôi ăn no thịt kho tàu, Trì Phi Phàm cùng tôi tản bộ nơi ngõ nhỏ để tiêu cơm, tâm tình tôi vô cùng không tốt, vì vậy tôi khoác tay anh, kể lại mối tình đầu với anh, cũng không sợ anh sẽ chê cười tôi.

“Chỉ vì cậu ta cho em mấy cái kẹo đường, rồi em yêu cậu ta luôn sao?”

Tôi gật đầu: “Em từ bé không có mẹ, ai đối với em hơi tốt thôi, em liền hận không thể lắc đầu quấy đuôi với người ta.”

Trì Phi Phàm khinh thường tôi: “Vừa rồi là trư, bây giờ là cẩu!”

Tôi nghiêm túc tự nghi ngờ nhân phẩm chính mình, ngay cả người tốt như Trì Phi Phàm ở cùng tôi, cũng nói tôi không tốt. Có thể thần kinh tôi quá có vấn đề, khiến đàn ông không có hứng thú, tôi tức giận: “Không phải anh còn muốn lấy em sao? Anh không thể nói câu nào dễ nghe à?”

Vì vậy Trì Phi Phàm rất phối hợp vỗ ngực: “Thật ra anh cảm thấy thật may mắn vì người đó là mối tình đầu của em, may mắn vì sau khi tốt nghiệp anh ta đã chuyển trường đi, nếu không hôm nay anh lại có thêm một tình địch rồi.”

Tôi bị anh đùa giỡn cười rộ lên.

Vốn không nay là một ngày khó chịu, nhất là khi nhìn thấy đôi cậu nam nữ kia, nhưng coi như tôi đã làm loạn đủ rồi. Ăn một bát thịt kho tàu, lại có Trì Phi Phàm cùng tôi vui vẻ cười đùa, tôi vô tâm vô phách, cảm thấy cuộc sống dễ chịu hơn nhiều.

Tiến Trì Phi Phàm về, tôi một mình trở về, vừa lấy chìa khóa mở cửa, đột nhiên từ bóng đêm một người bước tới, đưa tay ôm bả vai tôi. Tôi đây tốt xấu cũng mười mấy năm học võ, vẫn phản ứng kịp, theo bản năng đá một cước. Nếu là người bình thường không chừng đã sớm bị tôi đá xa tám trượng, nhưng người này phản ứng rất nhanh nhẹn, tránh thoát trong chốc lát, lực còn rất lớn, dùng sức bẻ tay tôi, ép chặt tôi vào tường.

Tuy rằng trong sân đều một màu đen, ngay cả đèn cũng không có, nhưng qua mấy chiêu vừa rồi, tôi đã biết tên khốn này là ai, tôi đúng là trư. Nghĩ đến chuyện tôi đã làm hôm nay, tôi biết hẳn tuyệt đối không tha cho tôi. Nhưng sao hắn có thể tìm tới đây. Chẳng lẽ Trần Mặc bán đứng tôi? Tôi chỉ biết Trần Mặc trọng sắc khinh bạn, không nghĩ cậu ta trọng sắc khinh bạn tới mức này! Tôi há mồm kêu cứu, kết quả Lục Dữ Giang kéo mặt tôi lại gần, trực tiếp dùng thứ gì nóng rát áp vào miệng tôi.

Tôi dùng sức giãy dụa, mới phát hiện thứ trên môi tôi chính là môi hắn, tên khốn này!

7. Chương 7

Hắn đưa lưỡi vào miệng tôi, còn dùng sức ép chặt tôi trên tường, hai tay cưỡng chế tôi, lực phủ ngũ tạng của tôi lộn nhào, không thể hô hấp, mắt tròn trợn, tên khốn này muốn mưu sát người ta sao? Tôi không phải chỉ châm ngòi chia rẽ hắn và cái cô Cao Tây Lệ kia, hắn đã muốn giết tôi rồi sao?

Môi hắn rất cứng cũng rời đi, không đợi tôi kịp thở, tay hắn lại giữ chặt cổ tôi, cứ như vậy mà đẩy tôi vào phòng, tôi bị đẩy tới thần điên bát đảo [1], giãy dụa đứng lên muốn chạy ra ngoài, phát hiện hắn đã khóa trái cửa rồi.

[1]Thần điên bát đảo: Ý chỉ tâm trạng rối loạn không được bình thường.

Dù không bật đèn tôi cũng có thể nhìn thấy đôi mắt của hắn, giống như mắt sói, hừng hực lửa cháy. Tôi thực sự rất sợ, chân nhũn cả ra, nhưng tôi có ý dùng kế hoãn binh: “Tôi cũng chưa nói gì với bạn gái anh đâu, tôi chỉ nhắc nhở cô ta cẩn thận hơn...” Mắt nhìn hắn đưa tay ra, tôi sợ tới mức nhắm tịt mắt lại, tuy rằng trước nay hắn đều không có tật xấu thích bạo hành, mỗi lần đều là tôi động thủ trước hắn mới ra tay, nhưng hôm nay hắn tức giận như vậy, còn chuyện gì không làm được đây?

Sau khi “lôi kéo” một lúc, tôi cũng không biết quần áo bị xé rách ở đâu, đôi môi nóng bỏng dùng ở trước ngực tôi, ngay cả hô hấp cũng mang vị nồng cháy thù hận: “Nếu cô dám nói thêm một chữ, tôi sẽ giết chết cô!”

Hắn cắn tôi, bây giờ tôi mới hiểu hắn muốn làm gì. Hóa ra thằng khốn này thực biến thân thành sói, còn là sói háo sắc. Tôi cũng nổi giận, mẹ kiếp, có bạn gái rồi còn chạy tới chỗ tôi dở trò đùa giỡn lưu manh gì chứ. Sức lực của hắn rất lớn, động tác cũng vô cùng thô lỗ, căn bản là phát tiết. Tôi dần cảm thấy thật khủng hoảng, tôi nghĩ tới đứa bé trong bụng tôi, nhìn bộ dáng cầm thú của hắn, chỉ sợ sẽ làm con bị thương. Lần trước là bị bức hôn, nếu lần này tôi còn cho hắn thực hiện ý đồ, tôi sẽ cảm thấy xấu hổ với tổ quốc. Tôi cắn răng, ngẩng mặt lên hôn hắn. Mới đầu hắn vốn không thèm nhìn tôi, chỉ lo cắn tôi, nhưng tôi kiên trì

hôn, từ môi đến tai. Tôi biết chỗ mẫn cảm nhất của hắn, nên cố tình dừng lại ở yết hầu hắn, răng nanh cắn nhẹ, thô bạo của hắn cũng dần dần thả lỏng, thậm chí còn có thể nghe thấy hắn hừ một tiếng, dường như rất hưởng thụ, cánh tay đang ép chặt tôi không biết từ bao giờ đã buông lỏng, vươn tay vuốt nhẹ tóc mai tôi. Ngay lúc này, tôi bất chợt tàn nhẫn nâng đầu gối, liều mạng đá hắn một cước.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, sau một lúc lâu không tiếng động, tôi bật đèn, nhìn thấy hắn đau tới mồ hôi đầy đầu, ngay cả đứng cũng không đứng dậy được.

Không phải chứ? Hắn luôn phản ứng rất nhanh, tôi nghĩ ít nhiều hắn cũng phải tránh đi chứ.

Tôi bám chặt quần áo mình, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi, nghiêng răng hỏi: “Diệp Cảnh Tri, cô hận tôi như vậy sao?”

Tôi nói: “Tôi thêm vào mà hận anh, tôi nói cho anh biết, anh còn đỡ trò, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Lục Dữ Giang cười lạnh: “Tôi lập tức đi, cô yên tâm, khi nào cô và Trì Phi Phàm kết hôn, tôi sẽ đưa phong bì tới.”

Tôi cũng chẳng ngu ngốc cho rằng hắn đang ghen, hắn và Trì Phi Phàm hận thù quá sâu sắc, hơn nữa hôm nay tôi làm Cao Tây Lệ tức giận, vì vậy hắn mới tức giận như thế.

Cuối cùng hắn đi mất, tôi ngồi ở đó, quần áo hỗn độn, tâm hồn tê dại.

Tôi chẳng thể nào quên được dáng vẻ khi hắn nói chuyện ấy, căm ghét, còn khinh miệt, lại mang theo một phần hận thù. Câu nói của hắn vẫn vang vọng bên tai tôi, hắn hỏi: “Diệp Cảnh Tri, cô hận tôi như vậy sao?”

Tôi không hận hắn, một chút cũng không.

Dù là hắn chưa từng yêu tôi, dù là hắn đối với tôi không tốt, dù là hắn vô tình lạnh lùng ly hôn, dù là hôm nay hắn đi tìm Cao Tây Lệ, tôi cũng không hận hắn.

Tôi dùng toàn bộ sức lực bản thân để yêu thương hắn, vì vậy không còn dư thừa sức lực để hận hắn.

Tôi chính là không có tiền độ như vậy đấy!

Trước đây khi hắn còn qua lại với chị tôi cũng chẳng được bao lâu thì chị đã bị bệnh, hắn thực trọng nghĩa, chịu trách nhiệm toàn bộ viện phí của chị, phải biết rằng con số kia đối với một gia đình bình thường mà nói, đều là những số trên trời. May mà có hắn, nếu không chị cũng không thể chịu đựng lâu được như vậy. Nhưng chị vẫn càng ngày càng tiều tụy, cuối cùng bệnh quá nặng, tính tình chị trở nên không tốt, hắn cẩn thận bên cạnh làm chị vui vẻ. Mỗi ngày đều đến phòng bệnh, giúp chị chải đầu. Chị vốn có một mái tóc dài, nhưng bởi vì thuốc men mà tóc rụng nhiều lắm. Khi hắn chải đầu, luôn chú ý dấu những túm tóc ấy đi, tránh khiến chị biết mà thêm đau lòng.

Lúc chị mất, vẫn đang nắm tay hắn không buông, khi đó chị đã không thể nói được, vẫn luôn nắm tay hắn. Hắn cũng thân thiết nắm chặt tay chị, giống như muốn truyền sức sống cho chị, lại giống như muốn giữ lại sinh mệnh của chị.

Khi đó tôi lại nghĩ, một người đàn ông như vậy, có thể phó thác cả đời, chị không thể làm vậy, nhất định sẽ rất tiếc nuối.

Tôi dùng hết tâm trí để giả cho hắn, chẳng sợ hắn không yêu tôi, bởi vì, tôi vẫn luôn yêu hắn.

Trong “Thiên Long Bát Bộ” A Tử đã nói: “Tại đêm mưa to gió lớn cạnh cầu nhỏ ấy, ta thấy chàng đánh chết tỷ tỷ ta, khóc thương tâm đến thế, trong lòng ta vô cùng thích chàng. Ta tự nói với lòng: “Chàng không cần đau lòng như vậy. Chàng không có A Châu, thì ta sẽ giống như A Châu, đối với chàng thật tình chân ý.”

Thế rồi sao?

Chung quy Tiêu Phong không thích nàng, không thích chính là không thích, chẳng thể miễn cưỡng.

Rồi tới cuối cùng, trước Nhận Môn Quan, cũng chỉ có A Tử ôm Tiêu Phong, thả mình nhảy xuống sườn dốc vạn trượng.

Tôi cảm thấy A Tử may mắn hơn tôi rất nhiều, tôi ngay cả cơ hội ôm Lục Dữ Giang cùng chết cũng chẳng có.

Liên tiếp vài ngày sau ý chí tinh thần của tôi sa sút, Lâm Tâm Phi từ ngày hôm đó, cũng không rủ tôi đi ngắm soái ca nữa. Trong công ty vô cùng yên tĩnh, không có dấu hiệu gì cho thấy các đồng nghiệp đã biết chuyện tôi là vợ cũ của Lục Dữ Giang. Đối với việc này tôi phải thật cảm ơn Lâm Tâm Phi, cậu ấy rất có đạo nghĩa giang hồ, chẳng lo tôi nói em họ cậu ấy là rùa rút đầu, cậu ấy cũng không nói xấu tôi nữa chứ.

Tôi nghĩ tâm trạng tôi nhất định không tốt, làm việc cũng chẳng xong. Giờ tan tầm tôi nhận được một cuộc điện thoại, là Trì Phi Phàm gọi

“Biết không? Ông chủ vừa họp, quyết định sẽ trừ tiền thưởng của em.”

Tôi giật mình, hỏi: “Vì sao chứ?”

Tôi cách ông chủ bao nhiêu tầng chứ, ông trời như lão ta cũng không biết công ty có người như tôi, là ai đã bóc mẽ tôi trước mặt ông chủ vậy hả? Còn nữa, muốn trừ tiền lương của tôi cũng không cần ông chủ gặt đầu đầu, chỉ một phòng tài vụ đã đủ rồi. Chẳng lẽ Lục Dữ Giang tức giận sinh độc ác, lại vận dụng sức ảnh hưởng của hắn ở giới thương nhân để trả đũa tôi? Cái này cũng quá dễ tiện rồi!

Giọng nói của Trì Phi Phàm nặng nề: “Bởi vì em mấy ngày nay đều ủ rũ, ông chủ thấy em ảnh hưởng nghiêm trọng tới sĩ khí công ty.”

Tôi sững sốt, giờ mới biết Trì Phi Phàm nói đùa, vì vậy tôi đành cổ vũ cười gượng hai tiếng.

Trì Phi Phàm thấy tôi vẫn thờ ơ, còn nói thêm: “Vẫn chưa vui sao? Anh còn một việc đặc biệt vui vẻ muốn kể cho em đấy.”

“Gì vậy?”

“Lục Dữ Giang vừa gặp một cửa ải cực khó khăn, anh nghĩ lúc này, ngay cả nhảy lầu hắn cũng làm đấy.”

Tôi không tin, đè nén giọng nói: “Ai có thể khiến Lục Dữ Giang nhảy lầu đây, chờ hắn nhảy lầu chúng ta đi xem náo nhiệt cũng chưa muộn.”

“Em không tin sao?” Anh nhỏ giọng nói với tôi: “Cấp dưới của Lục Dữ Giang không phải có công ty đất đai sao? Bị người ta tố cáo không tuân thủ nguyên tắc cho vay, giám đốc ngân hàng đột nhiên tự sát, việc này rắc rối to. Bây giờ bên ngoài còn chưa biết đấy, đợi tới khi giới truyền thông nhúng tay, đó mới là náo nhiệt. Cổ phiếu tụt giá, Lục Dữ Giang phải mở cửa vay tiền, ôi, dạo này các nhà đầu tư cũng không vui vẻ gì đâu.”

Tôi sững sốt một hồi, mới nói: “Hắn sẽ không làm chuyện phạm pháp đâu, hắn không phải loại người ngu ngốc như vậy.”

“Hắn không làm, nhưng ai dám nói cấp dưới của hắn không làm? Hiện tại chuyện xảy ra, người cũng đã chết, hắn làm sao có thể tẩy trắng bản thân?” Giọng nói của Trì Phi Phàm thật thoải mái: “Lại nói, chuyện bên ngoài của hắn em biết được bao nhiêu? Em dám khẳng định hắn không liên quan đến việc này?”

Tôi bị anh chặn họng, khi còn chưa ly hôn, Lục Dữ Giang chưa bao giờ nói về công việc trước mặt tôi, cũng rất ít khi đưa tôi ra ngoài xã giao, trừ trường hợp không thể không đưa gia đình cùng dự. Có lẽ hắn cảm thấy tôi không thích hợp đi dự tiệc, mà xưa nay tôi cũng chẳng có dã tâm gì, thành thật ngu ngốc ở trong nhà, cũng không hề hối hận.

Tôi hỏi Trì Phi Phàm: “Làm sao anh biết việc này?”

Trì Phi Phàm nói: “Vay em không quan tâm à? Được rồi, nếu không thì tối nay chúng ta mời Lục Dữ Giang dùng cơm nhé.”

Hắn nhấn mạnh hai chữ “chúng ta” cực kì rõ ràng, tôi lại ngây người: “Sao phải mời hắn ăn cơm chứ?”

“Không phải mấy hôm trước hấn ôm bạn gái điều võ dương oai với em sao? Không phải chính hấn khiến em tức giận, ngay cả một nồi thịt kho tàu cũng ăn hết sạch, một nồi thịt đầy đó, đến anh cũng ăn không hết đâu. Em yêu, chuyện này coi như chúng ta đi cùng nhau. Thừa dịp hấn đang sốt đầu mẻ trán, chúng ta mời hấn ăn cơm, đến lúc đó còn ân ân ái ái, cho hấn tức chết!”

Anh ấy gọi em yêu thật buồn nôn, tôi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: “Anh rể, tại sao em lại không phát hiện ra anh vốn phúc hắc như vậy nhỉ?”

“Phúc hắc cái gì? Cái này gọi là không chịu nổi vốn.” Anh hỏi: “Sao, em đau lòng à?”

“Lòng em đau hấn làm gì?”

Tuy rằng tôi không tin lời Tri Phi Phàm, nhưng nghe anh nói như vậy, vẫn cảm thấy có phần đáng nghi. Qua hai ngày xem tin tức trên mạng, bỗng nhiên nhìn thấy giám đốc ngân hàng tự sát, liên lụy tới việc cho quay, vân vân... Tôi cảm thấy trong lòng khẽ đánh một tiếng.

Tin tức ngắn ngủi mấy trăm chữ, bị tôi nhìn đi nhìn lại hơn chục lần, cũng chẳng nhìn ra manh mối nào.

Vào đêm tôi bỗng mơ thấy Lục Dữ Giang bị bắt, dù hấn bị oan, nhưng hấn vốn kiêu ngạo như thế, sao có thể chịu được việc này? Đem toàn bộ tội danh đổ trên đầu hấn, cuối cùng bị phạt ngồi tù, khi cảnh sát kéo hấn đi, tôi khóc đứt từng khúc ruột, nghĩ đến việc bé con sinh ra không có cha, tôi đau lòng muốn chết, khóc tới khi tỉnh dậy.

Tôi đúng là đê tiện, thật đê tiện!

Tôi chạy tới văn phòng Lục Dữ Giang, vì tôi không có chìa khóa biệt thự, không vào được, nên tôi phải đến văn phòng tìm hấn. Thư kí xinh đẹp vừa thấy tôi tới liền bị tôi dọa sợ chết khiếp, tôi làm động tác như muốn đẩy cô ta, cô ta sợ tới mức lùi lại ba bước, cầu xin: “Diệp tiểu thư, Lục tổng có khách, để tôi gọi điện cho anh ấy trước được không ạ?”

Chắc hẳn chuyện lần trước tôi xông vào văn phòng, Lục Dữ Giang đã khiển trách cô ta, người làm công làm khó dễ người làm công, dù sao bây giờ tôi cũng đã đến nơi, nếu Lục Dữ Giang dám lui đầu không gặp tôi, người tới giết người, Phật tới giết Phật.

Vì vậy tôi cực kì nhẹ nhàng nói: “Không sao, cô gọi đi.”

Tôi bất ngờ nhẹ nhàng trấn an cô thư kí xinh đẹp, sắc mặt của cô ta rõ ràng tươi tỉnh hơn, còn cười cảm kích với tôi, sau đó gọi điện thoại nói hai câu, cúp điện thoại xuống cô ta lại biến thành tiểu bạch thỏ nơm nớp lo sợ: “Diệp tiểu thư, Lục tổng nói mời cô chờ một lát, hiện tại anh ấy đang làm việc.”

Mẹ kiếp!

Nhưng nghĩ tới mục đích tới đây, tôi nhịn, nhịn đến học máu tôi cũng phải nhịn.

Vậy nên tôi vô cùng dịu dàng nói: “Được rồi, tôi chờ.”

Cô thư kí bên cạnh kia gần như rút cằm. Nói thật bộ dạng uất ức như vậy ngay cả chính tôi cũng không tin, huống chi là cô ta?

Đúng là sói đội lốt cừu.

Đợi đến mười phút, rốt cuộc nghe “cách” một tiếng, đúng là Lục Dữ Giang tự mình tiễn khách đi ra.

Ai ngờ người khách kia dĩ nhiên là Cao Tây Lệ.

Tôi thờ thẩn một lúc rồi phát cáu!

Trong lòng tôi lo lắng hấn sốt đầu mẻ trán, ai biết hấn cùng với ả đàn bà này ở văn phòng anh anh em em, lúc này rồi còn có tâm tư trêu hoa nguyệt, nhưng tội không thể tha thứ chính là bắt tôi chờ bên ngoài.

8. Chương 8

Cao Tây Lệ vừa thấy tôi, đỏ mắt như gặp lại kẻ thù, ánh mắt của cô ta giống lưỡi dao, ánh mắt tôi lại như hình nhiên đạn, bên nóng bên lạnh, ai sợ ai chứ? Cuối cùng cô ta không chịu được, hai mắt đỏ lên, ảm đạm quay về.

Lục Dữ Giang còn muốn tiến ả. Hừ, cho dù chia rẽ các người mười tám lần chị đây cũng phải làm, giống như “Lương Chúc”, chị cho các người một đứa thành ruồi một đứa biến bướm, còn không có cơ hội cùng nhau sải cánh nữa nhé. Vì vậy tôi lập tức đứng lên, giữ chặt tay áo Lục Dữ Giang: “Dữ Giang, em có chuyện quan trọng hơn muốn nói với anh.”

Từ trước tới giờ tôi chưa từng gọi Lục Dữ Giang như vậy, khiến cả người tôi đều nổi da gà. Tôi nắm chặt không buông tay áo Lục Dữ Giang, hấn cũng không thể ngăn tôi được, đành phải trừng mắt nhìn tôi.

Tôi bị hấn trừng quen rồi, da mặt dày như da trâu vậy, chỉ cười với hấn.

Cô thư kí xinh đẹp thật ra cũng làm việc chăm chỉ lắm, thấy bộ dáng nước mắt lưng tròng kia của Cao Tây Lệ, vì thế đứng dậy nói: “Cao tiểu thư, tôi tiễn cô, thang máy ở đây.”

Cao Tây Lệ đành quay đầu bước đi.

Lục Dữ Giang cũng không liếc mắt nhìn tôi một cái, phát tay áo vào văn phòng. Tôi đi theo phía sau hấn, hấn cũng không để ý tôi.

Là ai đã nói phượng hoàng gặp họa còn không bằng gà, nhìn bộ mặt nghênh ngang kiêu ngạo của hấn, quả thực chẳng khác trước đây là bao.

Nhưng khi nhìn gần, vẫn cảm thấy sắc mặt hấn không tốt lắm, còn có đôi mắt đen, cằm cũng nhọn hơn trước đây, rõ ràng gầy đi.

Vài ngày không gặp, hấn tiêu tụy rất nhiều.

Xem ra chuyện Trì Phi Phàm nói tám phần là thật.

Trước đây tôi cho rằng Lục Dữ Giang là người hai kiếp, nhiều năm đều giữ vững được sự nghiệp thành công, hiện tại nghĩ lại thật ra hấn không dễ dàng như vậy, bên dưới có vài công ty, nhiều công nhân, toàn bộ miệng cơm đều dựa vào hấn. Mấy lão già giám đốc lại chỉ trực cơ hội ăn tươi nuốt sống hấn, mấy ngày nay rõ ràng hấn ăn không ngon ngủ không yên, ngay cả tôi tới đây hấn cũng chẳng để ý.

“Nhìn đã đủ chưa?” Hấn khoanh hai tay tựa lưng vào ghế ngồi, nhú máy, lông mày tạo thành một chữ “xuyên”. Bỗng dưng tôi rất muốn có một cái bàn là, đặt tại chữ “xuyên” kia, là nó bằng phẳng lại.

Tôi còn kéo căng vạt áo, lại ho khan một tiếng, không biết nên bắt đầu thế nào.

Hấn nheo mắt: “Không phải cô tới đây đưa thiệp cưới đấy chứ? Nhiều chuyện vậy? Lấy ra đây, tôi đã nói sẽ đưa phong bì cho các người rồi.”

Tôi bị hấn chọc tức, hỏi lại: “Anh sẽ kết hôn với Cao Câu Lệ đúng không?”

Hấn ngơ ngác một lúc mới hiểu được ý tôi: “Cao Câu Lệ là cái gì, sao cô dám làm loạn đặt biệt danh cho người ta. Cao tiểu thư là bạn gái tôi, tôi kết hôn với cô ấy thì liên quan gì đến cô?”

Hấn luôn có biện pháp khiến tôi thương tâm, không đợi tôi kịp mở miệng, hấn đã bày ra động tác tiễn khách: “Rốt cuộc cô có chuyện gì? Tôi còn phải họp.”

Tôi ngập ngừng, nhìn thấy bộ dạng này của tôi, không ngờ hấn nhìn tôi cười châm biếm: “Cô có gì khó nói, hay cô muốn tìm tôi vay tiền.”

Tôi bị tên khốn này chọc tức, vội nói: “Tôi có thai rồi.”

Bốn chữ này khó nói hơn trong tưởng tượng rất nhiều, nếu hấn không chọc tức tôi, bằng không dù tôi mất hết sức lực [1], gần như ép từng chữ từ răng nanh tôi ra. Trong văn phòng yên lặng vô cùng, thậm chí tôi có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, thình thịch. Mồ hôi thấm đầy lòng bàn tay, tôi cũng không hề chớp mắt, nhìn vào mắt hấn, muốn xem hấn có phản ứng gì.

[1] Nguyên tác là “Sức chín trâu hai hổ”, mình sợ khó hiểu để theo ý hiểu thôi.

Thật ra hẳn chẳng có phản ứng gì lớn, chỉ là đồng tử thu nhỏ lại, ngược lại nét mặt vô cảm. Tôi chú ý đến cánh tay hẳn, bởi vì hẳn đang khoanh tay, tôi chỉ có thể nhìn thấy ngón trỏ của hẳn, hơi run rẩy, khữu tay và các đốt ngón tay thật sự căng ra. Tôi thấp thỏm lo lắng nhìn hẳn, việc này đối với tôi cũng là lần đầu tiên, tôi cũng không biết hẳn sẽ có phản ứng gì. Thật ra tôi chỉ muốn nói với hẳn, chuyện làm ăn cũng không có gì quan trọng, cho dù thất bại, cũng có thể làm lại từ đầu. Em có thể chịu đựng cùng anh, còn có đứa bé, ai cũng chẳng thể chia rẽ ba người một nhà chúng ta. Em và con luôn ở bên cạnh, mãi mãi bên cạnh anh.

Chỉ là nhìn thấy hẳn, một câu tôi cũng không nói được, tôi không biết hẳn đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn hẳn, cũng không phải chuyện vui vẻ.

Cuối cùng, không ngờ hẳn cười, cười thật sự bình tĩnh, cũng vô cùng lạnh lùng: “À, hóa ra là có con rồi kết hôn, chẳng trách nhanh như vậy.”

Tôi dùng hết sức lực toàn thân chịu đựng, không ném giấy tờ trên bàn vào mặt hẳn: “Tên khốn khiếp. Đứa bé là của anh đó!”

Bên trong lại im lặng tới kì dị, hẳn nhìn tôi, tôi không biết bộ mặt kia có ý gì, giống như kinh ngạc, hoặc là sững sờ, hoặc là hoang mang, thậm chí là đau lòng, dù sao cũng chẳng có lấy nửa điểm vui sướng.

Lòng tôi trầm xuống nơi sâu thẳm nhất, tay tôi cũng phát run, môi tôi mấp máy, hỏi: “Anh không tin.”

Hẳn nói rất nhanh: “Tôi tin.”

Tôi thở một hơi nhẹ, ít nhất trong lòng hẳn, tôi cũng sẽ không lấy việc này ra lừa hẳn.

Nhưng nhìn hẳn tuyệt đối không vui vẻ, thậm chí có vẻ vô cùng vô cùng mất mát, hẳn nhìn tôi, vẫn nhìn tôi, tôi cũng không biết hẳn đang nhìn gì.

Không biết vì sao, bỗng nhiên tôi cảm thấy trong tim lạnh lẽo, như là có dự cảm gì không ổn, có thể bởi vì hẳn trầm mặc rất lâu, rất lâu rồi, lâu tựa như bước xuống một chiếc thang rồi đập vào không khí, không biết tôi đang chờ đợi thứ gì.

Giọng nói của hẳn không ổn, mang theo sự khô khản, giống như sức lực mất hết, mới nói ra những lời này: “Cảnh Tri, bỏ đứa bé đi.”

Trong đầu tôi “ong” một tiếng, giống như bị kẻ xấu đánh trúng, tôi khó tin nhìn hẳn, vốn dĩ tôi không tin hẳn sẽ nói vậy, nhưng rõ ràng hẳn đã nói như thế. Trước đây tôi chỉ nghĩ hẳn không thương tôi, hiện tại tôi mới biết, hóa ra hẳn lại chán ghét tôi. Ngay cả chính cốt nhục của hẳn, hẳn cũng muốn giết chết, hẳn đã chán ghét tôi tới mức như vậy rồi sao?”

Tôi nghe được giọng nói của mình, đã run rẩy: “Vì sao?”

Hẳn nhìn tôi, vẫn nhìn tôi, tôi không biết hẳn đang nhìn gì, nhưng tôi biết toàn thân mình lạnh toát, tôi lại hỏi lần nữa: “Vì sao?”

Cuối cùng hẳn xoay mặt qua chỗ khác, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm: “Tôi không cần cô sinh đứa bé.”

Bảy chữ vô cùng đơn giản, lại đẩy tôi xuống đáy vực. Hình ảnh ba năm kết hôn như phim điện ảnh chiếu lại trong đầu tôi, hẳn lạnh nhạt với tôi, những khó chịu ấy, hẳn đã từng nói những câu nào đó... Ngực tôi đổ mồ hôi lạnh, dường như tất cả máu đều tràn ra theo làn da, tôi cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, tứ chi rét run, giống như có người rút hết xương cốt tôi, lại giống như có người đâm tôi mấy chục dao, còn toàn bộ cơ thể tôi, vừa đau đớn vừa run rẩy. Tôi không đứng nổi, tự đỡ bản thân ngồi xuống ghế. Tôi nhìn thấy giọt nước mắt của mình rơi trên tấm thảm, sau đó càng nhiều càng nhiều, sau lưng có tiếng bước chân, tôi mơ hồ nhìn lên. Tại sao phải khóc? Tên khốn này, hẳn không cần tôi, đứa bé của tôi hẳn cũng không cần, còn khóc nổi gì đây?

“Cảnh Tri!” Vậy mà hẳn còn muốn ôm tôi, tôi liều mạng tránh né, không tránh được tay hẳn, lại đập chân vào cạnh bàn. Rốt cuộc tôi vẫn ngu ngốc như vậy, tỉnh tỉnh mê mê rồi để bản thân tổn thương. Hẳn không dám động đây, nhưng lại cầu xin: “Cảnh Tri, em còn trẻ, còn có thể có đứa bé khác...”

Cuối cùng tôi cũng ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn người đàn ông tôi yêu từng ấy năm, từ năm tôi hai mươi mốt tuổi đến bây giờ, tôi dùng tất cả những giây phút tươi đẹp nhất của cuộc đời, để yêu hắn. Tôi dùng tình yêu cả đời của mình, để yêu hắn. Chỉ là hôm nay, vốn dĩ tôi không biết. Hoặc là vốn dĩ, hắn trước nay đều không coi tôi ra gì.

Nước mắt của tôi ào ạt chảy ra, dường như trong tim, hình ảnh tan vỡ thành nghìn mảnh vạn mảnh, chìm sâu vào lục phủ ngũ tạng, khiến tôi rất đau khổ, nhưng lại chẳng có biện pháp. Tôi nhìn hắn, hỏi hắn: “Đứa bé khác —— chỉ cần không phải của anh, có đúng không?”

Cách một tầng nước mắt, tôi nhìn thấy miệng hắn động đậy, như là phí công giải thích gì đó, chỉ là tôi chẳng thể nghe được hắn đang nói gì. Lỗi tại tôi ảm ảm vang vọng, dường như có một ngàn vạn xe tải nghiền nát cả người tôi.

Con à, mẹ ngàn nghĩ vạn nghĩ, lại không nghĩ rằng ba con thực sự không cần con. Hắn vẫn nhẫn tâm như vậy, mẹ đành xin lỗi con.

Tôi đau lòng tới cực điểm, có người bóp nát trái tim tôi, sau đó đem từng mảnh nhỏ đốt mất, tôi trở mắt nhìn tim mình cháy thành tro.

Hóa ra chuyện thương tâm nhất trên đời này, chính là ngay cả trái tim cũng hóa thành tro bụi.

Cuối cùng tôi lau nước mắt, tôi là phụ nữ có thai, khóc lóc không tốt với đứa bé, tôi không cho phép bất cứ ai làm hại con tôi. Trong nháy mắt tôi đã quyết tâm, tôi phải áp dụng như TVB, nếu Lục Dữ Giang không cần đứa bé, tôi phải cao bay xa chạy rồi sinh con, sau đó bồi dưỡng con thành nhà tài phiệt, hai mươi năm sau quay trở lại, hủy hoại cả công ty của Lục Dữ Giang, phá vỡ mọi chuyện làm ăn của hắn, khiến hắn nhảy lầu, cuối cùng mẹ con chúng tôi còn không cho hắn một bàn cơm cúng, cho hắn tức chết!

Không phải chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn thôi sao?

Tôi cho anh thành kẻ nghèo hèn, không có tiền nhưng tôi không sẽ không tùy ý người khác.

Lục Dữ Giang có lẽ không biết trong nháy mắt tôi đã suy nghĩ nhiều việc như vậy, nhưng trong chốc lát tôi vừa khóc đứt từng khúc ruột, bây giờ lại nghiêng rằng khiến lợi, có lẽ sợ tôi phóng hỏa đốt văn phòng của hắn, vì vậy hắn ôm tôi không buông: “Cảnh Tri à, em nghe tôi nói...”

“Nghe cái đầu anh!”

Tôi tùy tay tìm trên bàn làm việc của hắn một cái tàn đựng thuốc bằng thủy tinh, giận dữ ném vào đầu hắn.

Tàn đựng thuốc kia là đồ nhập khẩu từ Cộng Hòa Séc, đường kính ước chừng dài mười hai tấc, quả thực là vật mưu sát thuận lợi!

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, hắn đã ngã xuống thảm. Đầu rơi máu chảy, nhìn qua không thể không sợ hãi.

Thử xem mạch đập hắn, quả nhiên đã hôn mê bất tỉnh. Lực của tôi rất đúng mực, tôi không muốn bị chết vì tội mưu sát, khiến bé con sinh ra không có cha, lại còn chẳng có mẹ.

Tôi còn chưa hết giận, vừa mắng, vừa đạp hắn: “Hở dử không ăn thịt con, không bằng cầm thú!”

Tuy là tôi mang thai nên không đi giày cao gót, nhưng sức lực tôi thật sự không nhỏ, không đánh hắn đến bầm tím cả người thì thật xin lỗi quyền cước tôi luyện mười mấy năm.

Tôi hùng dũng oai vệ, khí thế bừng bừng đi ra ngoài văn phòng, cô thư kí xinh đẹp đằng sau màn hình máy tính lưỡng lự nhìn tôi.

Tôi thản nhiên cười với cô ta: “Lục tổng đang ngủ, tôi về trước. Cô đừng vào làm ồn, hai ngày nay anh ấy cũng rất mệt mỏi, để anh ấy ngủ một lát đi.”

Cô thư kí xinh đẹp còn gật đầu liên tục, dịu dàng đưa tôi đến thang máy.

Ngồi trên xe taxi tôi liền suy nghĩ, tôi phải tìm cho bé con một người cha tốt, dù sao mồ côi cha cũng có nhiều chỗ thiếu sót. Lựa chọn đầu tiên đương nhiên là Trần Mặc, cậu ấy nhất định sẽ vì giúp tôi mà không

tiếc cả mạng sống, nhưng thế này con tôi không phải có thêm người cha, mà là có hai người mẹ, cũng quá kì dị. Lựa chọn thứ hai chính là Trì Phi Phàm, nhưng không biết thái độ của anh với bé con ra sao.

Mặc kệ, trước tiên phải ngã bài với Trì Phi Phàm, nếu anh là người cha tốt, đương nhiên là việc vui nhất, nếu anh không phải, tôi cũng chẳng mong đợi gì, vừa lúc khiến anh chết tâm.

Tôi đi thẳng tới nhà trọ của Trì Phi Phàm, hôm nay là ngày nghỉ, anh nhất định có nhà. Quả nhiên tôi vừa nhấn chuông anh đã ra mở cửa, vừa thấy tôi anh đã chớp mắt hai cái, chắc là giật mình khi tôi đột nhiên tới tìm anh. Tôi hít sâu một hơi, ném một quả bom về phía anh: “Trì Phi Phàm, em mang thai rồi.”

Trì Phi Phàm sững người nhìn tôi, tôi còn chưa nói được câu thứ hai, chỉ nghe “loảng xoảng” một tiếng, phía sau anh có chén trà rơi xuống đất.

Tôi kiễng chân nhìn đằng sau Trì Phi Phàm, chỉ thấy một người đẹp, tuy rằng tuổi có hơi già, biểu cảm trên mặt vừa từ khiếp sợ đã dần khôi phục lại, chén trà trong tay rơi xuống thành nhiều mảnh vụn. Xong rồi, chẳng lẽ tôi lại gặp rắc rối nữa sao? Không nghĩ rằng Trì Phi Phàm còn giấu một bạn gái, bình thường tiểu tử này đối với tôi rất ân cần, tại sao lại thành bất cá hai tay, lại còn là tình chị em nữa.

Hôm nay tôi đúng là bất tự không hợp[2], đi đến đâu cũng gặp quỷ.

[2] Bất tự không hợp, nguyên gốc là “bất tự phạm hướng”: theo cách bói toán là gặp điều sui xẻo.

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra cách giải thích hiểu lầm này, người đẹp lớn tuổi kia đã lên tiếng: “Phi Phàm à, chuyện gì đây?”

Xong rồi, nghe giọng nói nghiêm khắc như vậy, đối với người kia tôi và Trì Phi Phàm nhất định là đôi gian phu dâm phụ.

Kết quả Trì Phi Phàm vô cùng tượng nghĩa ôm vai tôi, nói với người đẹp lớn tuổi ấy: “Mẹ, đây là bạn gái con.”

Tôi..... Tôi..... Tôi.....

Tôi chỉ thiếu điều ói máu, nội dung vở kịch này cũng quá BH[3] rồi.

[3]BH: Mình nghĩ ở đây chỉ biến thái.

Đánh chết tôi tôi cũng không nghĩ đây là mẹ anh ấy đâu, mẹ anh sao có thể trẻ như vậy? Tôi còn đang miên man suy nghĩ, Trì Phi Phàm đã véo tay tôi. Tôi không biết anh có ý gì, nhưng nếu tôi không hòa theo lời anh, không biết chừng anh sẽ xuống tay véo tôi lần nữa, vì vậy tôi lắp bắp kêu một tiếng: “Dì...”

Dì đánh giá tôi từ trên xuống dưới một lượt. Ôi, năm đó muốn đi gặp mẹ Lục Dữ Giang, tôi làm tóc, thoa kem, mặc quần áo mới, tỉ mỉ chuẩn bị vài ngày, cuối cùng khi bà thấy tôi, cũng không khen tôi một câu xinh đẹp. Hôm nay da mặt tôi thô ráp, vừa rồi còn khóc, hai mắt chằm chằm sưng vù, vị dì đây chắc chắn nghĩ thầm rằng người quái dị như tôi cũng có thể thu hút được con trai bà.

Cuối cùng dì cười vô cùng dịu dàng, vươn tay kéo tay tôi: “Lại đây nào, nói cho dì biết, con tên gì?”

Vị dì này sao lại giống mấy dì trong nhà trẻ thế?

Tôi giả bộ tiểu bạch thảo, xấu hổ sợ hãi nói với bà: “Con tên là Diệp Cảnh Tri.”

“Cảnh Tri, cái tên này thật dễ nghe.” Bà vỗ nhẹ mu bàn tay tôi, tay bà thật mềm, vỗ trên tay tôi rất thoải mái: “Con qua lại với Phi Phàm bao lâu rồi? Thế mà Phi Phàm vẫn lừa chúng ta.”

Tôi không dám nói lung tung, ngẩng đầu nhìn Trì Phi Phàm, hắn nói: “Cô ấy là sư muội cùng trường con, quen nhau trước khi con ra nước ngoài, không ngờ sau khi về nước lại làm chung một công ty, có duyên phận bắt đầu hẹn hò.”

Dường như dì cũng hài lòng, tôi nghĩ thầm chắc bởi vì bà tưởng công ty kia của chúng tôi là vô địch vũ trụ, có thể vào được đều là rồng phượng giữa loài người, bằng cấp năng lực đều rất tốt, đương nhiên là ngoại trừ tôi. Dì nén giận Trì Phi Phàm: “Thằng bé này, thật sự là hồ đồ. Mẹ và ba con thúc giục con nhiều lần như vậy, có bạn gái phải đưa về nhà gặp mặt chúng ta. Con xem gặp gỡ như này, bây giờ phải làm sao đây?”

Nói xong ánh mắt dừng ở bụng tôi, lại không nhìn được mặt mày rạng rỡ: “Thế nhưng cũng tốt, mau làm đám cưới đi, còn kịp.”

Da mặt dày như tôi đây còn muốn tìm một cái lỗ để chui xuống... Nội dung vở kịch bàn... Thật sự quá cẩu huyết đi...

Trì Phi Phàm nói: “Mẹ, con cũng vừa mới biết. Tụi con còn chưa bàn đến việc kết hôn...”

“Còn không kết hôn?” Dì tức giận: “Các con định kéo dài tới khi nào đây?”

Tôi không nhìn được nói: “Thật ra...”

“Thật ra chúng con cũng muốn kết hôn chứ.” Trì Phi Phàm cướp lời tôi nói: “Chỉ là Cảnh Tri, cô ấy đã kết hôn một lần, con sợ ba mẹ không đồng ý.”

Chiều này thật độc nha, ai muốn con trai ruột mình kết hôn với phụ nữ đã từng có chồng đâu. Tôi còn chưa kịp khen Trì Phi Phàm thông minh, dì đã lên tiếng: “Đã ly hôn chẳng lẽ không thể tái giá? Đi, về nhà với mẹ, đúng lúc hôm nay ba con ở nhà, con đến trước mặt ba mà nói.”

Tôi đoán địa vị của “ba chồng” rất lớn, lại không đoán được lớn đến như vậy.

Khi nhìn thấy đám vệ sĩ, tôi hoàn toàn choáng váng, khi xuống xe rốt cục cũng không dám bước chân.

Thật giống như tiểu thuyết trên mạng, trước đó mấy chục chương đều bình thường tới mức không thể bình thường hơn, kết quả cuối cùng tác giả đột nhiên ngã bài nói nam chính là con trai của cán bộ cấp cao, có thể nói là huyền ảo như ma quỷ.

Không có sấm chớp đâu... Nhưng tôi muốn ôm đầu tác giả viết chuyện của tôi! Thật không có đạo đức nghề nghiệp... Nhất định là hết thời... Nhất định chỉ là lừa lấy nhuận bút thôi...

“Ba chồng” còn rất hiền lành, hỏi tôi mấy vấn đề đơn giản, ví dụ như cha mẹ làm công việc gì, tôi tốt nghiệp đại học nào, hiện tại đang làm ở đâu. Khi biết tôi và Trì Phi Phàm là đồng nghiệp, dường như ông còn vô cùng vui vẻ, sau đó lại phê bình Trì Phi Phàm: “Nếu đã xảy ra việc như vậy, phải giải quyết bằng phương pháp hữu hiệu, không được kéo dài, kéo dài chính là không chịu trách nhiệm.”

Quả nhiên là lãnh đạo, nói chuyện cũng độc đáo khác người.

Nhưng ông tính để con ông chịu trách nhiệm việc này, tôi thật sự chịu hết nổi rồi.

Buổi tối “ba chồng” phải đi họp, cùng chúng tôi nói chuyện rồi phải đi ngay lập tức. Hình như dì đã vừa lòng với kết quả này, bảo Trì Phi Phàm đưa tôi tới phòng anh nghỉ ngơi.

Vừa vào phòng tôi đã ngồi phịch xuống ghế sofa, hai mắt nhắm lệ chỉ trích Trì Phi Phàm: “Sao anh có thể hại em như vậy chứ?”

”Ai bảo em vừa vào đã nói đến chuyện có thai?”

9. Chương 9

Được rồi, lỗi là ở tôi, nhưng cũng không nặng đến như vậy chứ?

Về mặt tôi cầu xin: “Em quen anh lâu như vậy, sao anh không nói với em ba anh là lãnh đạo lớn?”

Thế mà Trì Phi Phàm còn an ủi tôi: “Thực ra lãnh đạo cấp cao có rất nhiều loại, rốt cục thì tất cả nhân viên công chức đều giống nhau thôi.”

Tôi không buông tha lên án anh: “Nhưng bình thường trông anh cũng không giống con nhà gia thế.”

Anh còn cười vui vẻ: “Con nhà gia thế bộ dạng thế nào cơ?”

“Ít nhất cũng phải đi Maybach chứ?” Tôi vừa đếm ngón tay: “Còn có Bugatti Veyron, Spyker Takeover, Maserati, Volkswagen [1]...”

[1] Đều là tên các hãng xe ô tô nổi tiếng thế giới.

Trì Phi Phàm nói: “Anh cũng đâu có bán xe, vả lại với tiền lương của anh, mua được xe này sao?”

Vậy mới nói tiểu thuyết ngôn tình đều lừa người! Gạt người hết!

Sợ hãi qua đi, tôi lại nhắc tới việc này lần nữa, rốt cục cũng cảm thấy vui vẻ: “Có khi nào mẹ anh sẽ điều tra ba đời tổ tông nhà em không, sau đó là một màn oanh liệt chia rẽ uyên ương? Ví dụ như loại phụ nữ như em chắc chắn sẽ không xứng đáng làm dâu nhà anh, hay là không cần đi tổn hao sức lực, tự em rời đi là được nhỉ?”

Trì Phi Phàm trợn mắt lườm tôi: “Em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy, em nghĩ mẹ anh là loại người này sao?”

Tôi vô cùng thành khẩn nói với anh: “Đứa bé trong bụng em không phải của anh, chúng ta không thể kết hôn.”

Về mặt Trì Phi Phàm rất đau khổ: “Chị em hai người sao lại giống nhau tới vậy chứ? Chị em lúc biết anh là con trai ai cũng có vẻ mặt như vậy. Em đã nói phải gả cho con nhà gia thế mà, em đúng là chỉ biết nhìn bề ngoài thôi [2]!”

[2] Nguyên gốc là “Diệp công hảo long”: Dịch: Diệp công thích rồng, ý chỉ người chỉ nhìn vẻ bề ngoài hoành tráng.

Chỉ biết nhìn bề ngoài... Được rồi, tôi không nghĩ rằng vị tổ tông trước mặt tôi đây còn có chung tật xấu giống tôi, càng không ngờ tới Trì Phi Phàm có chuyện cũ đau lòng. Chị tôi thật sự là người yêu thương khó tìm, nhưng cũng khiến người ta ghen lòng khó nói.

Bài cũng đã ngã, họa cũng đã tới, “nhà” cũng đã đến, “ba chồng” cũng đã gặp, trời có sập tôi cũng chẳng sợ. Tôi rất rộng lượng suy nghĩ, dù sao buổi gặp mặt kì dị nhất cũng đã qua rồi, bất cứ giá nào tôi cũng phải lật đoạn tiếp theo xem thực ra nó còn gì cấu huyết hơn nữa.

Đối với người cùng thuyền là Trì Phi Phàm, tôi đương nhiên rất thẳng thắn: “Thực ra đứa bé không phải của anh, là của Lục Dữ Giang.”

Ai ngờ Trì Phi Phàm lại cười với tôi: “Anh biết.”

Tôi thật muốn ngã “bịch” xuống đất.

Chuyện bất ngờ hôm nay thật nhiều, một chuyện rồi lại chuyện nữa, thật sự tôi không thể gánh vác hết được.

Anh chậm rãi nói: “Buổi tối hôm em uống say đã kể với anh.”

Tôi há ngoác miệng, anh đã sớm biết, tại sao anh còn theo đuổi tôi, theo đuổi tới nỗi gà bay chó sủa, thậm chí hôm nay đã họa còn họa hơn, còn đưa tôi đi gặp mặt ba mẹ anh?

Tôi thì thảo nói: “Có phải anh yêu Lục Dữ Giang hay không? Vậy nên anh mới bắt cần theo đuổi em, khi biết em có đứa bé còn muốn theo đuổi em. Bởi vì anh bị cha mẹ ép buộc, không thể ở bên cạnh Lục Dữ Giang, vậy nên anh quyết định bỏ qua ánh mắt người đời tìm biện pháp tốt nhất, chính là kết hôn với em... Như vậy anh đã có thể từ người thứ ba mà chân chính tiếp xúc với người thương, bởi vì người anh thương là Lục Dữ Giang... Cuối cùng anh cũng không lên giường với em, còn nữa, khi anh ở gần em tức là càng gần Lục Dữ Giang hơn nữa...”

Rốt cục Trì Phi Phàm không chịu được nữa: “Trong đầu em chứa cái gì đó? Có phải Trần Mặc dạy em như thế không?”

“Hả? Hóa ra người anh yêu không phải Lục Dữ Giang, mà là Trần Mặc...”

Đúng là tình tay ba cấu huyết, hoa lệ, siêu phàm...

Trì Phi Phàm thất bại ngồi ôm đầu trên ghế sofa, bộ dạng vô cùng thống khổ.

Tôi vỗ vai anh: “Người anh em, không sao, yêu người cùng giới không phải lỗi của anh, chỉ trách ông trời trêu người mà thôi. Nói ra thì Trần Mặc cũng rất tốt, vừa dịu dàng vừa biết quan tâm người khác, cậu ấy là chị em tốt của em, em cam đoan với anh, cậu ấy là người tốt.” Tôi vô cùng mạnh mẽ: “Thật đấy!”

Cuối cùng Trì Phi Phàm nắm tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Cảnh Tri, chắc hôm nay em mệt lắm rồi, em ngủ trước đi, ngủ một giấc là khỏe thôi.”

Anh nói đúng, hôm nay tôi mệt sắp chết, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Tên khốn Lục Dữ Giang khiến tôi đau lòng, gia đình Trì Phi Phàm khiến tôi khiếp sợ, tất cả mọi chuyện đều đổ ập vào đầu tôi, như là biển cả ở Indonesia cuốn nuốt ngàn vạn tế bào não tôi. Tôi không đủ sức lực để suy nghĩ nữa, cũng chẳng còn sức lực để suy nghĩ chuyện sau này. Tôi nằm thoải mái trên giường lớn của Trì Phi Phàm, ánh mắt vô định. Trì Phi Phàm giúp tôi đắp chăn, giọng anh vẫn dịu dàng dễ nghe như thế: “Cảnh Tri à, mọi việc sau này cứ giao hết cho anh, anh sẽ đem lại hạnh phúc cho em.”

Tôi rất muốn nói với anh, từ nay về sau tôi vĩnh viễn không hạnh phúc nữa, bởi vì Lục Dữ Giang không cần con, cũng không cần tôi.

Nhưng cũng chẳng sao, tôi đã đập hấn tới hôn mê, còn đập hấn một trận.

Tên kia rất khốn nạn, tôi cũng không vì hấn, tôi phải sống thật tôi, rồi sinh đứa bé, nuôi con lớn lên, sau đó nói với con, ba con là tên khốn nạn, vì vậy mẹ đã ly hôn với hấn.

Tôi từng yêu hấn như vậy, yêu đến đau lòng, yêu đến tuyệt vọng, yêu đến không cách kiềm chế, yêu đến nản lòng thoái trí.

Tôi nợ hấn, tôi đã trả hết rồi, hấn nợ tôi, dùng bút gạch hết.

Chỉ là tôi, từ nay về sau, sẽ không yêu hấn nữa.

Kiều ngạo nhắm mắt lại, không đưa tay lau đi hai hàng nước mắt hận thù.

Điều quan trọng, tình huống của tôi và Trì Phi Phàm, đâm lao đành phải theo lao.

Khi tôi tỉnh lại, mẹ Trì Phi Phàm đã muốn tôi xin nghỉ làm ở công ty, thế mà công ty lại cho phép tôi nghỉ ngơi ở nhà mà vẫn có lương. Dì lại cho tôi một cái điện thoại mới, Nói là điện thoại cũ của tôi không tốt, có cuộc gọi đến mà chẳng đổ chuông.

Tôi nhìn Trì Phi Phàm, cuối cùng có cảm giác như em trai.

Trì Phi Phàm nói: “Thời gian đầu mang thai phải nghỉ ngơi thật tốt. Điện thoại cũng phải đổi đi, tránh nhiều người nhấn tìm em, phụ nữ có thai nên ít dùng di động.”

Dì gật đầu khen ngợi: “Cuối cùng cũng có bộ dáng của người ba rồi.”

Trong lòng tôi và Trì Phi Phàm đều có suy nghĩ xấu, da đầu run rẩy.

Tôi cũng muốn yên lặng một thời gian, tôi đau lòng, phải trốn đi điều dưỡng. Tuy rằng trái tim rất thô ráp, nhưng nếu đã bị thương đều sẽ đau, sẽ đổ máu, sẽ lùi bước, giống con ốc mượn hồn, chậm rãi bỏ lại cái xác, tự tưởng rằng vậy là an toàn. Vì thế tôi bắt tay thay đổi cuộc đời, gọi cho ba tôi một cuộc điện thoại, nói với ba tôi đi công tác, tạm thời không thể dùng di động

Ba hỏi: “Công tác? Phi Phàm biết không?”

Thấy chưa, ba nhớ Trì Phi Phàm còn hơn nhớ tôi đấy!

Tôi nói: “Biết ạ, chính anh ấy đưa con tới sân bay.”

Bây giờ ba mới yên tâm, cúp máy.

Trì Phi Phàm sắp xếp cho tôi ở một ngôi nhà nhỏ ngoài ngoại ô, ăn uống rất tốt, mỗi ngày còn có một dì giúp việc nấy ăn đặc biệt ngon phục vụ tôi. Tôi ăn tới miệng đầy dầu mỡ, mới vài ngày mà cân nặng tăng giống heo rồi.

Quả thật giống những ngày tháng ở tiên giới, đây đúng là đối đãi với nữ chính ngôn tình rồi, đây là cuộc sống sinh hoạt của tư bản chủ nghĩa đó.

Mới vài ngày mà mẹ Trì Phi Phàm đã tới thăm tôi hai lần, tới thăm còn rất hoành tráng. Một lần mang tới nguyên một đoàn bác sĩ khoa sản tới, đi cùng còn có bà đỡ lão làng, kết quả là tôi có một khóa học tri thức về công việc mang thai, cần phải ăn cái gì, tắm rửa ra sao, khi nào thì chú ý thứ gì, vừa nghe tôi vừa ngủ gật.

Dì cực kì khoan dung: “Một mỗi là phản ứng bình thường, hôm nay chúng ta giảng cho con nhiều rồi, nếu không con đi nghỉ trước đi, hai ngày nữa dì lại tới thăm con.”

Trong chớp mắt tôi cảm thấy tội lỗi của bản thân thật sự không thể tha thứ. Vì sao dì lại đối xử với tôi tốt như vậy, là bởi vì dì cho rằng đứa nhỏ trong bụng tôi là của Trì Phi Phàm. Nhưng tôi và Trì Phi Phàm đều lừa dì, nhất là tôi, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Chuyện không biết xấu hổ tôi đã làm một lần, không nghĩ rằng còn có lần thứ hai.

Trì Phi Phàm trình trọng yêu cầu tôi: “Đừng nói gì với ba mẹ anh nhé, việc này cứ giao cho anh giải quyết, được không?”

Tôi chỉ có thể đồng ý với anh.

Buổi tối hôm ấy tôi đuổi theo hỏi anh, anh cũng không nói cho tôi biết, chỉ cười bảo: “Chúng mình kết hôn, nuôi lớn đứa bé, như vậy cũng rất tốt đúng không?”

Được không? Anh nguyện ý làm người ba tốt của con tôi, tôi cũng chưa chuẩn bị thích nghi được một người ba, còn có một ông nội hiền hách nữa. Tôi cứ nghĩ tới việc này là mặt ử mày chau, tôi không biết Trì Phi Phàm muốn làm gì, tôi không đoán được suy nghĩ của anh, giống như trước đây tôi cũng chẳng đoán được suy nghĩ của Lục Dữ Giang.

Tôi nghĩ tới ba năm vợ chồng, Lục Dữ Giang ít nhiều sẽ thương tiếc tôi một chút. Giống như một tác giả nổi tiếng viết, kết hôn, sau một thời gian, sinh con, đàn ông đối với phụ nữ sẽ có vài phần thật lòng.

Tôi sai ở chỗ rất ngu ngốc, rất khờ dại, hấn đối với tôi thật sự có tình cảm, tại sao còn đồng ý ly hôn?

Bởi vì không yêu tôi, hấn còn chẳng cần đứa bé.

Tôi vĩnh viễn nhớ câu nói ấy: “Cảnh Tri, bỏ đứa bé đi.”

Làm sao hấn có thể nói được câu ấy?

Đó là một sinh mệnh, rõ ràng là một sinh mệnh, là huyết mạch dung hòa của tôi và hấn, là một phôi thai lớn lên trong cơ thể tôi, một đứa nhỏ của hai người.

Làm sao hấn có thể nói được câu ấy....

Tôi tưởng tượng những phản kích buổi ban đầu, trái tim như bị muôn ngàn dao cứa. Người tôi yêu nhất, người tôi cố gắng yêu như vậy, lại tàn nhẫn đối xử với tôi, với đứa bé.

Tôi vuốt ve bụng, nơi đó có một mầm non chớm nở, đang khỏe mạnh lớn lên.

“Con à, bây giờ chỉ còn mẹ và con, chúng ta phải sống thật tốt, sống thật khỏe mạnh an khang, hân diện...” Tôi mỉm cười với bóng mình trong cửa kính thủy tinh: “Về phần người ba khốn nạn của con, để hấn đi gặp quỷ đi.”

Xong rồi xong rồi! Việc lớn rồi, không chỉ gặp “dì”, còn phải đi gặp “ba chồng”, cái này cũng hơi quá rồi! Đều do tôi, vừa thấy Trì Phi Phàm đã ném bom vào đầu anh, không để ý tới người khác, tôi cùng Trì Phi Phàm đều bị phát nổ.

Quả nhiên Trì Phi Phàm cũng tìm cách kéo dài thời gian: “Mẹ, nhanh như vậy đã về gặp ba, không tốt đâu, trước tiên mẹ phải làm bệ đỡ cho con, nhờ ba đánh con mất.”

“Con còn biết ba con sẽ đánh con à?” Dì hung hăng nói: “Con còn muốn kéo dài tới khi nào? Chẳng lẽ tới kia đứa bé đầy tháng rồi mới kết hôn? Nói cho con biết, hôm nay nếu con không về với mẹ, mẹ cho dù trời con cũng phải đưa con về nhà.”

Người đẹp tức giận, đương nhiên sẽ không giống HelloKitty.

Trì Phi Phàm mạnh mẽ như vậy, cũng phải sợ mẹ anh.

Chúng tôi ngoan ngoãn xuống lầu, từng bước một đi tới. Xe dừng ở dưới nhà, lái xe đưa chúng tôi đi, đã mở cửa xe ra. Tôi nhướn mày, ôm bụng kêu “Ôi” một tiếng

Trì Phi Phàm kinh sợ, đỡ tôi: “Làm sao vậy?”

“Em đau bụng.” Tôi cong người, giọng nói mỏng manh: “Đau quá... Không biết có phải vừa rồi đụng phải eo không nữa...” Đúng lúc lưng tôi gần chạm mắt của dì, tôi liền trừng mắt nhìn anh.

Trì Phi Phàm phối hợp với tôi, sắc mặt lo lắng: “Có nặng lắm không? Đau lắm sao? Anh đưa em đi bệnh viện nhé.”

Dì xinh đẹp đã đưa tay đỡ tôi: “Đau lắm phải không? Lên xe đi!”

Kết quả dì xinh đẹp trừng mắt nhìn Trì Phi Phàm: “Đều là tại người ba như con, không lo nghĩ gì hết! Lên xe!”

Tôi được dì đỡ lên xe, Trì Phi Phàm cũng đành đi theo, đúng là lợn lành chữ thành lợn què rồi[3]!

[3]Nguyên gốc là “lộng xảo thành chuyết” nghĩa là biến chuyện tốt thành xấu!

Dì nói với lái xe: “Đi bệnh viện! Sau đó gọi điện thoại: “Tần trưởng khoa, làm phiền anh sắp xếp một phòng bệnh, sau đó nhắn Tôn giáo sư và Trần giáo sư tới đó. Đúng, con dâu tôi khó chịu, chúng tôi lập tức tới đó...”

Tôi run rẩy, không phải vì dì gọi tôi là con dâu, mà là dì đây là thần thánh phương nào, có thể hất mặt sai khiến bệnh viện? Gọi điện thoại cho trưởng khoa bệnh viện chỉ định hai giáo sư tới chờ, nghe kiểu gì cũng không ổn.

Tôi ngả nửa người vào Trì Phi Phàm, vô cùng sợ hãi, không biết đến bệnh viện rồi sao nữa. Trì Phi Phàm nắm tay tôi, muốn an ủi: “Mẹ anh là phó viện trưởng, bệnh viện rất quen thuộc với nhà anh.”

Không ngờ dì lại là người ở bệnh viện, đây không phải là không trộm được gà còn mất nắm gạo sao? Tôi nuốt nước miếng nói: “Em không muốn đi bệnh viện...”

“Không được.” Dì nói: “Con đang mang thai, phải đến bệnh viện kiểm tra.”

“Em không đau bụng nữa rồi.” Tôi kéo tay cầu xin Trì Phi Phàm: “Em sợ đến bệnh viện lắm, anh biết mẹ em, còn có chị em... đều chết trong bệnh viện... Em vừa đến bệnh viện đã run rẩy rồi...”

Trì Phi Phàm ôm tôi chặt hơn, vỗ nhẹ lên lưng tôi, giống như đang dỗ trẻ con. Tôi không nói gì, không phải trường hợp nguy cấp tôi sẽ không tới bệnh viện, nhất là bệnh viện lớn, vừa tới cửa lớn tôi đã cảm thấy khó thở, giống như không khí xung quanh tôi không phải mùi vị của sự sống, mà là khí độc.

Tôi nói: “Dì, bụng con không đau, chỉ là vừa nãy có hơi hồi hộp thôi.”

Có thể bởi vì nhìn thấy tôi chôn trong ngực Trì Phi Phàm, bộ dạng đầm đìa đáng yêu, dì xinh đẹp cuối cùng cũng bỏ qua cho tôi: “Thôi được rồi, chúng ta về nhà đã, nếu có gì không thoải mái cứ nói, bảo bác sĩ tới nhà xem là được.”

Lúc dì nói câu này, Trì Phi Phàm nắm chặt tay tôi, như là về nhà so với đi bệnh viện còn khó khăn hơn. Xong rồi, “ba chồng” tôi, ông ấy so với dì nhất định còn khủng hơn! Nhưng tôi đã suy nghĩ nát óc, thật sự không nghĩ được biện pháp nào khác.

Xe chạy qua nửa thành phố, cuối cùng cũng đi tới một con đường yên tĩnh. Không ngờ rằng nhà Trì Phi Phàm lại ở một nơi an tĩnh như vậy.

Buổi tối Trì Phi Phàm tới gặp tôi, đi đi làm vài món ăn, tôi muốn ăn canh cá, Trì Phi Phàm không nói hai câu, đã tự mình xuống bếp nấu canh, thật sự rất ngon, đạt đến trình độ giáo sư rồi.

Tôi ăn tới đổ mồ hôi, vui vẻ cực độ: “Anh rể, nếu anh mở nhà hàng nhất định sẽ đông khách lắm đấy. Hay là chúng mình chung vốn đi, mở một nhà hàng, anh tự nấu ăn. Em đã nghĩ cho anh cái tên rồi, gọi là Nhà Hàng Phi Phàm. Mỗi ngày chỉ nấu một bàn, thực đơn do anh chọn, ai cũng không được tự chọn, anh bảo họ ăn gì họ sẽ phải ăn thứ đó. Hơn nữa sáu rưỡi sáng sẽ mở cửa, quá giờ không tiếp. Em thấy so với Lệ gia còn hay hơn, không phải nhà bọn họ tự xưng là đồ ăn chính tông sao? Em có thể tự tạo màu sắc cho nhà hàng. hoàng đế ăn thứ gì, dân chúng khi tới chắc chắn cũng muốn ăn cái đó. Thủ đoạn em cũng có, chúng ta tự xưng là đầu bếp đệ nhất Trung Hoa, lãnh đạo cấp cao sẽ đều tới ăn, nhất là mấy cô gái. Điều chú ý đến sắc đẹp và tài nghệ của anh, anh nhất định sẽ nổi tiếng. Nhưng chúng ta bán nghệ không bán thân, đương nhiên nếu có người lấy tiền ra ép buộc, mình cũng cần lo lắng...”

Trì Phi Phàm gần như muốn ném dưa vào mặt tôi: “Sao em miệng chó không nhả ra ngà voi được thế?”

“Miệng chó phun ngà voi còn gọi là chó nữa hay sao? Chó mà có thể vùng dậy, người ta gọi là chó thần đấy.” Ở bên cạnh Trì Phi Phàm nói chuyện phiếm thật hạnh phúc, tôi nói anh sẽ cười, thừa dịp anh vui vẻ tôi nói: “Lần trước nói chuyện chị em đến nhà anh, rồi chia tay với anh, là thật hay giả vậy?”

Chuyện này đúng là động đến vết thương của anh, anh vô cùng thổn thức nói cho tôi biết: “Đương nhiên là thật, chị em vừa nghe nói ba anh là ai, lập tức tỏ vẻ chúng ta không thể bên nhau.”

“Vì sao chứ?” Nói thật tôi có phần không hiểu, chị tôi là một bác sĩ, theo tôi nghĩ hoàn toàn ở cấp phía trên, tư tưởng cũng không giống tôi. Từ nhỏ hai chị em chúng tôi đã không có sở thích giống nhau. Chị thích đọc sách, tôi ưa đánh nhau, chị là học sinh gương mẫu, tôi lại khiến thầy giáo đau đầu vì nghịch ngợm. Nếu không phải tôi thi giữa kì tiến bộ đột xuất, đánh chết tôi cũng không muốn gặp lại chị lần nữa, kết quả sau khi học trung học giáo viên chủ nhiệm biết tôi là em gái của Diệp Cánh Tri, sợ hãi nói với tôi rằng cùng một cha mẹ lại có thể sinh ra hai đứa con gái khác nhau tới vậy?

“Chị em nói gia đình anh phức tạp, cô ấy đã muốn ra nước ngoài làm nghiên cứu từ trước rồi, bởi vì cô ấy muốn học cao hơn, nên không muốn qua lại với anh nữa, nói rằng anh sẽ bị lỗ làng. Anh luôn muốn giải thích, cha mẹ anh rất hiện đại, không yêu cầu anh phải kết hôn sớm, nhưng cô ấy vẫn có điều cố kị, sau đó lại quen Lục Dữ Giang...” Đúng là chuyện xưa đáng cay, nhưng chị tôi cũng đã mất, ngoại trừ hai chúng tôi nhưng nhớ chị, đâu còn ai nhớ chị nữa? Nhất là tên khốn Lục Dữ Giang, trước đây thấy hấn thật si tình, hiện tại đã ném chị tôi ra sau đầu, còn tìm cái cô “Cao Câu Lệ” kia. Tôi còn đang thổn thức thế sự vô thường, Trì Phi Phàm đã đắm chìm vào hồi ức tươi đẹp: “Lần đầu tiên nhìn thấy chị em, là ở phòng thí nghiệm, anh còn tưởng cô ấy là người quản lí phòng thí nghiệm. Lúc đó cô ấy đang cầm tấm phim X-quang, anh nói với chị em đây là phòng thí nghiệm cao cấp, mong lúc cô vệ sinh không nên động vào đồ dùng của chúng tôi.”

“Kết quả cô ấy nói: ‘Anh là Trì sư huynh sao, lần trước hợp anh không đi, em tên là Diệp Cánh Tri, là học trò của lão Tân.’ Trước đây anh cũng nghe người ta nói lão Tân nhận một nữ học trò, còn tưởng người ta nói đùa, bởi vì nữ sinh chuyện nghiệp ở chỗ anh ít lắm, có thể được lão bác sĩ già nhận làm học trò. Anh mãi mãi không quên về mặt nói chuyện của cô ấy khi đó, vừa tươi cười vừa đáng yêu. Mặc đồ cách li, đeo khẩu trang, chỉ nhìn thấy một đôi mắt to, trong sáng lay động.”

“Ánh sáng ấy chiếu sáng tim anh đúng không?”

Anh thở dài: “Cũng không phải, bây giờ cũng chẳng thể tìm được.” Con sói ba đuôi này, cuối cùng cũng để lộ cái đuôi nhung mềm: “Anh đã để lại trái tim cho chị em rồi, còn theo đuổi em làm gì chứ?” Anh bị tôi hỏi không kịp trở tay, vẻ mặt vô tội: “Anh lại mở lòng lần nữa để em đi vào nhé.”

Vô nghĩa!

10. Chương 10

Tôi tin rằng anh thật sự nói dối. Trì Phi Phàm giả hoạt như sói vậy, bất ngờ nói sang chuyện khác: “Có thứ này muốn tặng em đây.”

Tôi còn tưởng là nhẫn kim cương, nếu không thì sẽ là thứ gì đó bằng vàng, kết quả lại là một cái điện thoại di động quái dị.

Trì Phi Phàm có hơi đắc ý nói cho tôi biết: “Công ty mới sáng chế loại điện thoại thông minh kiểu mới, trước mắt còn chưa phát hành đâu, đưa em thử dùng xem sao.”

Tạo hình kì quái cũng được, thân là một nhân viên công ty, tôi không thể không nói, công ty di động chúng tôi xưa nay về hệ thống công việc thật sự thất bại. Thân là thương nghiệp chế tạo di động đứng thứ nhất nhì toàn cầu mà nói, thị trường mức trung chúng tôi vẫn đang chiếm lợi thế, những năm gần đây thế giới đổi mới, di động đại chiến, vậy nên ngành nghiệp vụ di động cạnh tranh cực kì kịch liệt.

“Lần này là cùng Microsoft nghiên cứu tính năng thao tác của hệ thống, màn hình rất nhạy, tính năng cực tốt, hoạt động tốt lắm.”

Có lẽ Trì Phi Phàm bị bệnh nghề nghiệp, coi tôi như khách hàng, liên tiếp khoe công năng của sản phẩm mới. Tôi đối với sản phẩm điện tử rất ngu ngốc, cho nên cầm di động nhìn tới nhìn lui, ngoại trừ màn hình Microsoft ra, không nhìn thấy cái gì khác.

“Di động này hiện nay là giới hạn phóng xạ thấp nhất thế giới, thấp hơn cả tiêu chuẩn Châu Âu, em cầm lấy dùng trước đi.”

Cũng không có nhiều công dụng, hiện tại tôi rất ít khi ra ngoài, ngoại trừ tản bộ dưới công viên ở khu này, vì vậy cơ hội sử dụng cũng rất ít. Nhưng Trì Phi Phàm phê bình tôi: “Thân là nhân viên công ty, mỗi ngày đều phải cạnh tranh chế tạo di động với các đối thủ, em đây là có thái độ gì? Đây là biểu hiện không nhiệt tình với công ty, không nhiệt tình với công việc...”

Tôi trốn mắt nhìn anh: “Trâu con mỗi ngày đều phải uống sữa mẹ. Em đây muốn nhắc nhở ông chủ, sống yên ổn nghĩ tới ngày gian nguy...”

“Được rồi, sống an ổn nghĩ ngày gian nguy, mẹ anh muốn ngày mai hai chúng mình đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Mẹ anh đã hạ lệnh chết cho anh, nếu em không đi, anh không muốn bị xử lí bằng gia pháp đâu.”

Tôi nghĩ tới việc đi bệnh viện liền đau đầu: “Còn kiểm tra nữa sao? Hôm qua mẹ anh vừa đưa bác sĩ tới kiểm tra rồi mà...”

Thế mà anh lại nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng thương tiếc, tôi bị dọa nổi da gà, anh mới nói: “Có một vài công đoạn kiểm tra không thể làm trong nhà được, mẹ anh hơn nửa đời người làm bác sĩ, không nghe theo bà đi kiểm tra toàn diện, anh nghĩ buổi tối bà ngủ không yên được.”

Tôi không nhịn được hỏi anh: “Việc này anh tính thế nào? Mẹ anh vui vẻ như thế, đến lúc biết sự thật, không phải sẽ ăn sống nuốt tươi em sao?”

“Em không cần bận tâm.” Trì Phi Phàm cười gian: “Anh có diệu kế.”

Kiểm tra thì kiểm tra, dù sao chuyện cũng đã đành rồi, tôi bắt cháp tới bệnh viện một lần cũng được. Xưa nay tôi chưa từng lo lắng chuyện tương lai, ưu điểm lớn nhất của tôi là người không có chí lớn, chưa tới ngày mai thì chưa lo nghĩ, tất cả đều vui vẻ.

Nói cách khác tôi chính là ốc sên, tự cho là cứ ở trong cái vỏ sẽ an toàn tuyệt đối, rất ít để tâm tới những mưa gió bên ngoài. Về phần lớp vỏ tự cho là an toàn, không biết ngày mai có bị dẫm nát hay không, tôi thật sự không có hơi sức để suy nghĩ.

Bệnh viện mãi giống với trí nhớ của tôi, tràn ngập mùi thuốc khử trùng, hơn nữa luôn có tiếng khóc của những đứa trẻ vọng lại, tôi còn nghĩ rằng đấy là ảo giác của chính mình. Vì mẹ qua đời khi tôi còn nhỏ, khi đó tôi chưa tới ba tuổi, vốn dĩ không nhớ mình có khóc hay không, chỉ nhớ được người lớn đều đứng đầy phòng bệnh, không ai quản tôi. Phòng bệnh sát vách dường như có trẻ con khóc, cứ khóc cứ khóc.

Chỉ có chị nắm tay tôi, khi ấy là mùa đông, tay chị rất lạnh, tay của tôi cũng lạnh, lạnh lẽo khiến tôi run rẩy, lúc đó chị cũng chỉ nắm, sáu tuổi thôi. Tôi chỉ nhớ tôi rất đói bụng, một lúc sau chị mua cho tôi một cái bánh ngọt. Thời bấy giờ bánh ngọt một đồng một cái, bọc một lớp giấy, thơm mùi dầu mỡ. Trước đây chị em tôi đều không có tiền tiêu vặt, tôi cũng không biết chị kiếm ở đâu được một đồng tiền. Nhưng tôi nhớ rất rõ bánh ngọt ấy, thật thơm thật ngọt, là chị bón cho tôi ăn. Tôi đã đói bụng cả ngày, thấy bánh ngọt ăn quá ngon. Nhưng chị không hỏi tôi ăn có ngon hay không, tôi cũng không nhớ rõ chị có khóc hay không, tôi còn không nhớ một điều, chị cũng giống tôi, cả ngày chưa ăn cơm.

Khi đó còn quá nhỏ, không biết mẹ đã mất thì sao, dù sao tôi cũng chẳng nhớ được hình dáng mẹ, nhưng tôi vẫn còn có chị...

Lúc chị mất là lúc tôi khóc thảm thương nhất, tôi sống chết không cho người khác đưa chị tới nhà xác, tôi cãi lộn, liều mạng giữ chị lại, bất luận ra sao tôi cũng không tin chị đã mất, tôi không tin chị cũng giống như mẹ, bỏ tôi mà đi. Tôi lại nghe thấy tiếng khóc của trẻ con từ phòng sát vách, cứ khóc cứ khóc. Tôi biết đây là ảo giác của mình, bởi vì chị ở phòng ICU[1], phòng sát vách cũng là ICU, vốn dĩ sẽ không có đứa trẻ nào khóc. Nhưng rõ ràng tôi nghe thấy, dường như tôi của năm mới ba tuổi về đây, ngồi xồm ngoài kia cứ khóc cứ khóc. Bởi vì tôi biết, người thấu hiểu tôi nhất trên đời, cuối cùng cũng bỏ tôi mà đi. Tôi khóc tới hôn mê bất tỉnh, tới khi tôi tỉnh giấc, người ta đã đưa chị đi rồi.

[1]ICU: Intensive care unit: Phòng gây mê hồi sức.

Ngày chị mất Lục Dữ Giang có khóc hay không, tôi đã không còn nhớ rõ, có lẽ lúc tôi hôn mê hẳn đã khóc, có lẽ tôi rất đau lòng, vốn dĩ chẳng chú ý tới hẳn.

Tôi đã hạ quyết tâm quên đi Lục Dữ Giang, nhưng không biết tại sao vẫn luôn nhớ tới hẳn. Lúc nửa đêm mơ màng tỉnh dậy, tôi vẫn có khoảnh khắc sợ hãi khó hiểu, tôi vẫn có thời điểm ngẩn ngơ vô cớ...

Luôn nhớ tới hẳn. Chắc bởi vì đời này tôi cũng chưa có biện pháp quên đi, mặc kệ hẳn chán ghét tôi ra sao, hận thù tôi thế nào, tôi không thể không thừa nhận, ba năm ở bên nhau, là thời gian hạnh phúc nhất của tôi.

Trần Mặc từng nói, cậu ấy thực sự rất hâm mộ tôi, vì tôi có thể danh chính ngôn thuận ở bên Lục Dữ Giang, có thể cùng hẳn kết hôn, dù là li hôn, còn có thể cùng hẳn ở chung một nhà, đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào chứ...

Khi yêu một người, chúng ta đều hèn mọn tới đáng thương, chỉ cần người ta bố thí cho chúng ta một chút, chúng ta đã cảm thấy hạnh phúc.

Đó là vứt bỏ tự tôn, cuối cùng thứ nhận lại nhiều nhất chỉ là tổn thương.

Tôi ngồi một mình ở phòng bệnh, khi nghe tiếng mở cửa tôi còn tưởng là Trì Phi Phàm, không ngờ người đến là Lục Dữ Giang.

Tôi ngạc nhiên há to miệng khi nhìn thấy hẳn, không phải vì tại sao hẳn đột nhiên tìm tới bệnh viện này, cũng chẳng phải vì trên đầu hẳn còn quần bông băng. Tôi biết lần ấy tôi đánh hẳn chảy máu, đau đớn bao nhiêu, tôi đau đớn bao nhiêu, tôi phải khiến hẳn đau bấy nhiêu. Mà bởi vì hẳn tiêu tụy nhiều, cả người hẳn đều thay đổi, bộ dạng gầy gò, cằm có hơi nhọn, người coi trọng nhan sắc tới vậy, sao ngay cả râu cũng không cạo?

Tôi cực kì độc mồm hỏi hẳn: “Công ty anh đóng cửa rồi à?”

Tôi chính là người nhỏ nhen như vậy đấy, có thù tất báo, vui sướng khi người khác gặp họa.

Vì đứa con, tôi phải độc mồm nói móc hẳn vài câu, ai bảo hẳn không có tình người đến vậy, ngay cả đứa bé của mình còn muốn vứt bỏ.

Hẳn vẫn đi tới, đến trước mặt tôi, sau đó ngồi xồm xuống. Tôi nhìn thấy hẳn đã sồn da gà, theo bản năng đưa hai tay bảo vệ bụng, vạn phần cảnh giác, hẳn muốn làm gì?

Trái lại hẳn đưa tay lên, đi giày giúp tôi, giọng nói thật bình tĩnh: “Lớn như vậy rồi, ngay cả giày cũng không đi, không sợ lạnh sao?”

Đạn bọc đường!

Đây chắc chắn là đạn bọc đường!

Chị đây không tin đâu!

Tôi ác độc nói: “Cảnh sát vẫn chưa bắt anh đi sao? Anh phạm pháp, chuyện cho vay lớn như vậy, không phải nằm ở nhà giam sao, cũng quá vô pháp vô thiên rồi đấy!”

Về mặt hấn đúng là không hiểu chuyện: “Cho vay gì cơ?”

Tôi mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, giống như cảm giác mắc mưu ai đó. Việc này chắc không phải anh rẽ gạt tôi đâu, hơn nữa Lục Dữ Giang tự nhiên xuất hiện ở bệnh viện, không chừng là anh rẽ bán đứng tôi đấy. Vì hôm nay anh ấy sắp xếp cho tôi đến bệnh viện mà, nhưng vì sao anh rẽ phải lừa tôi chứ? Tôi đầu óc hỗn loạn, nghĩ mãi không ra.

Tôi nói: “Anh không vay nặng lãi à?”

Lục Dữ Giang có vẻ thật sự tức giận: “Diệp Cảnh Tri, vì sao em luôn nghĩ tôi là người xấu?”

Hắn ngồi bên cạnh tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy hồi hộp, không biết vì sao, tôi có dự cảm không lành. Có lẽ vì mỗi lần hấn dịu dàng với tôi, tôi sẽ gặp điều không may. Vì vậy tôi mặc kệ: “Anh ngồi sang bên đối diện đi, không được ngồi cạnh tôi.”

Thế mà hấn rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi vào ghế đối diện.

Việc này cũng quý dị quá đi, từ trước tới nay tôi bảo hấn đi hướng đông, hấn càng muốn đi hướng tây, sau khi ly hôn càng không đáng nhắc tới, hấn coi việc làm tôi tức chết là nhiệm vụ bản thân. Tại sao hôm nay lại thế này?

Chắc không phải vì cái gạt tàn thuốc lá kia khiến hấn không bình thường mới tới đây đấy chứ? Nhờ đâu làm đầu óc hấn có vấn đề, chẳng phải tôi phải chịu trách nhiệm trước pháp luật sao?

Tôi quyết định đánh đòn phủ đầu trước: “Tôi cũng không phải cố ý đánh anh, ai bảo anh không nói tiếng người? Dù sao đánh tôi cũng đánh rồi, từ nay về sau chúng ta hòa nhau. Đứa bé là con của tôi, anh đừng hòng động tới nó.”

“Cảnh Tri.” Hấn còn thực sự điềm tĩnh: “Trong lòng em, tôi là người đáng ghét thế sao?”

“Ai bảo anh muốn giết con tôi!” Nhắc tới việc này tôi nổi giận đùng đùng. Hung thủ! Dao phủ! Tội phạm giết người! Lại muốn giết chết chính cốt nhục thân sinh của mình, tuy rằng chuyện chưa thành, nhưng cũng đủ khiến tôi căm thù đến tận xương tủy!

Hứn im lặng một lúc lâu, chỉ ngồi đối mặt với tôi. Ánh nắng cuối thu từ cửa sổ chiếu vào, vì ngược chiều sáng, nên cả người hấn đều lung linh giữa sắc vàng, ngay cả lông mi cũng êm mượt, dường như có một tia nắng vàng chiếu rọi. Hấn nhìn tôi, lông mi dài mượt ấy hơi ung rung, như bướm bướm vươn cánh. Hấn vẫn đẹp trai như vậy, cho dù trên đầu quần đầy băng vãi, nhưng dù che đậy cũng không dấu được vẻ vô tình lạnh lùng đó. Tôi thực sự đã yêu lắm người rồi.

Cuối cùng hấn cũng nói chuyện: “Tôi một mực tìm em, một mực, bởi vì di động em tắt máy, ba em nói em đi công tác, mãi cho tới ngày hôm qua Trì Phi Phàm mới đồng ý nói cho tôi biết sự thật...” Hóa ra là Trì Phi Phàm bán đứng tôi, chẳng trách Lục Dữ Giang tìm được tới bệnh viện, hai người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì? Tôi phần nộ nói: “Anh tìm tôi làm quái gì? Chẳng lẽ anh còn muốn ép tôi phá thai? Tôi nói cho anh biết, lần trước chỉ ném cái gạt tàn vào đầu anh là đã may cho anh lắm rồi, nếu hôm nay anh dám nói vớ vẩn ở đây, tôi sẽ thiên anh, cho nhà anh đoạn tử tuyệt tôn!”

Hấn sờ băng vãi trên đầu, cười khổ một tiếng: “Cảnh Tri, em vẫn hung dữ như vậy”.

“Đương nhiên, bằng không đã sớm bị đồ khốn như anh chèn ép mà chết.”

“Cảnh Tri, không phải tôi không muốn có đứa bé này.” Giọng hấn rất nhỏ, còn tạm dừng hồi lâu: “Tôi không biết phải nói thế nào với em.”

Không ngờ rằng hắn còn dám nói, tôi tức giận ghen hòng nói: “Đương nhiên rồi, chuyện này ai có thể nói ra, chắc chắn rất khó mở miệng.”

Hắn vẫn nhìn tôi, vì ngược chiều sáng, tôi không nhìn rõ mặt hắn, nhưng bằng trực giác, bỗng tôi cảm thấy đó là thương tâm, bởi vì hắn kinh ngạc nhìn tôi, tựa như chưa nhìn thấy tôi như vậy bao giờ, đột nhiên tôi cảm thấy thật đau lòng. Con người hắn màu đen, như màn đêm không sao cũng chẳng trăng, biển đen rộng vô vàn, vô biên vô hạn. Hắn cứ nhìn tôi như vậy, tôi bất chợt tưởng tượng mình đang chìm giữa biển rộng mênh mông. Trước đây hắn chưa nhìn tôi như thế, chăm chú như thế... Cuối cùng tôi cũng nghe được giọng nói của hắn: “Cảnh Tri, tôi yêu em.”

Tôi gần như ngất xỉu, sấm sét giữa trời quang, trực tiếp chém vào đầu tôi. Tuy rằng tôi từng mơ giấc mơ này rất nhiều lần, trong mơ Lục Dữ Giang cũng nói với tôi những lời này, nhưng có nằm mơ tôi cũng không ngờ hắn thật sự nói lời này với tôi, hơn nữa còn ở tình huống như vậy. Tôi tuyệt đối không vui vẻ, tuyệt đối không, tôi biết nhất định hắn đang lừa tôi, vì hắn muốn tôi bỏ đứa bé, nên hắn không tiếc thân dùng mỹ nam kế. Đồ dê tiện!

Toi cắn chặt răng, nhưng không biểu hiện chút cảm xúc nào trên mặt, tôi thậm chí còn tươi cười với hắn: “Anh đã yêu tôi, vì sao không để tôi sinh đứa bé?”

Đánh rần phải đánh vào đầu, dám dùng mỹ nam kế với chị đây, chị đây tương kế tựu kế. Rốt cục hắn im lặng hồi lâu, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, đưa cho tôi một cái túi giấy. Tôi vừa mở túi ra, là cuộn phim CT[2] của chị. Khi chị tôi nằm viện, cuộn phim CT chụp não này tôi cũng thường xem, bác sĩ chỉ vào bóng đen đó nói cho tôi biết, khối u lại di căn nhiều hơn. Bệnh nan y này, y học hiện đại cũng không có biện pháp, điều duy nhất các bác sĩ có thể làm, chính là cố gắng hết sức giảm bớt đau đớn cho chị, để chị ngày ngày trôi qua.

[2] Nó dạng như phim chụp x-quang đó.

Nhưng băng CT này không phải của chị, tôi nghiên cứu phát hiện ra, vì không có bóng đen đáng sợ kia, tôi cầm cuộn phim, nghi hoặc nhìn Lục Dữ Giang. Giọng hắn rất nhỏ, dường như có áp lực nào đó, có lẽ là ảo giác của tôi, nhưng hắn nói: “Khi chị em qua đời, em khóc tới hôn mê phải đưa vào phòng bệnh, bác sĩ cấp cứu cho em, nhưng rất lâu mà em vẫn không tỉnh lại, nên mọi người xét nghiệm toàn bộ cho em, kết quả phát hiện phát hiện dưới khoang sọ não[3] của em có hai khối u bằng hạt đậu...”

[3] Nguyên tác là Lư Đễ (). Sau khi mình search trên baidu đáp án hiện ra là Dưới đáy khoang sọ não có bộ phận quan trọng nhất là Lư để. Mình thấy dễ Lư để thì có phần quá trừu tượng nên dễ theo ý hiểu.

Ánh mắt tôi theo bản năng dừng trên băng CT, rốt cục cũng thấy được hai hạt đậu đen ấy, chúng ở ngay dưới khoang sọ của tôi, nếu không nhìn kĩ có lẽ không phát hiện ra. Tôi nhìn hạt đậu tương nhỏ này, màu đen nhỏ bé ấy khiến tôi cảm thấy kinh khủng. Tay tôi không biết run rẩy từ bao giờ, tôi tận mắt chứng kiến khối u trong não chị từ từ lớn dần, cuối cùng dữ tợn mà cắn nuốt sinh mệnh của chị. Nhớ đến những ngày tháng cuối cùng của chị, tôi chỉ cảm thấy choáng váng, ghê tởm buồn nôn.

“Vị trí quá xấu, ở nơi tập trung nhiều dây thần kinh nhất, bác sĩ nói nếu mạo hiểm cắt bỏ, khả năng rất lớn sẽ trở thành người thực vật, nếu không kích thích nó, dưới tình huống bình thường nó sẽ không biến đổi.” Hắn vươn tay cầm tay tôi, lúc này tôi mới phát hiện tay mình lạnh như băng, mà tay hắn cũng rất lạnh, giống nhau.

Từ trước tới nay tôi chưa từng thấy Lục Dữ Giang như vậy, trong mắt hắn vậy mà lại chứa lệ: “Cảnh Tri, em là người thích hoạt động thích làm loạn như vậy, khi bác sĩ nói với tôi, vốn dĩ tôi còn không dám nghĩ, nếu như thất bại, em nằm nơi đó, không nhìn, không nghe, cũng vĩnh viễn không ăn uống, không thể cử động, nằm trên giường cả đời, tôi biết việc này với em so với chết còn khổ sở hơn. Bác sĩ nói với tôi kế hoạch bảo vệ, ông ấy nói chỉ cần không kích thích, hy vọng không chuyển biến xấu là rất cao. Chỉ cần nó không to lên, ngoại trừ em có bệnh đau đầu, nhưng có thể cùng mọi người sống cuộc sống bình thường. Tôi đã tìm đến tất cả các cố vấn có chuyên môn uy tín nhất cả trong nước và ngoài nước, bọn họ đều đề nghị, chỉ cần không sinh con, em sẽ không có gì nguy hiểm. Vậy nên... Vậy nên tôi đành thay em lựa chọn, tôi không muốn em sống trong bóng tối. Khi chị em mới mất, em đã rất đau lòng, nếu em biết được, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi, vậy nên tôi đành giấu em. Cảnh Tri...” Hắn in dấu môi lên bàn tay tôi: “Mong em tha thứ cho tôi, tha thứ cho sự ích kỷ của tôi...”

Tôi run rẩy, toàn thân run rẩy, giống như ngồi trong nước đá. Căn bản tôi không nghe được những lời sau đó của hắn, tôi đã chết từ khi nhìn thấy băng CT ấy. Cảnh chị mất hiện lên trước mắt tôi, khi ấy thần trí chị mơ hồ, chị đã không nhìn rõ mọi thứ, gầy tới nỗi toàn thân trở xương, tóc cũng đã rụng hết. Tôi chẳng thể nào quên được bộ dạng hấp hối của chị. Tôi cứ nghĩ đến bộ dáng ấy lại run rẩy, tôi thực sự sợ hãi, sợ rằng mình sẽ giống như chị, tôi nhát gan, tôi sợ chết, bởi vì cuộc sống tốt đến vậy, trần gian đẹp đến thế, tôi thực sự muốn sống thật tốt.

Trong nháy mắt tôi thật sự cảm kích Lục Dữ Giang, hắn giấu tôi nhiều năm như vậy, khiến tôi quá vô lo vô nghĩ, nếu tôi sớm biết mình có bệnh, chắc chắn tôi đã sớm chết — tôi thực sự không chịu nổi bệnh nan y, nhất là đối với người thân thương nhất từng bước rời xa, bây giờ còn đến lượt chính bản thân mình.

Tôi chỉ biết số mệnh sẽ không buông tha tôi, tôi chỉ biết vẫn còn bộ kịch với nội dung cầu huyết chờ tôi, tôi trăm triệu lần không nghĩ tới, tác giả cuộc đời tôi lại độc ác vô cùng, cho tôi một bệnh nan y! Không phải được ca tụng là Bi Tình Nhiên Hậu sao? Không phải từ trước tới giờ giết người như ma sao? Không phải đệ nhất ngược khiến độc giả khóc lóc nỉ non sao? Không viết cho tôi trở thành một nữ chính bi tình, cô ta cả người không thoải mái!

Tôi hỏi Lục Dữ Giang: “Vậy anh lấy tôi, là vì thương hại tôi sao?”

“Không phải.” Hắn ngẩng đầu nhìn tôi: “Cảnh Tri, em đừng nghĩ như vậy.”

Tôi cười, chắc chắn tôi cười so với khóc còn khó nhìn hơn, tôi nói: “Cảm ơn hôm nay anh đã nói yêu tôi, tôi cũng không biết, tôi lại để anh thương hại tôi lâu đến thế.”

Hắn nắm tay tôi, siết mạnh, giọng hắn trầm thấp: “Cảnh Tri, tôi yêu em, không phải vì em đáng thương đâu.”

Nói gì đi nữa đều là phí công, hóa ra là phí công. Tôi nhìn ánh mắt hắn, con ngươi của hắn vẫn đen như thế, chiếu lên bóng dáng tôi, tôi trong mắt hắn có hơi méo mó, tôi nhìn, thề rằng không bao giờ... yêu người này nữa. Tôi không ngờ tới mình sẽ bị bệnh giống chị, có lẽ có một ngày, tôi sẽ giống chị ấy, đau khổ mà chết đi. Ngay cả hắn đang nói gì tôi cũng không nghe rõ, tiếng vang vọng truyền vào trong tai. Có lẽ một lúc nữa, tôi sẽ chẳng nhìn thấy hắn, tôi từng yêu hắn như vậy, lúc chị chết tôi còn nghĩ: “Đừng đau lòng, em sẽ thay chị yêu anh.”

“Cảnh Tri, em vẫn kiên cường như thế, cho dù tôi làm việc gì, em cũng sẽ càng ngày càng xa...” Hắn ngồi xổm nơi đó, thì thào nói, không mạch lạc, một câu rồi một câu, chẳng rõ đang nói gì: “Lúc ly hôn tôi đã nghĩ, nếu tôi buông tay, có lẽ em sẽ vui vẻ hơn so với khi ở bên cạnh tôi. Nhưng tôi lo lắng, tôi không cam tâm, tôi muốn giữ em lại, ở nơi tôi có thể nhìn thấy em. Nhưng em luôn có biện pháp để tôi không khống chế được mình, Cảnh Tri... Là lỗi của tôi, tôi đã rất cẩn thận, nhưng hôm đó tôi đã tức giận với em...”

Từng câu nói lộn xộn rơi vào tai tôi, tôi không muốn nghe, tôi chẳng muốn nghe gì hết, mặc kệ hắn nói gì. Hắn vì sao không tiếp tục lừa gạt tôi? Vì sao còn muốn nói với tôi? Hắn nói chuyện tàn nhẫn như vậy trước mặt tôi, trước nay hắn chưa từng yêu tôi, hắn vì tư lợi, khiến mọi việc rối rắm như vậy, sau đó lại tới nói cho tôi biết, tôi bị bệnh nan y, tôi không thể sinh con. Những ngày tháng trước nay của tôi đều là ăn trộm, tôi không sống lâu như vậy, nếu muốn may mắn sống sót, tôi phải bỏ đứa bé.

Về mặt vô cùng phần nộ của tôi chắc đã dọa Lục Dữ Giang, hắn nắm tay cầu xin tôi: “Cảnh Tri, em đừng như vậy, em khóc đi có được không? Cảnh Tri, em đừng im lặng như thế...”

Tôi vung tay hắn ra: “Có gì mà phải khóc?”

Tuy rằng tôi rất sợ hãi, tuy rằng tôi cũng rất muốn khóc, nhưng tôi là ai? Tôi là Diệp Cảnh Tri, là đồ gián hôi đánh cũng không chết, là nữ diễn viên kiên cường nhất. Tôi sẽ không khóc sụt sùi giống Lâm muội muội[4], cũng chẳng giống phim Hàn kêu trời kêu đất, chẳng sợ trời an bài cho tôi một bệnh nan y, nhưng muốn tôi làm nữ chính bi tình á, không có cửa nhé!

[4]Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng (cái này mình nghe mấy bạn trên tieba nói vậy ^^)

Hơn nữa ở trước mặt Lục Dữ Giang, tôi không bao giờ muốn rơi một giọt nước mắt. Hắn lừa tôi, hắn lừa tôi như vậy, hắn trước nay đều muốn lừa tôi. Tôi sẽ không khóc trước mặt hắn đâu, cho dù là chết, tôi cũng

không chết trước mặt hần.

Lục Dữ Giang vẫn vô cùng lo lắng ôm tôi, tôi nhẹ nhàng đẩy hần ra, nói: “Việc này tôi phải suy nghĩ thêm, tôi đi về.”

Hần nói: “Cảnh Tri, tôi xin em, đừng tùy hứng, đừng lấy sinh mệnh của mình ra đùa giỡn.”

Hôm nay Lục Dữ Giang rất yếu đuối, hần đã cầu xin tôi, trước nay tôi chưa từng thấy hần nhất gan phiến phức thể, tôi không muốn nghĩ đến nguyên do tại sao. Tôi thật sự mệt mỏi, tôi nói: “Việc này rất quan trọng, tôi muốn về suy nghĩ.”

Chắc là sắc mặt của tôi rất khó coi, hần không nói gì nữa. Tôi đã hạ lệnh đuổi khách, tôi nói: “Anh đi đi, Trì Phi Phàm sẽ đến đón tôi.”

Tôi không biết hần đã nói gì với Trì Phi Phàm, nhưng trên đường về nhà Trì Phi Phàm chưa từng hỏi gì tôi, vào cửa nhà tôi mới nói: “Anh rể, em muốn ăn thịt kho tàu.”

Anh tự mình lái xe đi mua thịt, sau đó xuống bếp nấu một bát thịt kho tàu thơm ngào ngạt.

Tôi ăn hết sạch một bát to,

No chết mất, tới nỗi đi đường phải vịn vào tường. Tôi hỏi anh: “Anh biết việc này từ bao giờ?”

Anh nói: “Hôm qua.” Dừng một lúc lại nói: “Em đánh Lục Dữ Giang tới chấn động não, hần nằm viện hai ngày, bác sĩ sống chết không cho hần xuất viện, nên hôm qua hần mới tới tìm anh, nói cho anh biết việc em bị bệnh. Anh cảm thấy để hai người nói chuyện là thích hợp nhất, hần sợ em không muốn gặp hần, nên anh mới hẹn hần ở bệnh viện.”

Nếu tôi bụng dạ nham hiểm hơn thì tốt rồi, lúc ấy trực tiếp giết Lục Dữ Giang bằng gậy tàn thuốc lá, khi ấy tôi sẽ vĩnh viễn không biết mình mắc bệnh. Vui vẻ sống hết nửa đời sau, hoặc là, vui vẻ sinh con rồi chết.

Tôi thở dài.

Trì Phi Phàm nói: “Cảnh Tri, núi xanh còn đó, còn lo không có củi đốt hay sao? Không biết chừng tươi lai y học phát triển, đến lúc đó lại sinh bảo bối, có lẽ an toàn hơn so với bây giờ...”

Tôi biết ngay cả Trì Phi Phàm cũng muốn làm phản, trong phim truyền hình vừa xuất hiện tình huống này, luôn là một đám người ôm đầu khóc thét, sau đó khuyên nhủ không dứt, kéo dài hai mươi tập.

Tôi nói: “Anh rể, để em yên tĩnh suy nghĩ đi.”

Anh chắc chắn cũng biết tôi mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều rối loạn, sắc mặt nhất định cũng khó coi, nên anh không nói gì nữa, nhắc nhở tôi nghỉ ngơi sớm, sau đó bước đi.

Tôi ăn hết một nồi thịt kho tàu, mê man nằm trên giường hai giờ đồng hồ, sau đó lại đứng dậy. Mở tủ lạnh tìm kiếm, đi nghe thấy động tĩnh, đi vào hỏi tôi: “Muốn ăn gì hả con?”

“Con muốn ăn sữa chua nha đam, loại lớn.”

“Đi đi mua cho con.”

11. Chương 11

Dì vừa đi tôi đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, nói là thu dọn, thực ra chỉ có một cái túi nhỏ, chứng minh thư, tiền mặt, cầm theo một chiếc di động, tôi bước đi.

Rõ ràng Trì Phi Phàm đã phản bội. Hai người đàn ông này đều thâm sâu khó lường, nếu tôi tiếp tục ở lại, chính là con cá nằm trên thớt, muốn phá hỏng sự sắp xếp của người khác, việc đầu tiên phải làm chính là rời khỏi tầm mắt của người ta, hành động bất ngờ, đánh tập kích.

Cho dù tôi có thể sinh đứa bé này hay không, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

Tôi không từ mà biệt.

Nói như trong tiểu thuyết ngôn tình thì đây là liều mạng chạy trốn, nói như trong phim điện ảnh hắc bang của HongKong thì đây là chạy thoát chết, nói như phim truyền hình thì đây là bỏ nhà ra đi, không từ đã biệt.

Chỗ Trần Mặc chắc chắn không thể tới, tôi biết hai người đàn ông kia không bị ngốc, bọn họ chắc chắn nghĩ biện pháp tìm tôi. Hơn nữa Trì Phi Phàm là con nhà quyền chức, ai biết anh ấy quyền lực tới thể nào, trong tiểu thuyết viết thế này: trên bầu trời, dưới hiểu đất, không có việc nào có thể giấu nổi anh, càng không cần kể tới việc tìm người không cần thiết bị này, vì vậy tôi nhất định phải cao bay xa chạy.

Tiền mặt tôi có không nhiều lắm, thừa dịp không ai phát hiện tôi đã bỏ trốn, gọi cho Trần Mặc một cuộc điện thoại, vay tiền cậu ấy.

Tôi ngồi ở công viên nhỏ chờ Trần Mặc. Thời tiết dần mát mẻ, trong công viên không có nhiều người, cỏ lau trong hồ nước đã bắt đầu úa vàng, tôi nghĩ tới hoàng hôn mùa hè ấy, tôi ngồi ở đây, rồi quen biết Lục Dữ Giang.

Ngày đó tôi ngồi ở ghế dài dưới tán liễu rủ, nhìn thấy hắc đứng bên cạnh hồ nước. Vì hắc rất tuấn tú, từ trước tới giờ tôi đều thích người đẹp trai, nên rất chú ý hắc. Trong hồ nước có một bông hoa súng, còn cả một hàng sen dịu dàng, hắc cúi đầu đi dọc đường ven hồ, trong khoảnh khắc đó, lại đi tiếp. Tôi ngồi trên ghế đá, một giờ sau, nhìn hắc từ từ rời đi.

Một giờ ngồi đây tôi đã nghe đến mười lần bài hát trong máy mp3, ăn xong tất cả kẹo cao su trong túi, còn đi tới siêu thị bên ngoài công viên mua một cây kem ốc quế. Vừa ăn được hai miếng kem ốc quế, bỗng thấy hắc trôi qua lan can bạch ngọc giữa hồ nước.

Tuy là hồ nhân tạo, nhưng nước nơi này rất sâu, năm trước còn có một người bệnh nặng tự sát ở đây, cuối cùng được người qua đường cứu vớt. Không ngờ tới một chàng trai trẻ tuổi anh tuấn như vậy lại nghĩ không thông, tôi cái khó ló cái khôn, hét một tiếng rồi ném cả que kem vào người hắc.

Kết quả... Kết quả đương nhiên là Lục Dữ Giang nổi giận trừng mắt nhìn tôi, người hắc dính đầy kem que, hắc hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Tôi như gà mái mẹ khuyên bảo hắc: “Đừng nghĩ không thông, tuổi còn trẻ, chuyện gì thì để ngày mai tính! Anh nhìn nước ở đây đi, nhảy xuống không thoải mái đâu, còn nữa, sau khi chết đuối sẽ rất xấu xí, anh trông đẹp trai như vậy, chết một cách xấu xí là không có lợi đâu.”

Hắc đỡ khóc đỡ cười: “Ai nghĩ không thông cơ? Điện thoại di động của tôi rơi xuống đó, tôi đang định vớt lên, không pin sẽ bị hỏng.”

Kết quả chuyện này là, Lục Dữ Giang vốn muốn vớt di động rơi vào trong hồ, lại bị tôi ném kem. Quan trọng nhất hắc là kẻ có tiền, bộ quần áo trên người hắc, có bán tôi cũng không có tiền đền đâu.

Tôi đã quên khi hỗn loạn ấy tôi nói dối hắc ra sao rồi, dù sao cuối cùng tôi lừa hắc đưa áo cho tôi mang đi giặt khô, còn tự nhận tôi là người có lòng tốt. Điều duy nhất tôi còn nhớ rõ là ánh mắt sáng ngời của hắc, hắc nói: ‘Ừ, tôi sẽ không nhảy hồ tự sát, vì tôi biết bơi.’

Hại tôi lầm tưởng hắc định nhảy hồ. Tôi nghiêm mặt ưỡn ngực giải thích với hắc: “Tôi không biết bơi, tôi lo anh tự nhiên nhảy xuống hồ, tôi lại không thể cứu anh, vậy nên mới ném anh.”

Hắc nói: ‘Cô nghĩ rằng cô ném tôi thì tôi sẽ không nhảy hồ nữa ư?’

Tôi nói năng hùng hồn đầy lí lẽ: “Tôi ném anh, anh quần áo bị bẩn rồi, người bình thường nhất định sẽ quát mắng tôi, nếu cãi nhau tôi còn có thể lôi kéo anh, anh cũng không thể nhảy hồ được nữa.”

Hắc nói: “Nếu người thật sự muốn chết, ai sẽ vì quần áo mà cãi nhau với cô?”

Điều này cũng đúng, nhưng với hắc là tình thế cấp bách cơ mà?

Tôi nói: “Quên đi quên đi, nếu không tôi mời anh ăn cơm nhé.”

Vốn tôi cũng không nghĩ người đẹp trai như thế sẽ đồng ý, nhưng tôi không hiểu tại sao cuối cùng hắn lại muốn cùng tôi đi ăn cơm. Về sau mới biết hôm đó tâm trạng hắn không tốt, nên tôi đúng là vận xui như chó.

Hôm ấy ăn thịt kho tàu, tôi thích nhất là tiệm ăn nhỏ ở ngoài trường học Tây Môn, tôi ăn rất nhiều, ăn tới căng bụng, hắn cũng ăn rất nhiều. Sau đó hắn lại đưa tôi về kí túc xá, tôi quả thật là thụ sủng nhược kinh[1]

[1]Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái sinh lo sợ.

Sau lại phải thực tập, tôi mặt dày gọi điện cho hắn, hỏi hắn có thể giúp đỡ tôi không, tôi cũng không trông mong hắn còn nhớ tôi là ai, kết quả hắn còn thật lòng sắp xếp giúp tôi. Vì vậy tôi gan lớn, thường xuyên mời hắn ăn cơm, nói thật thịt kho tàu ấy tôi đã ăn muốn ngấy rồi, nhưng có thể ăn cơm cùng hắn, dù là ăn thứ gì, tôi cũng rất vui vẻ.

Còn sau đó nữa, tôi năn nỉ hắn dạy tôi học bơi. Tôi cũng không ngờ hắn lại đồng ý, đợi đến khi ăn đồng ý, tôi lại cảm thấy thật ngại ngùng, vì vậy rủ chị gái cùng đi.

Chuyện sau đó, hắn gặp chị tôi.

Chuyện sau đó, hắn thích chị tôi.

Ở bể bơi, tôi giả bộ như đang bơi lội, lúc ẩn lúc hiện dưới nước, nhìn hắn dạy chị mình. Hắn dạy thật kiên nhẫn, chị còn chuyên tâm học hỏi, học nín thở, học đạp nước... Chị thật thông minh, chỉ nửa ngày đã học được. Hắn hơi nâng tay của chị, chị đã bơi về phía trước.

Da chị tôi rất trắng, vóc dáng lại đẹp, ở trong bể bơi, như một người cá xinh đẹp, mà hắn là hoàng tử, nắm tay cô người cá, hai người bơi vòng quanh vòng quanh, người bên cạnh đều thấy hâm mộ.

Cuối cùng tôi cũng không học bơi được nữa.

Theo hắn nói, tôi vừa ử rữ, lại còn ngốc, không cố gắng tập trung.

Khi đó chúng tôi sắp kết hôn, ở bể bơi trong câu lạc bộ, tôi thoải mái ôm cổ hắn, để hắn ôm tôi nổi trên nước: “Dù sao cũng có anh rồi, em không học cũng sẽ không bị chết đuối.”

Kết quả hắn văng tay tôi ra, tôi giống như quả cân, “rầm” một tiếng rồi chìm xuống. Tôi vùng vẫy trong nước, nhìn thấy ánh sáng xanh ngay đỉnh đầu mình, làm thế nào cũng không bơi được. Cảm giác chìm ngấm ấy khiến tôi tuyệt vọng, tôi không thấy Lục Dữ Giang, mặc dù tôi biết hắn cách tôi không xa, nhưng cho dù thế nào hắn cũng không giúp tôi. Xung quanh đều là nước, tôi cũng không nắm được cái gì. Càng chìm sâu hơn, sắc rất nhiều nước, may là nhân viên cứu hộ phát hiện ra tôi, một tay kéo tôi lên bờ, tôi thiếu chút nữa bị sắc chết. Lúc nổi lên Lục Dữ Giang còn nói: “Không uống nước làm sao học bơi được?” Lúc ấy tôi cảm thấy Lục Dữ Giang tuyệt đối không yêu tôi, hắn ở ngay bên cạnh tôi, cũng không chịu cứu tôi. Lần sau hắn bảo dạy tôi bơi, tôi sống chết không chịu học. Mặc kệ hắn mắng tôi ngu ngốc, nói tôi lười biếng gì đó, tôi chỉ không thích cảm giác ngộp thở ấy. Sờ không thấy, thở không được, rõ ràng biết hắn ở ngay bên cạnh, cũng vĩnh viễn không nắm lấy được.

Hơn nữa mỗi lần vào bể bơi, tôi sẽ nhớ tới lúc hắn dạy chị bơi lội. Nếu không phải ngoài ý muốn, hắn là họ đã thành một đôi thần tiên yêu nhau, mà không phải bị con vịt xấu xí như tôi chia rẽ, ngang ngược kiên quyết bám lấy hắn.

Khi tôi đang thương tâm, có người vỗ vai tôi, làm tôi hoảng sợ. Quay đầu nhìn, hóa ra là Trần Mặc. Cậu ngồi xuống ghế, sau đó đưa tôi một túi lớn, bên trong là tiền mặt nặng trĩu.

Tôi ôm tiền nói: “Đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết, đến lúc nào đó nhất định sẽ trả lại cậu.”

Trần Mặc không hỏi tôi lấy tiền làm gì, cậu còn thở dài: “Cảnh Tri, cậu không thể trốn chạy cả đời.”

Tôi cười ha ha nói: “Dù sao trước mắt cũng phải đi, cao bay xa chạy rồi nói sau.”

Trần Mặc nói: “Lục Dữ Giang phát điên tìm cậu ở khắp nơi, còn tìm tới nhà mình. Cảnh Tri, mình không biết cậu và anh ta có chuyện gì, nhưng mình thấy mọi chuyện có lẽ không phải như cậu nghĩ đâu.”

Hồng rồi, tôi đây đã sắp chết, còn có thể như nào nữa?

Tôi hỏi: “Lục Dữ Giang nói gì với cậu, sao cậu có thể cứ trọng sắc khinh bạn thế được?”

Cậu ấy nói: “Lục Dữ Giang chẳng nói gì hết, chỉ hỏi cậu đi đâu. Mình nói mình không biết, anh ấy rất thất vọng.”

Tôi không nói gì, bỗng nhiên Trần Mặc nói: “Cảnh Tri, cậu đã nghĩ tới việc nói chuyện nghiêm túc với Lục Dữ Giang chưa?”

Tôi ngạc nhiên, Trần Mặc nói: “Mình cũng yêu rồi, vậy nên mình biết, yêu một người là như thế nào. Cảnh Tri à, nếu mình không nhìn lầm, Lục Dữ Giang yêu cậu lắm.”

Tôi bị những lời này làm cho hoảng loạn, Trần Mặc nói: “Chỉ bằng cái bộ dạng chạy khắp nơi tìm cậu, mình biết, hẳn là anh ấy yêu cậu lắm. Mình nói không biết cậu ở đâu, mình thấy ánh sáng trong mắt anh ấy, dần dần, dần dần tắt lụi, tựa như tâm hóa tro bụi vậy.”

Tôi cười gượng hai tiếng: “Bạn yêu, cậu đột nhiên lại văn vẻ thế, mình cảm thấy sợ đấy.”

Trần Mặc nói: “Vì sao cậu không cho chính mình một cơ hội, để Lục Dữ Giang nói rõ ràng với cậu.”

Còn nói cái gì nữa, hẳn nói hẳn yêu tôi, tôi biết, đó là bởi vì tôi đáng thương, tôi cũng đáng thương như chị mình, vậy nên hẳn mới nói yêu tôi.

Cậu ấy nói: “Cảnh Tri, cậu không thể gặp chuyện là bỏ trốn, như vậy không được.”

Đúng, tôi yếu đuối, tôi vô dụng, tôi sợ hãi, tôi sợ chết, tôi sợ phải chết, nghĩ đến cái chết, tôi đã sợ đến run rẩy, tôi gặp chuyện là bỏ chạy... Nhưng tôi thực sự không có dũng khí đối mặt với Lục Dữ Giang. Tôi không dám nhìn ánh mắt hắn, tôi không dám nghĩ tới những việc sau này, bởi vì tôi không biết mình có thể sống được bao lâu nữa. Nếu thực sự chết rồi, vậy hãy để tôi tránh xa mọi người, rồi từ từ rời đi.

Vì vậy tôi tiếp tục cười gượng: “Trần Mặc, cậu không hiểu...”

“Mình không hiểu cái gì?” Trần Mặc bỗng nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi: “Diệp Cảnh Tri, mình vẫn luôn là bạn bè của cậu, vì thế mình không muốn nhìn thấy cậu đi đường vòng, mình không muốn cậu mất đi những thứ tốt đẹp nhất. Cậu rõ ràng thương anh ấy, anh ấy cũng yêu cậu, vì sao cậu còn muốn trốn.”

Tôi cúi đầu, ôm túi tiền, qua thật lâu thật lâu tôi mới nghe được giọng nói mình: “Trần Mặc, mình không dám. Cậu không biết, mình thực sự không dám, anh ấy nói anh ấy yêu mình, sau đó, cậu cũng nói như thế. Nhưng mà mình không tin được. Giống như ngày còn bé, thầy giáo vẫn nói mình ngu dốt, chị nói cần cù bù thông minh, chỉ cần mình cố gắng, có thể đứng thứ nhất. Vì thế mình cũng rất cố gắng đấy chứ, cuối cùng thi mình được một trăm điểm, nhưng thầy giáo nói, mình nhất định là chép bài dựa bên cạnh. Bởi vì dựa ngồi cạnh mình cũng được một trăm điểm. Chỉ có mình nói, mình không có chép bài, nhưng chẳng ai tin mình... Người nào cũng nói mình gian lận, tới cuối cùng, mình cũng không dám tin một trăm điểm ấy là mình tự làm...”

“Trước đây mẹ đối với mình tốt nhất, nhưng mẹ mất. Lúc còn nhỏ mình rất thích ngắm trăng, có một hôm buổi tối trời đầy mây đen, không nhìn thấy trăng sáng, mình òa khóc, muốn tìm cho được ánh trăng. Cuối cùng làm phiền tới ba, ba tát mình một cái, mình cũng không dám khóc. Chị nói với mình, ánh trăng vẫn còn đó, chỉ là mình không nhìn thấy, nó trốn sau đám mây, mình chỉ cần vén mây là nhìn thấy. Chị đối với mình tốt lắm, chị nói dối để dỗ dành mình, nhưng chị cũng không còn nữa...”

“Mình thích Lục Dữ Giang, nhưng mình không dám.” Tôi ngẩng mắt, hai mắt mông lung, có lẽ tôi đã khóc, không biết vì sao, gần đây tôi lại hay khóc như vậy, tôi hít một hơi: “Anh ấy chính là một trăm điểm, mình không tin mình sẽ có được. Anh ấy cũng chính là ánh trăng sau đám mây, cho dù mình khóc lóc ra sao, có lẽ điều thật sự xảy ra là ánh trăng mãi mãi trốn sau đám mây, vĩnh viễn không nhìn thấy. Hơn nữa mình càng khóc lóc sẽ càng phiền tới người ta, rồi anh ấy cũng chán ghét mình.”

“Mình biết có nhiều người chán ghét mình lắm, mình đối với anh ấy rất hung dữ. Hừ, dù sao mình cũng chẳng thích nữa đâu. Nhưng có đôi khi mình thật sự sợ hãi. Chị nói, ánh trăng vẫn còn đó, nó ở phía sau

đám mây... Nhưng mình vẫn không nhìn thấy trăng sáng, có đôi khi mình nghĩ, ánh trăng thực sự tồn tại sao... Có lẽ nó đã rời đi đúng không...”

Trần Mặc không nói gì hết, cậu ấy chỉ vươn hai tay ôm tôi. Tôi khóc rất mệt: “Trần Mặc, mình phải rời khỏi nơi này, đến một nơi không ai quen biết mình. Mình chịu đựng lâu như vậy, mình không chịu nổi nữa rồi, mình có thể cứng cỏi hơn, nhưng mình thực sự không chịu được nữa.”

Trần Mặc không nói gì, cậu ấy giống như chị tôi, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, như dỗ dành đứa trẻ. Lúc còn nhỏ tôi không giống nhwunxg đứa trẻ khác, vì tôi không có mẹ, tôi phải như người lớn tự chăm sóc chính mình, không để chị phải lo lắng. Chị đi rồi tôi lại càng không phải trẻ con, tôi phải dũng cảm, phải kiên cường, không để người khác coi thường.

Cho dù không biết trong đầu mình có khối u. Tôi cũng không thể yếu đuối, bởi vì trong bụng tôi có đứa bé, số phận ép buộc tôi phải bỏ nó, tôi kiên cường chống chịu, tôi không muốn, tôi muốn đứa bé, đó là con của tôi. Chẳng quan tâm người khác nghĩ ra sao, tôi vẫn phải chống chịu. Chịu đựng vất vả lắm, mệt lắm, nhưng không có ai chia sẻ cùng tôi.

Trước đây tôi xem “Khi có nữ tử”, trong đó có một đoạn là: “Khát vọng cả đời ấy tôi sẽ giữ kín thật sâu, cất giấu thật kỹ càng, bảo vệ thật cẩn thận. Giải thoát nỗi sợ, giải thoát nỗi đau, giải thoát sự lênh đênh, giải thoát nơi bám víu cuối cùng của tôi.

Chỉ riêng người ấy, tôi biết, tôi vẫn luôn biết, anh vĩnh viễn sẽ không đến.”

Hiện giờ câu nói này rất thịnh hành trên internet, cứ mở BBS là có thể thấy, được giới nghệ sĩ hằng ngày hằng giờ trích dẫn. Ai cũng không biết, mùa hè năm 2003 ấy, tôi nhìn thấy câu này trên diễn đàn Tân Lãng, khi ấy tôi đọc rất nhiều lần, mỗi lần đều khắc sâu vào lòng. Tôi biết, tôi biết người đó vĩnh viễn không đến. Từ tận đáy lòng, tôi đã biết rõ rồi.

Tôi tắt trang web ấy đi, chăm chỉ học tiếng Anh. Tôi liều mạng tham gia nghiên cứu sinh, nhưng ba cũng không cười với tôi một cái. Tôi liều mạng gả cho Lục Dữ Giang, nhưng cuối cùng hắn cũng không thương tôi.

Mặc kệ tôi cố gắng thế nào, đều uống công, Mặc kệ tôi cầu xin ra sao, vận mệnh chưa bao giờ bằng lòng với tôi.

Tôi chỉ là, không chịu được nữa.

Trần Mặc nói: “Cậu đi nghỉ ngơi một vài hôm, coi như nghỉ phép.” Dừng lại một lúc, cậu còn nói: “Có gì khó khăn, gọi điện thoại ỉn.”

Đời này có khuê mật như Trần Mặc, là may mắn lớn nhất của tôi.

12. Chương 12

Tôi không suy nghĩ nhiều, chia tay Trần Mặc rồi đi thẳng tới nhà ga, đi máy bay phải có giấy tờ tùy thân, tôi không ngốc như thế đâu. Đi xe lửa ai có thể tra xét tôi đây?

Tới khi tàu lăn bánh, lòng tôi vẫn lo lắng như trước, vì tôi còn chưa suy nghĩ rõ ràng, rốt cục tôi phải làm sao đây, đứa bé trong bụng tôi phải làm sao đây, tôi chỉ đơn giản không muốn ở lại nơi này, ở lại rồi phải đối mặt với Lục Dữ Giang, đối mặt tất cả, đối mặt với cả lựa chọn bắt buộc kia, vì thế tôi trốn chạy. Nhưng khối u đen nhỏ trong đầu tôi, nó đang từng phút từng giây uy hiếp sinh mệnh.

Trốn chạy thật xa thì tôi không làm được, nhưng tôi có thể tìm một thành phố khác để trốn tránh, vì vậy đích tới của tôi là thành phố lớn bậc nhất Trung Hoa – Thượng Hải. Ở một nơi có mấy ngàn dân mà muốn tìm người, tôi đoán dù Trì Phi Phàm có quyền thế, cũng không có nổi năng lực này. Vé tàu tôi mua là giường tầng. Trước đây tôi có thể tùy ý leo lên, nhưng bây giờ trong bụng tôi còn có đứa bé, trong đầu còn có một quả bom hẹn giờ, tôi suy nhược đứng đấy, do dự trong chốc lát, không biết phải thế nào mới an toàn.

Cũng may giường dưới là một bác gái năm mươi tuổi, bà thấy tôi sững sờ đứng đó, vì vậy hỏi tôi: “Cô gái, sao thế?”

Tôi nghiêm mặt nói với bà: “Cháu có tiểu báo bối, nên phải suy nghĩ leo lên sao cho an toàn ạ.”

“Ôi trời! Cô như thế sao có thể leo lên trên được!” Bác gái cực kì nhiệt tình: “Nhìn cô như vậy, chưa tới ba tháng đúng không? Hiện giờ không được động nhiều, hay là vậy, tôi lên giường trên, cô ngủ ở giường dưới của tôi đi.”

Tôi vội vã cảm ơn, thân hình bác gái đã nhẹ như chim yến, leo lên rồi, bà còn quay đầu cười với tôi: “Hai người các cô là hai cái bụng lớn, vừa hay còn ngủ chung nữa chứ.”

Giường đối diện là một phụ nữ có thai, nhưng mình bụng cô ấy, chắc là đã mang thai bảy, tám tháng rồi. Cô ấy nằm bên kia dịu dàng cười với tôi, cô cười lên thật xinh đẹp, có lẽ đó chính là ánh sáng của người mẹ. Tôi cười với cô ấy, sau đó nằm xuống. Lần này tàu đi một đường không dừng lại ở trạm khác, sáng sớm mai là có thể tới Thượng Hải. Nửa đêm tôi đang ngủ say, bỗng bị tiếng rên đánh thức. Tôi mơ màng nhú mào, bác gái cũng bị đánh thức, nhô đầu ra hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Người phụ nữ mang thai nằm đối diện ngay cả nói cũng yếu mềm: “Bụng tôi đau quá.”

Tôi hoảng sợ, tỉnh cả ngủ. trước đây có tin về tình huống phụ nữ có thai sinh trên tàu, nằm mơ cũng không ngờ được, chuyện cầu huyết như thế có thể xảy ra. Bác gái: “Ôi trời” một tiếng, tôi lật mình lập tức đi giày vào, chạy đi tìm nhân viên tàu. Tới khi tôi đưa nhân viên tàu đến, bác gái đã cầm cốc nước cho cô gái kia uống. Nhưng cô ấy đau đớn đầu đầy mồ hôi, ngay cả nước cũng không uống được. Bác gái rút cuộc cũng có kinh nghiệm sinh đẻ, nói: “Nước ối cũng ra rồi, chắc là sắp sinh đó?”

Nhân viên vừa thấy tình huống này cũng luống cuống tay chân, trước tiên chạy ra ngoài, sau đó đưa xa trưởng tới. Xa trưởng cũng nóng nảy: “Chúng tôi là tàu tốc hành, không dừng ở các trạm giữa, bây giờ phải chờ tới trạm tiếp theo, chỉ sợ không kịp nữa.” Anh ta thông báo loa tìm bác sĩ, tất cả mọi người bị đánh thức, nghe nói xảy ra việc này, đều rất nhiệt tình, có người tìm sữa, có người tìm bông băng, nhưng quan trọng nhất là trên tàu không có bác sĩ. Loa thông báo vài lần, cuối cùng cũng có một hành khách nam tới đây. Chúng tôi đều nghĩ anh ta là bác sĩ, kết quả anh ta vô cùng áy náy nói: “Tôi là bác sĩ thú y...”

Xa trưởng gấp gáp tới mất trọn tròn, người nọ nói: “Tôi vốn là bác sĩ thú y thuộc chuyên ngành gấu trúc, chuyên phụ trách đỡ đẻ cho gấu trúc, tôi đã từng đỡ đẻ cho rất nhiều gấu trúc rồi, chỉ là chưa từng đỡ đẻ cho người thôi...” Chuyện lạ người Hoa đúng là “dạt dào” thật... Cũng khiến mọi người xúc động “dạt dào” theo luôn... Hóa ra anh ta chính là bác sĩ gấu trúc trong truyền thuyết. Tôi vô cùng sùng bái vị bác sĩ này. Nghề nghiệp của anh ta là ước mơ từ bé của tôi đó, không ngờ còn có thể gặp người làm việc này.

“Lửa sắp cháy tới nơi rồi! Cũng không có bác sĩ khác!” Xa trưởng hoảng loạn đi loanh quanh: “Dù sao người và gấu trúc cũng không khác nhau nhiều lắm, đều mà động vật có vú mà!”

Nếu không phải đang trong tình huống khẩn cấp, có lẽ mọi người sẽ cười vui vẻ trước những lời nói này của xa trưởng. Nhưng lúc này ai cũng chẳng cười nổi, ngay cả người vô tâm vô phế như tôi cũng lo lắng cùng mọi người. Bác sĩ gấu trúc bất chấp khó khăn, sai mọi người đi tìm bông băng, dựng thẳng ghế nằm lên. Sau đó nhân viên trên tàu đi lấy nước sôi, có nhiều hành khách nhiệt tình cũng trợ giúp trải ga giường, tôi và bác gái được bác sĩ gấu trúc giữ lại để hỗ trợ. Tôi nhũn cả chân: “Tôi chẳng biết gì hết!”

”Không sao, cô ở đây giúp đưa đồ vật, tôi nói muốn thứ gì thì cô đưa thứ đó tới.” Bác sĩ quay mặt ra chỉ đạo: “Bác gái, trước tiên bác giúp tôi ghì chặt cô ấy, đừng để cô ấy rối loạn...”

Từ trước tới nay tôi chưa thấy người ta sinh con bao giờ, chắc là rất nhiều người cũng giống tôi, chỉ nhìn thấy trên TV. Trong TV diễn rất khoa trương, toàn kêu gào tới tê tâm liệt phế. Nhưng hôm nay tôi mới biết thực ra diễn viên trên TV không làm quá chút nào, mà là thực sự kêu gào đau đớn. Lúc mới lên tàu, người phụ nữ kia là một cô gái nhã nhặn dịu dàng mà, tôi còn nhớ rõ nụ cười của cô ấy, vừa nhẹ nhàng lại ngại ngùng. Bây giờ đầu tóc cô ấy rối bù, cả người thay đổi, mặt mũi cơ thể đều vặn vẹo, toàn thân đều là mồ hôi. Bác gái kiên trì an ủi cô ấy, khích lệ cô ấy dùng sức. nhưng cô chỉ kêu thảm thiết. Càng kêu khóc chân tôi càng run rẩy. Tôi nhìn bác sĩ gấu trúc đầu đầy mồ hôi, tôi đoán anh ta so với sản phụ càng lo lắng hơn. Nhân viên tàu đưa tới dây hai thùng nước sôi, còn mang tới một chiếc khăn mặt mới và bốn nhưa. Mỗi lần xem trẻ sơ sinh phải tắm bằng nước ấm trên TV, tôi cũng không hiểu tại sao, dù sao bác

sĩ nói “khăn mặt”, tôi đưa cho anh ta khăn, bác sĩ nói “còn” không có còn, tôi gào gọi nhân viên tàu, cuối cùng nhân viên tìm được rượu, cũng đành dùng tạm.

Tôi cũng không biết sinh đứa bé mất bao nhiêu thời gian, dù sao chúng tôi đều đổ mồ hôi toàn thân, ngay cả nhân viên tàu, xa trưởng, thậm chí cả hành khách xát vách, đều nghiêm mặt, tâm tình lo âu. Cuối cùng nghe được tiếng khóc của đứa bé, tôi đã choáng váng. Bác sĩ bảo tôi lấy chăn, tôi không phản ứng, cuối cùng anh ta nói thêm lần nữa, tôi mới đưa chăn mới cho anh ta. Không đợi tôi kịp phản ứng, anh ta đã thuận thực cầm chăn, bỗng nhiên đặt một thứ gì đó mềm mềm vào trong lòng tôi: “Cô chăm đứa bé đi.”

Tôi ngẩng khuôn mặt nhỏ bé như trái lê kia, rất bé, ngay cả mắt cũng chưa mở. Đầu đứa bé không lớn hơn nắm tay tôi bao nhiêu, lại là một đầu tóc đen lốt phốt. Trước giờ tôi chưa thấy trẻ nhỏ như vậy bao giờ, nằm trong chăn, như một em búp bê tinh xảo. Trong cửa hàng tạm hóa chắc có nhiều búp bê giống nó lắm đấy, nhưng người nó nóng hổi, mềm nhũn, ở trên tay tôi khóc oe oe, giọng vang lại, thật không giống trong suy nghĩ của tôi về trẻ sơ sinh.

Sản phụ trên giường khăn giọng, lại dùng hết sức mà ngồi dậy kêu: “Đứa bé...”

Tôi ôm đứa cho cô ấy: “Cô xem này. Nó đang khóc đấy.”

Bác gái cực kì vui vẻ: “Là một bé trai mập mạp, tay nhỏ chân nhỏ đều có lực! Cô nghe giọng nó đi, khóc rất lớn!”

Người mẹ mới sinh, trăm ngàn cảm xúc khóc òa. Đừng nói cô ấy, tôi và bác gái đều vui vẻ muốn khóc. Nhân viên tàu cũng vui vẻ, vô cùng hứng thú đi toa ăn luộc trứng gà, mang sữa về cho đứa bé. Xa trưởng nghe nói mẹ tròn con vuông, cười đến híp mắt: “Đã thu xếp xong rồi, trạm kế tiếp có hộ lý chờ ở đó, như vậy vừa đến trạm, đứa bé có thể đưa đi bệnh viện, không thể sai sót.”

Tôi cảm thấy mình thật giống vai khách mời trong bộ phim điện ảnh kinh dị, vừa mệt lại mất sức. Bác sĩ còn mệt mỏi hơn tôi, anh ta là nam chính đó, tuy là đứa bé không liên quan đến anh ta, nhưng chính anh ta là anh hùng cứu hai mạng người.

Lúc này tôi mới có thời gian đi nhà vệ sinh, dọc đường đi đều có hành khách không ngủ mà hỏi tôi: “Sinh chưa cô?”

Tôi mặt mày rạng rỡ, vui vẻ trả lời: “Đã sinh rồi ạ.”

Còn có người nhiệt tình nhào người ra hỏi tôi: “Là bé trai hay bé gái vậy?”

“Là bé trai mập ú.”

“Ôi chao! Chúc mừng chúc mừng!”

“Cảm ơn cảm ơn!” Tôi hạnh phúc như chính mình là người sinh đứa bé. Cả tàu đều vui mừng, còn có một dì đặc biệt đứng dậy, ôm theo một túi trứng gà đưa cho tôi: “Mệt lắm rồi, cô gái, ăn chút điểm tâm đi.” Tôi sống chết từ chối, dì ấy vẫn kiên quyết nhét cả gói to cho tôi: “Cô không ăn hết thì đưa cho vị bác sĩ kia giúp tôi nhé. Vất vả cả đêm rồi, không dễ dàng gì.”

Ai nói xã hội hiện đại lạnh lùng, mọi người trên tàu này không quen nhau, nhưng tất cả bọn họ đều nhiệt tình như nhau. Chờ tôi đi vệ sinh về, nhân sinh tàu tìm tôi, kéo tôi đến toa ăn: “Mệt mỏi như thế chắc hẳn đã đói rồi, đi ăn bát mì đi, mọi người vất vả quá.”

“Đứa bé kia...”

“Có người khác sẽ chăm sóc, cô đừng lo.”

Đầu bếp trong toa ăn làm cho chúng tôi bát mì to, bên dưới còn có vài quả trứng gà. Sau khi mang thai tôi ăn uống cực kì tốt, ăn vô cùng ngon. Vị bác sĩ ấy cũng ăn. Tôi đưa túi trứng gà cho anh ta: “Là của một vị hành khách đưa, nói anh vất vả rồi, bảo tôi nhất định phải đưa cho anh.”

Vị bác sĩ rất cảm động, cố gắng ăn một quả trứng gà nữa, còn lại đều đưa cho xa trưởng, nói chia ọi người.

Anh ta nói: “Ồ quê nhà tôi, sinh con rồi phải ăn trứng gà.” Một giọng nói Tứ Xuyên lúc này mới phát ra. Tôi nghĩ đến việc anh ta là bác sĩ thú y chuyên môn gấu trúc, đây chính là nghề nghiệp đời này tôi mong muốn nhất, vì vậy tôi nắm chặt cơ hội hỏi anh ta: “Nuôi gấu trúc có vui không anh?”

“Vui chứ, nó sẽ làm nũng, sẽ nghe lời, cô bảo nó lại gần, nó sẽ tiến tới. Đôi khi nó cũng xấu lắm, như một đứa trẻ vậy.”

Lúc này tôi mới chú ý anh ta đã ngoài bốn mươi tuổi, tôi hỏi anh ta: “Anh có con rồi ạ?”

“Học cấp ba rồi, thành tích tốt lắm.” Anh ta so sánh một lúc: “Nó cao tới lông mi tôi.” Giọng nói tràn đầy kiêu hãnh của người ba, anh ta hơi ngừng, lại nói: “Tháng năm năm nay, động đất, nó và mẹ nó đều mất rồi.”

Tôi hoàn toàn sững sờ, chỉ biết ngơ ngác nhìn anh ta, không biết phải an ủi thế nào. Tay anh ta vô thức vuốt nhẹ cái bát: “Ngày mười hai hôm ấy tôi làm trong viện nghiên cứu, nó và mẹ nó ở thị trấn, động đất tới, không chạy thoát.”

Tôi biết lần động đất ấy đã cướp đi hàng ngàn vạn mạng người, tôi biết lần động đất ấy, có rất nhiều gia đình mãi mãi chia cắt. Tôi từng xem truyền hình trực tiếp mà rơi lệ, tôi từng vì tình thâm máu mủ mà quyên góp tiền, nhưng tôi chưa từng tiếp xúc với nạn nhân đợt động đất ấy, chưa từng nghĩ rằng ở trên tàu, nhìn thấy một bác sĩ mất con, mất vợ.

“Sự việc vừa xảy ra chúng tôi phải cấp tốc kiểm kê gấu trúc, đưa chúng đến nơi an toàn, sau lại sắp xếp chỗ ở cho gấu trúc thật chu đáo, mới có thể về nhà. Tắc đường, tôi cố gắng trở về, chỉ biết đi tới đầu thị trấn, nhà đã mất rồi. Tất cả nhà xưởng đều sụp đổ, nhất là trường học. Tôi còn ôm một phần vạn hy vọng, con trai tôi thể lực rất tốt, đạt rất nhiều giải thưởng trong các cuộc thi chạy, nhưng nó không chạy thoát, ngay cả hài cốt của nó cũng chưa tìm thấy...”

Tôi ngây ngốc không biết phải nói gì, nhưng anh ta lại cười cười, như muốn che dấu giọt lệ trong ánh mắt: “Không sao đâu, cả đời này, dù có dài cũng chỉ có vài thập niên, vì điều gì đây? Chính là vì phải sống tốt. Con tôi và vợ tôi nếu biết tôi sống không tốt, họ ở trên trời cũng không được vui vẻ. Cô xem, buổi tối nay không phải chúng ta vừa đón một đứa bé sao? Tuy rằng sinh trên tàu, nhưng đứa bé này rất khỏe mạnh! Nhìn thấy một đứa trẻ sinh ra, là chuyện vô cùng vui vẻ.”

Tay tôi dừng tại bụng. Sinh mệnh chỉ ý nghĩa khi ta còn tồn tại, trên cõi đời này, thứ kiên cường nhất chính là sinh mệnh. Khi xảy ra động đất, có những người kiên trì hơn trăm giờ để cứu những người sống sót, có những học sinh trung học lạc quan trên “Chú ơi con muốn uống coca” cứu được hai bạn cùng học chín tuổi... Bọn họ chưa từng từ bỏ, bọn họ vẫn giữ vững hi vọng, ngay cả vị bác sĩ bình thường tới nỗi không thể bình thường hơn đây, đã từng trải qua khổ đau nhất, lại có thể thẳng lưng đứng dậy.

Chuyện nhỏ của tôi đâu có tính là gì.

Nếu không phải trong đầu có khối u, lẽ nào tôi nỡ bỏ đi đứa bé trong bụng sao? Nó là một sinh mệnh do tôi gây dựng nên, là cốt nhục máu mủ lớn lên trong bụng tôi. Ông trời cho tôi lẽ vật như này, bất luận ra sao, tôi không thể bỏ rơi nó.

Lúc biết mình và chị mắc bệnh giống nhau, tôi cũng đã hoang mang rối rắm, tôi không muốn đối mặt với lựa chọn khó khăn như thế, cho nên tôi chạy trốn. Giống như lúc trước, mỗi khi gặp phải việc khó khăn, tôi lại quay đầu bỏ chạy, trốn tránh sự thật. Tôi yếu đuối, tôi lo sợ, cuối cùng thứ tôi sợ nhất là tôi không thể có được, dù cho đã cố gắng, tôi sợ đến phút cuối cũng chỉ là công dã tràng. Nhưng lần này khác, lần này ông trời đã tặng lẽ vật trân quý nhất cho tôi. Người cho tôi một đứa trẻ, một phôi thai nho nhỏ, ngay trong cơ thể tôi, lớn lên từng ngày.

Nếu có thể sinh đứa bé... Lòng chột dao động, chỉ cần có thể sinh đứa bé, tất cả phía trước đều hạnh phúc, thật khó tưởng tượng được. Tôi sẽ có con, một đứa nhỏ gọi tôi là mẹ, dường như tôi không thể tưởng tượng được hình dáng đứa bé, tôi dùng máu mủ cơ thể từng ngày chăm sóc cho con.... Tôi muốn tận mắt nhìn thấy nó lớn lên, tôi phải sống hạnh phúc với con tôi.

Tôi có đứa bé, lại khó khăn lại khổ sở, vì con tôi muốn thử một lần. Tôi sẽ không trốn tránh, vì con, quyết không bỏ rơi.

Bởi vì tôi cũng là một người mẹ, con tôi chỉ có tôi, tôi dù phải liều mạng cũng muốn sinh nó. Khi mẹ tôi mất, để tôi cô độc trên đời, nỗi khổ đau ấy tôi sẽ không để con tôi phải chịu đựng, tôi vĩnh viễn không rời xa con. Chẳng quản gặp phải khó khăn gì, tôi vĩnh viễn không rời xa con.

Xuống tàu tôi gọi một xe taxi, đi đại lí bất động sản tìm phòng trọ.

Yêu cầu của tôi rất đơn giản, hoàn cảnh tốt, ở gần bệnh viện nổi danh nhất cả nước.

Có lẽ bất cứ lúc nào tôi cũng có thể phát bệnh, quả bom hẹn giờ trong đầu kia không biết bao giờ thì lớn lên, hoặc là nứt mạch máu, hoặc là đè lên dây thần kinh, vì vậy tôi phải ở gần bệnh viện.

Sau khi giải quyết vấn đề phòng trọ, tôi phải tới bệnh viện, tìm một chuyên gia tốt, cố vấn uy tín nhất ở khoa não.

không thể không nói, ý định của tôi khiến vị giáo sư già kia hoảng sợ, ông ta liên tục lắc đầu, khuyên bảo tôi: “Vô cùng nguy hiểm, bởi vì trong tiến trình mang thai, cơ thể cô có các phản kích thích, trong thời gian mang thai não thường sẽ biến đổi... Tất cả điều trên có thể kích thích tới khối u, không thể mạo hiểm như vậy!”

Tôi hỏi ông ta: “Nếu tôi kiên trì sinh đứa bé, tỷ lệ phát bệnh đại khái ra sao?”

Ông ta suy nghĩ, nói cho tôi biết: “Bảy phần là phát bệnh...” Qua hai giây lại sửa: “Tám tới chín phần cơ đấy! Tóm lại vô cùng nguy hiểm. Cô không thể lấy chính sinh mạng mình ra đùa giỡn. Nếu cô muốn có con, có thể nhận đứa trẻ khác.”

Nếu không có đứa bé này, nhất định tôi nguyện lòng nhận một đứa trẻ khác. Nhưng đã có con rồi, nó còn đang nẩy mầm trong cơ thể tôi, chậm rãi sinh trưởng, cùng chung mạch máu với tôi, cùng tôi hô hấp, sao tôi có thể không cần nó, bắt nó chết đi.”

Chỉ cần có một phần vạn hi vọng tôi đều bằng lòng, hưởng chi hiện tại có tới 10% cơ hội.

Nếu chị còn sống, chắc chắn sẽ mắng tôi ngốc nghếch.

Trên thế giới này, mọi điều tôi đều không bằng chị, nhưng tôi may mắn hơn chị, tuy rằng tôi và chị đều có mầm bệnh giống nhau, nhưng tôi không phát bệnh. Tôi hi vọng mình cũng sẽ kiên cường như chị, tôi muốn sinh đứa bé, mặc kệ có bao nhiêu nguy hiểm. Tôi biết chị có rất nhiều điều nuối tiếc, chị chưa kết hôn, cũng chưa từng làm mẹ, đã vội vàng tạm biệt thế giới. Tất cả những gì chị cảm thấy tiếc nuối, tất cả những gì chị chưa kịp trải qua, tôi đều phải làm thay chị. Tôi muốn sống thật tốt, không những phải sinh con, tôi còn muốn sống thật tốt.

Giáo sư già không biết làm sao với tôi, chỉ có thể khuyên bảo: “Đúng hạn cô nhớ tới kiểm tra, nếu có gì không thoải mái, lập tức tới bệnh viện.”

Tôi không biết cái không thoải mái ấy có tính cả phản ứng khi mang thai không.

Có lẽ do không hợp khí hậu, tôi ở Thượng Hải không được bao lâu, mỗi buổi sáng đều nôn ọe, còn chưa tới trưa đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Tôi vô cùng nhớ món thịt kho tàu của Trì Phi Phàm, tôi vô cùng nhớ bánh sữa cuộn mai ở Bắc Kinh[1], tôi nhớ tới những món ăn ở đó, rồi nhìn đến bàn ăn hiện giờ cũng chẳng muốn ăn uống nữa.

[1]Bánh sữa cuộn mai:

Cho dù ra sao, cũng phải ăn, nếu không sẽ không đủ dinh dưỡng. Tôi nhìn thực đơn trên mạng, thử tự làm thịt kho tàu, thử vài lần cũng không thành công. Cuối cùng chấy sạch tới nỗi không cần được, tôi thực sự không thể thất vọng thừa nhận, việc nấu cơm phải có thiên phú. Còn cả bánh sữa cuộn mai nữa, mỗi khi tan tâm, Lục Dữ Giang thỉnh thoảng sẽ mang về cho tôi một hộp. Trước đây tôi cảm thấy bánh ấy chỉ có hương vị ngọt ngào, không có gì đặc biệt. Bây giờ tôi dù nằm mơ cũng muốn ăn, mỗi lần tỉnh dậy, nước miếng đều chảy ướt gối.

Vì bánh sữa cuộn mai, tôi cũng nhớ tới Lục Dữ Giang. Tuy tôi vẫn nghĩ rằng hắn là một thằng khốn, nhưng phụ nữ có thai thường suy nghĩ kì lạ, ngay cả tên khốn như vậy tôi cũng nhớ nhung vô vàn.

Vừa tỉnh giấc chiều, tôi đã buồn bã nghĩ tới tối nay ăn gì. Tuy rằng ới rất nhiều, nhưng việc đó không thể ngăn cản cân nặng của tôi tăng lên. Tôi càng ngày càng béo, vừa ăn đã ới, ới xong lại ăn tiếp. nghe thì rất ghê tởm, vậy mà tôi còn béo hết thuốc chữa, tôi có cảm giác phụ nữ có thai mỗi bước đi đều khổ sở.

Tôi đi siêu thị mua sữa chua, thịt bò, cà rốt, thịt dê, cà chua còn cả vỏ bánh sủi cảo, định làm sủi cảo ỉnh. Đừng nhìn tôi mua một núi đồ ăn này mà đánh giá, phải biết phụ nữ có thai sức ăn rất dọa người. Tôi không dám ăn sủi cảo tươi đông lạnh ở siêu thị, đành phải tự mình mua nguyên liệu về làm. Tuy là tôi chưa làm sủi cảo bao giờ, nhưng đã làm mẹ rồi, nhất định phải học nấu cơm, nếu không tương lai làm sao nuôi con được?

Tôi ôm một túi đồ ăn về, vừa lên thang máy, thật vất vả tới nơi, cửa thang máy vừa mở, đập vào mắt là... Ôi? Người đứng trước cửa nhà tôi sao trông quen thế? Một người đàn ông to lớn còn ôm một con gấu bông siêu bự, nhìn qua thật buồn cười.

Tôi bỗng nhiên nhận ra con gấu bông ấy, đó chẳng phải là con gấu tôi đã ôm bao năm nay sao?

Lục Dữ Giang!

Lông tơ toàn thân tôi dựng ngược cả lên, tay tôi ấn nút đóng cửa, nhưng tôi là phụ nữ có thai, tay chân chậm chậm, hần đã chạy lại đây đây cửa thang máy.

Khá lắm!

Hần ngẩng tôi từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bụng đã hơi nhô ra của tôi. Hần biến sắc, rống lên với tôi: “Sao em có thể một mình ôm nhiều đồ như thế chứ?”

Liên quan đến anh à!

Giờ phút này còn dám quát tôi, cũng không nghĩ tới tôi đang là phụ nữ có thai sao?

Nếu đã không chạy được, tôi nhét hết túi hàng hóa trong tay mình vào lòng hần, tức giận nói: “VẬY anh ôm hết đi.”

Hần ôm tất cả trong tay, vất vả ôm theo cả con gấu bông kia, sau đó theo tôi vào nhà.

Tôi vừa vào nhà đã nằm co trên ghế sofa, nói: “Tôi muốn ăn sủi cảo.”

Lục Dữ Giang đặt con gấu ôm xuống, rửa sạch tay, đi vào bếp làm sủi cảo.

Nghe lời thế. tôi còn chưa biết Lục Dữ Giang cũng biết nấu cơm đấy, càng không nói tới là làm sủi cảo. Vì sao đàn ông đều có năng lực như vậy, mà phụ nữ như tôi đây, ngay tới ngũ cốc cũng chẳng phân biệt được, tay chân thừa thãi?

Ăn xong một bát sủi cảo cà chua thịt bò, lại ăn thêm một nồi sủi cảo cà rốt thịt dê, bụng tôi vừa đủ no căng, bắt đầu ăn sữa chua.

Hiển nhiên Lục Dữ Giang bị sức ăn của tôi dọa sợ hãi, nhưng hần chưa nói gì, trái lại còn quan tâm đến việc khác: “Sò với thịt kho tàu của Trì Phi Phàm ngon hơn đúng không?”

Tên khốn này, chạy đến đây rồi còn không quên tình địch. Tôi ngênh ngang: “Vẫn là thịt kho tàu của anh rể ăn ngon hơn. Sủi cảo của anh cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn bình thường, đồ ăn của anh rể tôi làm đã đạt đến trình độ giáo sư rồi đấy.”

Không biết vì sao, tâm trạng hần tốt hơn nhiều, hừ một tiếng nói với tôi: “Tôi cũng không phải đầu bếp, dù anh ta làm thịt kho tàu ngon đi nữa thì cũng có làm sao?”

Tôi hiểu ra rồi, hóa ra tôi đã làm lộ hết, gọi Trì Phi Phàm là “anh rể” nữa, thảo nào tên khốn này tâm trạng tốt hần, cuối cùng hần cũng nhận ra tôi và Trì Phi Phàm trong sạch.

Tôi có ý chọc giận hần: “Nhưng mà kể ra anh mới là “anh rể” chân chính của tôi, chẳng qua chị tôi chưa kết hôn với anh, nếu không chỉ cần Trì Phi Phàm hằng ngày đều làm thịt kho tàu cho chị tôi ăn, sớm hay muộn chị cũng hối hận vì đã lấy anh.”

Cuối cùng hắn cũng bị tôi chọc tức: “Không phải chỉ là thịt kho tàu hay sao? Em không tin tôi sẽ học được à?”

Tốt quá tốt quá, không chừng ngày mai tôi sẽ có thịt kho tàu ăn.

Nhưng tên khốn này thật không yên ổn, hắn lại muốn khuyên tôi bỏ đứa bé: “Cảnh Tri, tôi biết em đang nghĩ gì, nhưng em đừng mạo hiểm mù quáng.”

Tôi đổi sang vẻ mặt nghiêm nghị trượng nghĩa, cắt ngang lời hắn: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy! Muốn tôi bỏ đứa bé, nằm mơ đi!”

“Nhưng mà cơ thể em...”

“Cơ thể là của tôi, đứa bé cũng là của tôi!” Tôi chỉ thiếu điều vẽ ra ba vạch, nghiêm cấm hắn vượt Lôi Trì nửa bước: “Nếu anh còn dám tự đưa ra quyết định với mẹ con tôi, tôi sẽ đánh chết anh.”

Hắn sờ đầu theo bản năng, vết sẹo do gạt tàn thuốc lần trước chắc chắn rất xấu, hắn cười khổ một tiếng.

Hắn không thuyết phục được tôi, tôi cũng chẳng thuyết phục nổi hắn, nhưng tôi có tuyệt chiêu. Từ khi chạy trốn tôi đã biết cuối cùng sẽ có ngày bị tóm về, đến lúc đó Lục Dữ Giang nhất định sẽ thuyết phục tôi, vì vậy tôi phải suy nghĩ nên nói với hắn thế nào.

Suy nghĩ thật là mệt mỏi đó!

Ngày mai lại phải đến bệnh viện kiểm tra, cuối cùng tôi nghĩ ra một chiêu.

Hôm nay tôi sẽ giả trò.

Tôi nói với Lục Dữ Giang: “Ngày mai cùng tôi đi bệnh viện khám sức khỏe đi, khám xong chúng ta sẽ quyết định có nên giữ lại đứa bé hay không.”

Đương nhiên hắn sẽ không cự tuyệt.

13. Chương 13

Tối đến, hắn kiên quyết ngủ ở phòng khách, không chịu đi tìm khách sạn, chắc là sợ tôi lại chạy trốn. Tôi mặc kệ hắn, ném cho hắn một cái gối bông, bảo hắn ra ghế sofa ngủ,

Ghế sofa trong phòng khách rất ngắn, vóc dáng hắn lớn như vậy, chỉ có thể cuộn người lại. Tôi đoán nhất định hắn không thấy thoải mái, vì hắn không ngủ, tôi cũng không ngủ được. Tôi còn ăn no căng, có thể ngủ được sao? Tuy Lục Dữ Giang ngàn dặm xa xôi ôm gấu bông của tôi tới đây, tôi vẫn nghĩ sau khi ly hôn hắn sẽ ném nó đi, không ngờ hắn còn giữ. Tôi hỏi hắn: “Con gấu này anh chưa ném đi sao?” Đường như hắn tức giận: “Không ném.”

Hắn giữ con gấu này làm gì? Tôi không nhận được suy nghĩ miên man, tuy rằng ôm gấu tôi vẫn không ngủ được. Nhưng sủi cảo Lục Dữ Giang làm ngon lắm, trước đây sao tôi không phát hiện ra tay nghề của hắn nhỉ? Không ngờ rằng hắn cũng giống anh rể, toàn tài nha.

Không ngủ được đành ngồi dậy, chạy tới phòng khách nói chuyện phiếm với Lục Dữ Giang: “Anh làm sao mà tìm được tôi?”

Chuyện quan trọng như vậy mà vừa nãy tôi lại quên hỏi, có thể thấy rằng trí nhớ của tôi gần đây giảm xuống, không biết có liên quan tới đứa bé trong bụng không, hay là liên quan tới khối u trong đầu? Đương nhiên tôi phải bảo vệ đứa bé trong bụng, nên sẽ quy hết tội trạng cho khối u trên đầu. Tuy rằng trước mắt nó không có dấu hiệu gì, nhưng nó chính là tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện, nếu không có nó, có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Kết quả Lục Dữ Giang nhắm mắt nói: “Không nói cho em.”

Ngoài dự kiến, đêm nay tôi ngủ rất ngon, không biết là bởi vì nắm chắc thắng lợi hay vì sủi cảo ngon thơm của Lục Dữ Giang. Dù sao tôi ngọt ngào ngủ, đến khi tỉnh dậy, trời đã sáng.

Đến khi tôi đánh răng xong đi ra, vậy mà Lục Dữ Giang đã chuẩn bị điểm tâm xong hết. Xem ra thực sự muốn so tài cùng thịt kho tàu của anh rể, chỉ là điểm tâm thôi, hẳn đã chiên trứng, làm ấm sữa, chuẩn bị cháo, xuống lầu dưới mua bánh bao cho tôi, còn chú ý bật lò sưởi ấm áp.

Tôi không phụ công sức của hần, ăn hết toàn bộ.

Hần cũng không giật mình với sức ăn của tôi, chỉ giúp tôi xách túi, đi đến bệnh viện.

Nơi này cách bệnh viện rất gần, tất cả mọi người tới khoa phụ sản khám bệnh đều có người đi cùng. Tôi cảm thấy lần này rất hãnh diện, lần trước tới một mình, khiến người khác đều nhìn tôi với ánh mắt khác thường, hôm nay tôi cũng có người đi cùng rồi.

Tôi đặc biệt yêu cầu siêu âm B[1], tôi nói; “Trước đây chưa từng làm, tôi có hơi lo lắng.”

[1]Siêu âm B: Siêu âm B là dùng thiết bị sóng siêu âm để kiểm tra chẩn đoán bệnh

Thật ra tôi giả bộ hoảng sợ thôi, khi đứa bé còn nhỏ hơn đã thử siêu âm một lần. Nhưng hôm nay tôi có chuẩn bị mà tới, bác sĩ đã đồng ý, đưa cho tôi một cái đơn kiểm tra.

Phụ sản siêu âm B người nhà cũng có thể đi vào. Lần này vận may không tồi, khám cho tôi là một nữ bác sĩ rất thân thiện, đối với phụ nữ có thai tốt lắm. Tôi quần lầy cô ấy hỏi đông hỏi tây, lộ vẻ con mẹ nó thật hiếu kì. Cô ấy vô cùng kiên nhẫn chỉ cho tôi coi: “Đây là đầu của đứa bé, đây là cánh tay của đứa bé, đây là trái tim của đứa bé...”

Con tôi đã thành hình rồi, từ màn hình có thể nhìn được hình dáng của nó, nhất là trái tim, từng nhịp từng nhịp, thành thịch, mạnh mẽ giống như đang tuyên bố một điều gì đó. Tôi nhìn trộm Lục Dữ Giang, hần cũng đang nhìn tới mê mẩn, chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, như muốn chui vào trong màn hình luôn, mà nhịp tim đứa bé như là ánh sáng ngôi sao, tất cả mọi ánh nhìn đều đặt vào nó. Tôi trộm cười vui vẻ. Cuối cùng nữ bác sĩ đưa báo cáo cho chúng tôi, trên đó có một bức đóng dấu ảnh chụp, có thể thấy được hình dáng mờ mờ ảo ảo của đứa bé, cuộn tròn nơi đó như con ếch con. Cô ấy cười nói: “Cái này có thể cất làm kỉ niệm, đây là ảnh chụp đầu tiên của đứa bé!”

Lục Dữ Giang cầm báo cáo trong tay, giống như đang cầm thứ trân bảo nhất, tôi nhìn hần ngay cả cười cũng không rõ ràng.

Tôi kéo hần lên lầu, hần cũng không hỏi gì tôi, cứ mất hồn mất vía đi phía sau, tôi chỉ biết linh hồn hần đã bị những tiếng thình thịch đi kéo đi rồi.

Tôi dẫn hần tới phòng sinh của khoa nhi, cách một tấm thủy tinh lớn có thể nhìn thấy rất nhiều trẻ con, một loạt được đặt ngủ trong từng ngăn ấm áp, nhỏ như vậy, mỗi đứa trẻ còn không có bình sữa. Nhưng có đứa khóc, có đứa ngủ im re, có đứa mở đôi mắt to tròn.

Đã lâu rồi tôi mới tới phòng thủy tinh này, lần trước cũng không muốn rời đi. Lục Dữ Giang cũng bất động rồi hứng khởi chỉ vào thủy tinh gọi tôi: “Em xem kìa, đứa bé kia còn đang quơ nắm tay đấy, còn đây nữa, ôi nó đang ngáp! Bé quá! Em nhìn cái miệng nó đang há ra kìa, thú vị thật!”

Tôi và hần nhào người trên kính thủy tinh, nhìn những thiên sứ nhỏ nhỏ này, chúng đều là lễ vật đẹp nhất mà trời xanh ban cho loài người. Đứng ở đây, trái tim tôi đã tan chảy, tôi nghĩ tới đứa bé trong bụng tôi. Hiện tại không chỉ đầu nó to hơn, mà mọi thứ của con đều phát triển, có tay, có chân, còn có trái tim của con, qua mấy tháng nữa thôi, nó có thể cất tiếng khóc chào đời, giống như tất cả đứa trẻ ở đây, bước chân vào thế giới này, khiến tôi mừng rỡ vô vàn.

Lục Dữ Giang quay đầu lại cười với tôi, sau đó dịu dàng nắm tay tôi, dần tiến lên phía trước, những khuôn mặt cách một tấm kính này đều đáng yêu đến thế. Cho tới khi có hộ lí đi ngang qua, có lòng tốt hỏi chúng tôi: “Là tới nhìn đứa bé sao? Giường của hai người là giường thứ mấy? Có bằng nhận biết không, tôi có thể ôm bé ra đây cho hai người nhìn.”

Lúc này Lục Dữ Giang cực kì ngại ngùng, cười với hộ lí: “Không phải, bà xã nhà tôi còn chưa sinh, cô ấy vừa mang thai bốn tháng.” Hần nắm chặt tay tôi, hơi ngượng nói: “Chúng tôi chỉ muốn nhìn...”

Hồ lí cũng vô cùng hiểu biết: “Không sao, sắp làm ba mẹ ai cũng kích động như vậy đó.”

Tôi cảm thấy về cơ bản Lục Dữ Giang đã bị tôi thu gọn. Đây là tuyệt chiêu của tôi, đánh vào tình cảm. Để hẳn nghe nhịp tim của con, lại nhìn những khuôn mặt nhỏ bé của những đứa trẻ khác, hẳn sao có thể nhẫn tâm muốn bỏ đi con của chính mình được nữa?

Đúng vậy, tôi đã động đến tình cảm, đừng nghĩ rằng chỉ có mỗi tác giả viết truyện mới biết điều này, tôi cũng biết đó, hơn nữa tôi có thể đánh vào tâm tình khiến nội dung vở kịch phát triển theo chiều hướng tốt. Hừ hừ, còn hơn mẹ kế chỉ biết ngược tình người ta, chẳng lẽ không phải bậc cao cấp sao?

Trên đường về nhà, Lục Dữ Giang nắm tay tôi, chậm rãi dắt tôi theo, cuối cùng hẳn nói: “Cảnh Tri, tôi vẫn luôn lo lắng cho cơ thể em, tôi không muốn em phải mạo hiểm lớn như vậy, nhưng hôm nay, khi chúng ta nhìn thấy đứa trẻ, mặt em bừng sáng rực rỡ, tôi chưa từng thấy em như vậy. Tôi nghĩ có lẽ đây gọi là ánh sáng tình mẹ, không giống em của ngày trước. Nếu em kiên trì muốn giữ lại đứa bé này, tôi sẽ không phản đối nữa. Nhưng tôi mong em cân nhắc suy nghĩ thật kĩ, bởi vì tôi, không muốn mất em.”

Không thể không thừa nhận, Lục Dữ Giang nói mấy lời tâm tình ấy rất bù tai, dù hẳn chỉ nói một câu – à mà không, chỉ nói nửa câu thôi, tôi đã rất vui rồi: “Lục Dữ Giang, anh yêu tôi từ bao giờ?”

Sắc mặt hẳn đột nhiên rất kì lạ, đánh trống lảng nói: “Trưa nay em muốn ăn gì? Thịt kho tàu nhé?”

Tôi lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc khi nào anh bắt đầu yêu tôi?”

Hẳn thẹn quá hóa giận: “Loại chuyện này có thể nói trên đường sao? Về nhà nói sau!”

“Hóa ra anh chưa từng yêu tôi...” Tôi sắp khóc: “Anh cũng không thích đứa bé trong bụng tôi...”

“Ai nói vậy chứ?”

“Anh vẫn luôn lừa dối tôi, ngay cả chuyện tôi bị bệnh lớn tới vậy cũng giấu tôi, còn hại tôi phải chạy trốn...”

“Không phải tôi như vậy, hơn nữa sau đó tôi cũng giải thích với em rồi mà, em tha thứ cho tôi đi...”

“Giải thích mà có ích thì cảnh sát tồn tại làm gì?” Tôi gây sự: “Anh còn bắt tôi phải li hôn với anh, hơn nữa không chia cho tôi một phần tài sản nào hết, ngay cả căn nhà chúng ta cùng mua, anh cũng tính toán...”

“Là em buộc tôi ly hôn đấy chứ, còn chuyện căn nhà, không phải là vì tôi muốn buộc em ở lại đó sao, mới đề xuất điều khoản ấy cho luật sư. Em nhìn xem tôi còn giữ lại cả gấu bông cho em, tôi lo sau này em không ngủ được...”

Rốt cục cũng lỗ miệng nói ra, tôi đã nghĩ không biết thằng cha luật sư nào mà táng tận lương tâm đến thế, ngay cả một nửa quyền sở hữu căn nhà cũng quy định hà khắc, hóa ra là tên khốn này làm chuyện tốt!

Tôi đỡ eo hùng hổ nói với hẳn: “Lục Dữ Giang, chúng ta kết thúc rồi. Đứa bé này không liên quan đến anh. Anh đi mà sinh với “Cao Câu Lệ” kia đi, chúng ta đã sớm li hôn, hai bên từ bỏ. Hiện tại anh đi đường Dương Quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi!”

Nhắc tới “Cao Câu Lệ” kia, Lục Dữ Giang cũng không dám mạnh miệng với tôi, cúi đầu túm tay tôi: “Đó là vì tôi bị mẹ ép buộc, đành phải tạm thời mang cái cô “Cao Câu Lệ” ấy về an ủi mẹ. Em biết mẹ có bệnh mà, chuyện chúng ta li hôn đã nói với bà, bà thiếu chút nữa phải đến bệnh viện, buộc tôi nhanh chóng tìm bạn gái, vậy nên tôi mới...”

Đề tiện! Vô sỉ!

Tôi nổi giận: “Vậy anh coi Cao Tây Lệ là cái thá gì? Đàn ông sao đều có tật xấu như thế, anh coi tình cảm của tôi và những người phụ nữ khác đều như bùn dưới lòng bàn chân, muốn vứt bỏ ra sao thì vứt bỏ, đúng không?”

Hẳn chỉ có thể cười khổ: “Sao em lại nói giúp cô ta...”

“Vì sao tôi không thể nói chuyện thay cô ta?” Phụ nữ sao phải kiếm chuyện với phụ nữ, tôi ghét nhất là bị đàn ông coi rẻ tình cảm. Cái gì mà anh chỉ yêu thân thể của cô ta, không yêu linh hồn cô ta, cái gì mà tình một đêm, chơi đùa cho vui, cuối cùng người tổn thương chỉ là phụ nữ!

Lục Dữ Giang nói: “Em nghĩ rằng cô ta thích tôi thật sao? Cô ta qua lại với tôi mấy tháng, lợi dụng tôi để tìm một công việc tốt, lại thăng chức tăng lương, cuối cùng còn dùng danh nghĩa của tôi muốn gỡ trò quỷ bên chính trị. Lần đó em tới văn phòng tôi, đúng lúc cô ta đến nhờ tôi trợ giúp, bị tôi cự tuyệt, tôi đã sớm kết thúc với cô ta rồi.”

Tôi bị đề chết cũng chưa tin, mi mắt long lanh: “Anh cùng cô ta đã mật ngọt rồi phải không, lần nào cũng là tôi gặp hai người.... Cô ta dám giẫm lên chân anh như thế, các người đã sớm không rõ trắng đen...”

Lục Dữ Giang nhìn tôi sắp khóc, cuối cùng cũng nóng nảy: “Cảnh Tri em đừng khóc nhé, không phải em cũng khiến tôi tức giận sao? Em và Trì Phi Phàm ngày nào cũng ở bên nhau, tôi có thể không tức giận sao? Tôi cùng cô ta thực sự không có gì, chỉ ăn cơm vài lần thôi. Nếu tôi lừa dối em tôi chính là chó con.”

OK!

Đường đường là Lục tổng đã gặp tới mức thề độc rồi, có lẽ không thật thì cũng cách lời thật không xa. Tất cả tin tức đều đã nằm trong tay tôi, còn chuyện này có thể từ từ thăm tra.

Tôi nín khóc mỉm cười, vỗ nhẹ lên mặt hấn: “Diễn xong một màn đau khổ vì tình rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Một lúc lâu sau hấn mới hồi phục tinh thần, dở khóc dở cười: “Diệp Cảnh Tri, sao em có thể làm tôi sợ hãi như vậy?”

Hừ, hù dọa anh thôi đã lợi cho anh quá rồi. Đây là nể mặt đứa bé trong bụng nhé, nếu không có nó, tôi ngay cả hù dọa anh cũng chưa đủ, anh cứ chờ đi.

Tôi cau mày nói: “Ai hù dọa anh cơ? Tôi là phụ nữ có thai, cảm xúc thất thường, anh đây là đang mong tôi khóc sụt sùi đấy hả? Nếu anh đã mong vậy, tôi khóc tiếp...”

Hấn sợ tới mức dơ tay đầu hàng: “Không phải, không đâu...”

Tôi rốt cục cũng lấy con ra áp chế Lục Dữ Giang. Bây giờ hấn đối với tôi rất tốt, tôi muốn cái gì hấn mua cho tôi cái đó, tôi muốn ăn gì hấn cũng làm cái đó, cũng không cãi nhau với tôi, không quát mắng tôi. Có lẽ tôi chỉ tay, nói mặt trắng hình vuông, hấn cũng sẽ nói, đúng vậy, nhìn qua thấy có phần góc cạnh....

Chưa được hai ngày, tôi đã cảm thấy nhàm chán. Ở chung với Lục Dữ Giang như vậy quá kinh khủng, tôi thực sự không quen việc ngày nào hấn cũng đặt tôi trong lòng bàn tay, sợ tôi bị ngã, ngấm trong miệng sợ tan. Tuy tôi cảm thấy hết giận, vứt bỏ hết uất ức mấy năm qua của mình, nhưng hôm đó tâm trạng cũng không tốt, vì vậy tôi đuổi hấn về đi làm: “Anh không lo công ty anh sẽ đóng cửa à?”

“Phi phi, miệng quạ đen!”

“Nói ai đấy?”

Giọng hấn lập tức xoay tám trăm độ, vâng lời lắm: “Em đừng tức giận, tôi nói chính mình mà.”

Lại nói, việc công ti không phải còn động tới pháp luật sao? Xương cốt toàn thân tôi căng cứng, tôi cầu Lục Dữ Giang: “Anh trở về đi, em ở đây không sao đâu.”

Kết quả hấn buông lời: “Tôi tuyệt đối sẽ không để em đối mặt một mình, tôi sẽ ở bên cạnh chăm sóc em.”

Như đinh đóng cột, rất có khí phách.

Đàn ông nếu đã quyết tâm làm việc, gió tháng mười hai cũng không thể cản.

Tôi lại đề ra biện pháp khác: “Nếu không em về với anh, như vậy anh vừa có thể đi làm, tan tầm là nhìn thấy em rồi.”

“Không thể đi máy bay, nguy hiểm lắm! Càng không thể đi tàu hỏa, càng nguy hiểm hơn! Em vẫn nên ngoan ngoãn ở đây đi, chuyện công ty anh đã sắp xếp rồi. Nếu không có thể gọi ban giám đốc tại Thượng Hải, dù sao năm trước chúng ta cũng đã mở cửa tại Tam Á.”

Tôi đã quên việc hôm trước vừa kể chuyện phụ nữ sinh con trên tàu cho hấn, tâm lý hấn sợ hãi việc phụ nữ có thai đi tàu hỏa. Thậm chí hấn còn có ý nghĩ viễn vông, muốn lợi dụng thân phận người nhà, đề nghị đại

hội đại biểu nhân dân toàn quốc thông qua luật pháp, cấm phụ nữ mang thai đi tàu hỏa tránh chuyện ngoài ý muốn. Cũng không sợ tất cả người mẹ trên đất nước đều mắng chửi hần... quả thực là... bất trị.

Tôi buồn bực, tôi nhàm chán, tôi cả ngày nói với hần: “Nói đi, tôi yêu em.”

Hần rất ngoan ngoãn thật lòng: “Tôi yêu em.”

“Anh yêu em từ bao giờ?”

“Rất lâu rất lâu về trước.”

“Rốt cuộc là lâu thế nào?”

“Lâu tới nỗi có lẽ em chẳng nhớ nữa.”

Tôi vốn dĩ không bằng lòng: “Rốt cuộc là sớm thế nào?”

Hần nói: “Khi em ném kem que vào người tôi.”

Tôi tin hần – – – mới lạ đấy!

Bình thường hần không cho tôi làm nhiều việc, còn không cho tôi tự đi giày, hần mua cho tôi rất nhiều giày để bằng có nút thắt. Mỗi lần ra ngoài hần đều tự mình ngồi xổm xuống đi giày cho tôi, như sợ tôi cử động eo một chút cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Về phần ăn kiêng gì đó còn nhiều hơn, không cho tôi ăn đồ cay, nói sẽ bị nóng, mỗi ngày đều bắt tôi ăn thịt cá, nếu không sẽ là uống nước hoa quả, làm tôi giống y như gấu trúc, càng ngày càng tròn.

Về phần khám định kì, mỗi lần hần đều lên lịch rồi ôm hình siêu âm của con về, Đối với khối u trong đầu tôi, hần còn lo lắng hơn cả tôi, mà mỗi khi tôi lo lắng cho đứa bé trong bụng, hần lại dịu dàng an ủi: “Không sao đâu, không sao đâu.”

Mỗi lần đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, hần vốn dĩ không cho tôi nói chuyện với bác sĩ, hơn nữa không cho phép tôi nghĩ tới khối u trong não, chỉ cần tôi nhắc tới, hần sẽ nói lảng sang chuyện khác.

Tôi cũng muốn tới tìm bác sĩ tâm lí, kết quả người ta trình trọng nói cho tôi biết: “Đây là chứng điển hình của việc người sắp làm ba thôi, đưa anh ta tới phối hợp trị liệu đi.”

Nhưng Lục Dữ Giang sống chết không đi tới bác sĩ tâm lí: “Tôi không bị bệnh.”

Anh không bệnh, nhưng tôi sắp bị anh làm cho có bệnh rồi đấy!

Cảm ơn trời đất mang thai chỉ có chín tháng, cảm ơn trời đất vì khối u trong não tôi vẫn yên ổn. Tôi chỉ biết mẹ kế viết truyện kia cũng hiểu rằng bà ta cho tôi một bệnh nan y rất khó khăn cho tôi, vì vậy bà ta cho tôi một con ngựa. Nhưng bà ta cũng không muốn tôi sống thoải mái, vì vậy có ý sắp xếp để một tên Lục Dữ Giang tới tra tấn tôi, còn tra tấn tôi tới tận đêm sắp sinh. Tới lúc tôi sắp sụp đổ, vừa muốn cãi nhau với Lục Dữ Giang, kết quả bụng tôi có động tĩnh.

Tôi đau đớn vào bệnh viện, Lục Dữ Giang đã chuẩn bị phòng bệnh từ trước. Hiện nay bệnh viện phục vụ không tồi, còn có thực đơn chọn món ăn. Cuối cùng tôi kiểm tra xong khối u trong não, nó vẫn là một hạt đậu be bé, không có dấu hiệu chuyển biến xấu. Vị giáo sư khoa não kia sợ hãi than thở: “Đây quả thật là kì tích.”

Vận may của tôi rất tốt. 10% hy vọng rơi trúng đầu tôi, tôi vừa cảm thấy hạnh phúc vừa nói với lão giáo sư: “Nếu không cố gắng, vĩnh viễn không có kì tích.”

Tôi thừa nhận bản thân mình thực sự nhát gan, tôi muốn đứa bé, cũng muốn sống, vận mệnh bắt buộc tôi phải chọn một trong hai, tôi lại bí quá hóa liều. Không ngờ tới vách núi vạn trượng cũng có thể bước qua, cái gọi là kì tích, cũng chỉ là vệt sáng hạ trần theo cách tay Thượng Đế mà thôi.

Tuy là ít, nhưng luôn có.

Chúng tôi đã sớm quyết định sẽ mổ, vì Lục Dữ Giang lo quá trình mổ sẽ rất đau đớn, sợ khối u trong đầu tôi xảy ra việc gì ngoài ý muốn. Mà tôi thì bị cảnh sinh đẻ trên tàu hỏa dọa, trong lòng có bóng ma, vì vậy biết thời biết thế, cũng đồng ý sinh mổ.

Tôi ngay cả ngày sinh dự tính của mình cũng không biết, bởi vì tôi đã quên ngày “đèn đỏ” của mình, may mà Lục Dữ Giang nhớ rõ, bác sĩ mới có thể tính ra, không nghĩ tới tiểu bảo bối lại gấp đến thế, trước một tuần đã muốn chui ra. Nhưng tôi khâm phục nhất vẫn là Lục Dữ Giang, tối hôm nay tôi ngủ mơ màng, chỉ cảm thấy bụng có hơi không thoải mái, hần đột nhiên giật mình đứng dậy, hỏi tôi: “Có phải sắp sinh không vậy? Chúng ta đi bệnh viện đi!”

Thật không biết làm sao hần có thể biết được. Người đàn ông này nắm rõ mọi việc của tôi trong lòng bàn tay, không uống công tôi thua hần nhiều năm như vậy, biết người biết ta, tôi thắng hần mới là lạ.

Sinh mổ chỉ là phẫu thuật nhỏ, bác sĩ cũng không cho tôi dùng nhiều thuốc mê, chỉ chốc lát sau tôi chợt nghe tiếng trẻ con khóc, tôi muốn nhìn đứa bé: “Con tôi đâu?”

“Cô và đứa bé đều gấp như nhau thế, chúng tôi vừa mổ nó đã quơ nắm tay muốn chui ra, làm hại chúng tôi đành phải mau chóng kéo nó ra.” Bác sĩ vừa nói qua loa vừa ôm đứa bé cho tôi nhìn: “Nào, hôn một cái đi.”

Tôi nằm trên bàn phẫu thuật, chỉ có thể nhìn mơ hồ khuôn mặt nhỏ bé của con. Vốn dĩ tôi không thể nhìn rõ bộ dáng nó, chỉ thấy cái miệng nhỏ đang khóc thật to. Tôi không biết vì sao lại rơi nước mắt, thân thể đứa bé, thật mềm mại, thật thơm. Đây là con tôi, đây là bảo bối của tôi, tới tận hôm nay tôi mới nhìn thấy nó, tôi liệu mình sinh đứa bé. Chưa đợi tôi nhìn đủ, bác sĩ đã ôm đứa bé đi.

Mổ lấy đứa bé ra không lâu, nhưng thời gian khâu bụng lại rất dài, đây là cảm thụ duy nhất của tôi.

Ra khỏi phòng phẫu thuật tôi mới biết mình sinh được một bé gái, bảy cân sáu. Vừa ra khỏi phòng phẫu thuật đã thấy Lục Dữ Giang đứng đó, vừa giúp đẩy giường bệnh vừa nói với tôi: “Con gái rất xinh đẹp, giống em lắm.”

Tối tận bây giờ tôi cũng không cảm nhận được nét đẹp của mình, nhưng giờ phút này tôi tin hần, bởi vì hần nắm tay tôi, lòng bàn tay hần đầy mồ hôi, trên trán cũng đều là mồ hôi, hần ở bên ngoài chắc chắn lo lắng hơn cả tôi trong phòng phẫu thuật. Hần cúi đầu hôn trán tôi, nhưng lại có hai giọt nóng hổi rơi giữa mi mắt. Ngẩng mặt, trong mắt hần vương nước mắt, tôi cảm động đã nói: “Hay sau này chúng ta sinh con trai nhé, nhà anh đã năm đời độc đinh rồi mà!”

Kết quả hần lập tức biến sắc, quát tôi: “Không được nghĩ nữa!”

Không có nhân tính!

14. Chương 14

Giờ phút này còn dám quát tôi, không sợ ảnh hưởng đến sản phụ sao?

Quả nhiên bác sĩ hung hăng trừng mắt nhìn hần: “Im lặng!”

Hần ngoan ngoãn ngậm miệng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cùng tôi đến phòng bệnh.

Mẹ vẫn bị hần lừa, hần vui vẻ phần chân gọi điện thoại báo tin mừng khắp nơi, quên mất mẹ hần không biết việc tôi mang thai. Lục Dữ Giang hả dạ, dương dương tự đắc nói với mẹ hần đến ôm cháu gái, hại mẹ suýt chút nữa phát bệnh, trực tiếp đáp chuyến bay nhanh nhất tới. Còn có ba tôi và dì, nhận được điện thoại cũng vừa mừng vừa lo đến. Mẹ hần ôm đứa bé vui mừng không buông: “Tốt quá, con bé thật xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là người Lục gia chúng ta, con nhìn này, mắt to hai mí, con xem lông mi con bé này, mũi này, cái miệng nhỏ ngáp nữa... Đến khi trưởng thành, nhất định sẽ mê hoặc rất nhiều đàn ông! Lúc đó bọn chúng xếp thành một đội quân theo đuổi con gái nhà chúng ta, cơ mà chỉ cần bà nội này còn, cửa cũng không cho vào!”

Vậy mà mẹ thật sự quảng chuyện độc đinh năm đời lên tới chín tầng mây, có lẽ chỉ cần có đời thứ sáu của Lục gia, mọi người đều hừng khởi.

Khách không mời mà tới là Trì Phi Phàm và Trần Mặc. Trì Phi Phàm nghe nói mình là cha nuôi đã bị kích động. Lục Dữ Giang gặp anh có vài phần mất hứng, nhưng không biết tại sao vẫn đồng ý để anh là ba nuôi đứa bé. Còn Trần Mặc, đơn giản là cậu ấy tới thăm tôi thôi. Tôi rất cảm kích cậu ấy khi khó khăn đã cho tôi vay hai vạn, nên hùng hồn nói: “Nhận đủ đủ, báo quỳnh kịch[1]. Ôn sâu nghĩa nặng không biết báo đáp ra sao. Hay là như này đi, mình tặng Lục Dữ Giang cho cậu, cậu muốn làm gì anh ấy thì làm, nhé!”

[1]Nhận đủ đủ, báo quỳnh kịch: (Đầu chi dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh kịch) Giống nghĩa: “Ăn một quả, trả một vàng” của Việt Nam mình đó.

Trần Mặc lườm tôi một cái, nói: “Vay hôm đó cậu uống say thì sao? Anh rể cậu ở sân bay nổi giận dùng dùng gọi di động yêu cầu mình tới đón cậu, cậu còn ói đầy người mình... Nửa đường thì gặp anh rể cậu chạy đến, cậu lại ói vào người anh ta... Cậu đúng là tai họa đó!”

“Á, hóa ra đêm đó là cậu đến cứu mình à, mình nhớ rõ là cậu, vậy mà anh rể còn lừa mình!” Tôi còn chưa nói không những thế mà anh còn nói rằng hai người đã qua đêm, hại tôi tâm tình bất an lâu như thế... Tôi lại trùng mắt với Trì Phi Phàm, anh cười nhẹ nhàng, nói ra những lời chán ghét: “Để xem lần sau em còn dám mượn rượu giải sầu nữa không? Không dạy bảo em, em không nhớ được.”

Lục Dữ Giang không biết chúng tôi đang nói gì, nếu hắn biết không chừng sẽ lột da tôi... Vừa đúng lúc bác sĩ nói đưa con gái đi tiêm phòng, tôi vội vàng bảo Lục Dữ Giang ôm con đi.

Nhân lúc Lục Dữ Giang rời đi, tôi trộm hỏi Trì Phi Phàm: “Anh nắm được nhược điểm gì của Lục Dữ Giang thế, để anh ta bằng lòng gặp anh, còn cho con gái nhận anh làm ba nuôi.”

Anh trộm nói cho tôi biết: “Anh nói địa chỉ của em ở Thượng Hải cho hắn ta biết, hắn còn không chịu gặp anh sao?”

Đây là bí mật lớn mà tôi không nghĩ ra, tôi vẫn chưa biết Lục Dữ Giang tìm tôi như thế nào. Hóa ra là Trì Phi Phàm nói với hắn. Nhưng làm sao Trì Phi Phàm biết được? Chẳng lẽ con nhà gia thế trong truyền thuyết lại thần thông quảng đại tới mức này?

Trì Phi Phàm nói: “Cái di động anh tặng em, có một chức năng, đó là dù em có tắt điện thoại, anh vẫn có thể dựa vào vệ tinh định vị toàn cầu mà tìm em, hơn nữa khoảng cách địa lý chuẩn xác không vượt quá năm thước, vì thế toàn công ty quyết định từ chối vận hành nó, cảm thấy nó sẽ gây ra nguy hại riêng tư cá nhân, thậm chí là an toàn quốc gia...”

Mẹ nó!

Tôi còn thắc mắc vì sao thành phố lớn như thế, số dân lên đến ngàn vạn người, còn khó hơn mò kim đáy biển, vậy mà vẫn có thể tìm thấy tôi, hóa ra tôi lại mang theo một cái máy định vị toàn cầu mà chạy trốn.

Tôi tức giận nhìn Trì Phi Phàm: “Anh lừa em như vậy, không sợ làm em... thất vọng sao?”

Anh cười không ngừng: “Em đừng tức giận nhé, nếu anh không lừa em, em và Lục Dữ Giang đôi bên cứng so cứng, suốt ngày cãi nhau đó thôi. Em thấy bây giờ tốt không, bị anh lừa, cả nhà có thể đoàn tụ rồi.”

Tôi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: “Anh rể, vì sao anh lại làm vậy?”

Anh vẫn cười xấu xa: “Em đã gọi anh là anh rể, chẳng lẽ em không biết vì sao?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, lời nói này khiến tôi nhớ đến chị, giọng nói của anh và chị vẫn giống nhau như thế, anh nói: “Nha đầu ngốc, người ngốc mới có phúc, nếu chị em có thể nhìn thấy em bây giờ, nhất định sẽ cảm thấy hạnh phúc. Tên Lục Dữ Giang kia đúng là đại ngu dân, làm anh tức chết. Chị em còn cố tình thích hắn ta, đáng tiếc cô ấy bị bệnh. Vì thế hắn vẫn chưa nói gì, vẫn cùng chị em đi tới ngày cuối cùng, tính tình hắn rất tốt. Nhưng hắn vẫn chẳng mở miệng nói với em, đúng là người tốt quá rồi sẽ thành thằng khốn thôi!”

Tôi bị mờ mắt bởi lời anh: “Chị em.. chị ấy...”

“Tên vô lại này, anh vừa nghe tin hắn ly hôn với em, đã tức giận đánh hắn. Năm đó khi hắn kết hôn cùng em, anh mua máy bay về gấp về hỏi tội, lúc ấy hắn nói so với hát còn hay hơn đây, nói từ đầu đã thích em, nhưng vì chị em bị bệnh, nên muốn trong lòng cô ấy vui vẻ, mới không nói ra sự thật. Chị em mất, hắn vẫn

luôn muốn lấy em. Lúc ấy nói chuyện tình cảm rất thấm thiết cơ, anh hỏi hấn vì sao yêu em, hấn nói, hấn yêu sức ăn thịt kho tàu của em. Tên khốn này, chưa tới ba năm đã ly hôn với em. Hừ! Anh không đem chuyện này nói cho rõ ràng, anh sao có thể... làm chị em thất vọng!”

Hóa ra người yêu chị nhất, vẫn là Trì Phi Phàm. Vì chị, anh làm nhiều chuyện như vậy, còn giúp tôi tìm hạnh phúc.

Có đánh chết tôi cũng không tin người Lục Dữ Giang yêu thương từ đầu lại là mình, cũng quá cầu huyết đi. Ôi, quên đi, tôi biết người viết truyện của tôi, cô ta trước nay đều không thể không viết truyện cầu huyết.

Tôi vô cùng cảm kích, gọi một tiếng: “Anh rể” hỏi: “Vây chỗ mẹ anh...”

“Đã sớm sắp xếp rồi.” Trì Phi Phàm mỉm cười: “Vốn mỗi ngày bà đều bắt anh tìm bạn gái, nên anh mới đưa em về nhà, sử dụng chiêu rút củi đáy nồi, sau đó không lâu anh nói với bà cơ thể em không tốt, có khối u trong não, bây giờ bà cũng không dám bắt ép anh.”

Tôi chỉ đoán được việc anh đưa tôi về nhà chắc chắn có mục đích khác, là một tên trùng hai đích, nhưng tôi không biết mưu kế của anh đã thành công, dù sao anh vĩnh viễn là người thua lỗ.

Tôi suy nghĩ nhất định phải xem xét, không thể dễ tin lời nói một phía của Trì Phi Phàm, tuy anh là anh rể tôi, nhưng anh cũng là đàn ông, đàn ông đều là người không đáng tin cậy. Vì vậy tôi nhất định phải biết rõ, rốt cuộc từ bao giờ Lục Dữ Giang yêu tôi. Tôi cũng cảm thấy việc này có phần kì lạ, cuối cùng thì khi nào hấn chú ý tới tôi? Nếu trước khi chị mất, cái này không tính, nếu là sau khi chị mất, cái này cũng không tính! Nếu ngay từ đầu hấn đã chú ý tôi, càng không có khả năng!

Không ai ngờ Lục Dữ Giang quay lại rất nhanh, hơn nữa mặt ửng mầu chau, vô cùng uể oải.

Hóa ra hấn làm theo lời của hộ lí, ôm con đi tiêm phòng, kết quả người ta bắt hấn chuẩn bị giấy khai sinh.

Chúng tôi còn không có giấy chứng nhận kết hôn, chỉ có giấy chứng nhận li hôn, đương nhiên con gái sẽ không có giấy khai sinh.

Lúc mang thai thì cãi nhau, sau đấy tôi chạy trốn, hấn đi tìm tôi lại chỉ lo chăm sóc tôi mạnh khỏe, hai chúng tôi đều quên bồng mất chuyện này.

Vì thế hấn mệt mỏi ôm đứa bé trở lại. Tôi cũng sét đánh ngang tai, xong rồi, xong rồi, con gái tôi sinh ra lại là con riêng, ngay cả thân phận hợp pháp cũng không có, chuyện này cũng quá bất ngờ rồi! Tôi chỉ biết tác giả viết truyện sẽ không bỏ qua cho tôi, không ngờ lần này còn thực sự phức tạp.

Mẹ còn nóng nảy hơn, mắng Lục Dữ Giang: “Đáng đời! Người vợ tốt như vậy, ai bảo anh ly hôn với con bé? Có con rồi còn không mau chóng kết hôn đi, bây giờ tốt lắm! Tôi nói cho anh biết, nếu cháu gái tôi không có giấy khai sinh, từ nay về sau tôi không cho anh bước vào nhà nữa bước!”

Trì Phi Phàm nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của tôi và Lục Dữ Giang, cười một tiếng, chậm rãi nói: “Cảnh Trì à, em nói xem, nếu bây giờ anh đưa giấy chứng nhận kết hôn của em và Lục Dữ Giang, còn cả giấy khai sinh, em nghĩ hấn sẽ đồng ý gì với anh.”

Tôi còn chưa mở miệng, Lục Dữ Giang đã nói: “Cái gì tôi cũng đồng ý với anh.” Lại dừng suy nghĩ, rồi ngay lập tức phản ứng: “Ngoại trừ chuyện có liên quan tới mẹ con cô ấy.”

Không hổ là lão gian trá, Trì Phi Phàm cười tới thâm thúy, anh lấy từ trong túi ra hai giấy đỏ, còn chuẩn bị cả giấy khai sinh: “Cầm lấy đi, tôi biết hai người quên sạch việc này rồi! Con gái nuôi của tôi còn không có cả giấy khai sinh, có ba mẹ nào như hai người không đây?”

Tôi bị Trì Phi Phàm mắng tới mặt mầu tươi tỉnh. Hóa ra anh đã chuẩn bị giấy kết hôn và giấy khai sinh luôn rồi, vị anh rể này của tôi cũng là người có thể lực, không uống con gái tôi nhận anh là ba nuôi, người ba nuôi này cũng không tồi.

Việc này ngay cả Lục Dữ Giang cũng phải phục, vô cùng khách khí nói: “Cảm ơn anh rể.”

“Không cần cảm ơn.” Trì Phi Phàm vỗ tay Lục Dữ Giang: “Đừng quên chuyện cậu đã đồng ý với tôi.”

Tôi tự thấy sồn da gà thay Lục Dữ Giang, anh rể này của tôi thật phúc hắc, anh ấy đã muốn tính kế một người, người kia cũng khó mà phòng bị được. Ai biết anh ấy muốn Lục Dữ Giang làm gì, nói không chừng so với chuyện Triệu Mẫn yêu cầu Trương Vô Kỵ còn khó hơn.

Nhưng Lục Dữ Giang không kiêu không nịnh nói: “Anh yên tâm, nếu đã đồng ý với anh, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Tôi vô cùng muốn biết Trì Phi Phàm đã bắt Lục Dữ Giang làm gì, nhưng tôi biết Trì Phi Phàm có chừng mực, sẽ không quá phận sự. Nên tôi cũng lười suy nghĩ, dù sao cũng an dưỡng cơ thể thật tốt, chăm sóc con gái là quan trọng nhất.

Nếu ai đó nói với tôi câu chuyện của tôi là mẹ kế viết, tôi sẽ nói cho người đó biết. Mẹ kế nhất định sẽ khiến khối u trong đầu tôi vĩnh viễn tiêu tan, để tôi sống tới già, để con gái của tôi cũng bình an trưởng thành, thông minh xinh đẹp, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Tôi đã nịnh cô như thế rồi, cô vẫn muốn mình trở thành Bi Tình Nhiên Hậu sao? Cô thực sự thấy không ngược sẽ không thoải mái sao? Cô kiên trì muốn bóp méo kết thúc tốt đẹp này sao?

Quên đi, cứ như vậy mà đoàn viên đi.

Tôi đương nhiên muốn đoạt quyền quyết định kịch bản từ tay tác giả, dù sao cô ấy cũng hết thời rồi, quá sức cầu huyết, không thể không xuống. Tuy rằng còn nhiều việc chưa rõ ràng, nhưng người thông minh như mọi người, nhất định đã sớm đoán được đáp án.

Tóm lại, vận mệnh đã chấm dứt, thần tiên đã sớm về trời, quốc khánh cũng nghỉ dài hạn, thành thị sáng sớm cũng đã bận rộn, cho dù là tác giả hay độc giả, câu chuyện tới đây, tất cả mọi người đều muốn nghỉ ngơi.

Nghe nói cô ấy đặt cho câu chuyện của tôi một cái tên- Cảnh Năm Biết Bao Lâu. Thật sự là muốn tục có tục, muốn văn có văn. May là lần này cô ấy không khoe khoang chuyện chữ nghĩa, tôi đoán chắc là cô ngại rồi, đỡ để người ta nói cô giống Khổng Ất Kỵ[2], ngay cả việc hồi hương, cũng phải dùng tới bốn loại bút pháp.

[2]Khổng Ất Kỵ: Là một bộ tiểu thuyết vô cùng nổi tiếng của Lỗ Tấn.

Phải tới kết thúc thật nhanh, kiên quyết không để tác giả có cơ hội biến tấu kết thúc! Cũng không sợ bị người ta ném cà chua trứng thối, đầu năm nay, ai mà không muốn ném cà chua vào mấy bà tác giả chuyên viết bi kịch chứ? Sao nào, cà chua rất quý, mọi người đã từng nghĩ tới vỏ trái cây chưa? Các bạn đọc, vỏ trái cây thực ra rất có ích cho sắc đẹp phải không? Đừng để mẹ kế được lợi nhé!

Khó được một lần cải tà quy chính, mà tôi vẫn vất vả lắm, thay tác giả vô lương tâm viết kết thúc đi. Tôi ôm con gái, sai khiến Lục Dữ Giang, đoạt giấy kết hôn và giấy khai sinh, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

Cảnh Năm Biết Bao Lâu? Đời này của Diệp Cảnh Tri tôi, hừ, còn dài lắm!

15. Chương 15: Ngoại Truyện

“Nghe nói anh đang qua lại với một người phụ nữ.”

Trì Phi Phàm nhướn mày, nhìn cô gái phía bàn đối diện, chắc chắn đó là một nữ sinh, còn đang học bài, miệng còn hơi sữa. Đôi mắt to tròn đen láy của cô nhìn anh, lông mi dài chớp chớp, như là nhụy hoa nhẹ lay động: “Là thật sao?”

Trì Phi Phàm: “Ừ” một tiếng, nói với cô: “Anh có rất nhiều bạn gái, em không nghe nói sao?”

“Thật tốt quá!” Cô cười vui vẻ: “Như vậy anh sẽ không chiếm nhiều thời gian của em phải không? Nếu không anh sắp xếp thời gian biểu ấy cô bạn của anh đi. Một ba năm, hai bốn sáu, cuối tuần lại tới với em, em không ngại đâu.”

Trì Phi Phàm ung dung: “Hào phóng thế?”

“Ừ, dù sao cuộc đời chúng ta cũng do ba mẹ sắp xếp, làm mới mới vậy. Anh không có cách với mẹ anh, em cũng hết cách với mẹ em. Nếu họ muốn chúng ta bàn chuyện yêu đương, chúng ta phải oanh liệt yêu thương để họ yên tâm chứ.”

“Trước đây em từng yêu rồi sao?”

“Rồi, có một lần.”

“Sau đó thì sao?”

Dáng vẻ cô có hơi ủ rũ: “Sau đó chia tay.”

Không biết vì sao anh cười vui vẻ: “Tốt lắm, từ hôm nay, chúng ta yêu nhau đi.”

Anh giữ đúng lời hứa, cứ cuối tuần là tới tìm cô, vì có khóa học, thường ngày cô đều ở lại trường. Phong cảnh vườn trường như bức tranh, nước hồ cuối thu lặng lẽ. Đi dưới bóng lá vàng ven đường, nghe tiếng lá cây dưới chân, còn có sinh viên chạy xe đạp hô hào đi qua, sau đó gọi điện cho cô.

Có một lần cô không cầm di động, bạn cùng phòng của cô nghe máy: “Sầm Ca đang giặt quần áo, anh chờ một lát, tôi đi gọi cô ấy.”

Cô tên Nhâm Sầm Ca, bạn cùng phòng chỉ gọi hai chữ, cũng rất dễ nghe.

Anh đứng chờ cạnh vườn hoa, nhìn thấy cô từ kí túc xá đi ra, tiến về phía anh. Bình thường cô luôn mặc sơ mi, thời tiết lạnh sẽ khoác thêm áo khoác, tóc lại ngắn, nhìn qua còn tưởng là nam sinh, thật ra ngũ quan cô rất xinh đẹp, như búp bê thủy tinh trong sáng. Vừa thấy anh liền nói: “Này, hôm nay phòng chúng tôi đều muốn gặp anh, phải mời anh đi ăn cơm.”

Anh lại hỏi: “Em tự mình giặt quần áo?”

“Đúng thế, lười mang về nhà, vì thế tự giặt là được.”

“Bạn học của em muốn ăn gì?”

“Bọn họ muốn ăn pizza.”

Mấy cô cậu thiếu niên đều thích ăn Pizza, lần cuối cùng ăn có lẽ là ở nước ngoài. Nhưng cùng ăn pizza với các bạn, Nhâm Sầm Ca vẫn vô cùng vui vẻ, ít nhất là không giống với điệu bộ thường ngày của cô, mấy cô gái nhỏ vui vẻ trò chuyện, từ “Họa Bì” đến “Bảo Trì Thông Thoại, cuối cùng cô quay đầu gọi, dường như đang muốn thương lượng: “Nếu ăn xong rồi hay là mình đi xem phim điện ảnh nhé?”

“Được, anh mời.”

Vậy mà ba cô gái kia lại cười hi hi: “Nhiều người đi sẽ ngại đó.”

Xem “Họa Bì”, anh đi mua bình ngô coca và nhiều loại nước có ga khác, khi trở về ba cô bạn đã đứng cách họ rất xa, chỉ còn mỗi cô vẫn đứng chỗ cũ chờ anh.

“Các cậu ấy nói không muốn làm bóng đèn.” Cô ôm lấy bình ngô: “Làm phiền anh đi cùng em rồi.”

Anh không ngờ rằng cô sẽ khóc.

Trần Khôn nói: “Nếu nàng là yêu quái, ta nhất định sẽ giết chết nàng, thân là trượng phu, sao ta có thể buông tha nàng đây?”

Đầu tiên cô chỉ khịt mũi, sau đó đã khóc thút thít. Ánh sáng màn ảnh lóe sáng, cô lệ rơi đầy mặt, anh đang định đưa khăn tay cho cô, không ngờ cô đã cầm tay áo anh, thoáng cái đã khóc thành tiếng. Cô thấp giọng nghẹn ngào, như con cún con, hoặc động vật nhỏ nào đó, ở ngay đây mà nức nở. Anh đưa khăn tay cho

cô, cô nín lặng, nhừn nước mắt vẫn chảy không ngừng. Một lát sau, Trần Khôn nói với Châu Tấn: “Ta yêu nàng, nhưng ta đã có Bội Dung.”

Cô lập tức ngồi thẳng dậy, vô nát khăn tay, lớn tiếng khóc.

Qua một lúc lâu anh cảm thấy chuyện này thật buồn cười, lúc khóc thì bi thảm đáng thương, đột nhiên lại có thể lập tức cười líu lo. Cuối cùng vẫn là cô gái nhỏ, dễ đau lòng nhưng cũng dễ cười vui.

Cái gọi là nói chuyện yêu đương của cô cũng chỉ là gặp mặt cuối tuần, có đôi khi cô sẽ kéo tay anh, nhưng anh cũng chỉ cảm thấy như em gái với anh trai. Cô đối với anh vốn dĩ không có thứ gọi là tình cảm nam nữ, có đôi khi cô sẽ nói với anh vài chuyện thú vị trong trường học, coi anh như thầy, như bạn.

Không nóng không lạnh, giống một ly nước nguội, mãi mãi chẳng khiến người ta có cảm giác.

Một lần vào cuối tuần, anh đưa Tiểu Đậu Tương đi chơi công viên, vừa hay gặp cô. Anh thấy cô không khác ngày thường là bao, sơ mi sinh viên, áo khoác, giày ba ta, tóc ngắn ngắn, bộ dạng như nam sinh yếu ớt. Có thể thấy khi đi cùng anh cô cũng chẳng cố ý ăn mặc. Nhìn thấy Tiểu Đậu Tương, cô vô cùng kiên nhẫn, ngồi xuống chơi đùa với con bé, con gái cũng rất thích cô, để cô bế bồng.

Cô để con bé ngồi trên vòng quay ngựa gỗ, Tiểu Đậu Tương vui mừng cười khanh khách.

Cuối cùng con bé cũng mệt mỏi ngủ thiếp đi, anh ôm con gái nuôi ngồi trên ghế, cô đi mua hai que kem, đưa cho anh một que.

Anh hỏi: “Vì sao em lại thích chơi mấy trò trong công viên thế?”

“Nghĩ đến có thể chơi đùa đã thấy vui vẻ rồi, hơn nữa cũng không có quy định sinh viên không được chơi ở đây.” Cô nói thêm: “Con gái anh rất đáng yêu, nhưng hẳn là giống mẹ con bé.”

Anh cười cười: “Dáng vẻ đúng là giống mẹ.”

Cũng có một vài nét giống bác gái con bé nữa, nhất là ánh mắt, lông mi dài cong vút, khiến hẳn thấy trong lòng dịu lại. Đứa bé nhỏ xinh, giống như một thiên sứ. Mỗi lần đưa con bé ra ngoài chơi, anh đều cảm thấy tâm hồn tĩnh lặng. Khó trách Diệp Cảnh Tri luôn kiêu ngạo nói: “Con gái nhà này là đây.”

“Trì Dữ Hệ> anh không hiểu, Diệp Cảnh Tri thiếu kiên nhẫn, bảo anh lên baidu tìm kiếm, anh đúng là đã lên baidu.

“Trì Dữ Hệ” là bức tranh xuất hiện đầu tiên ở Nhật Bản, định nghĩa này là:

Thấu tình đạt lý, tâm hồn trong sáng, khi bị thương xem tranh có thể được an ủi.

định nghĩa cụ thể của Trì Dữ Hệ giống như tìm kiếm bộ sách tâm lý học, nhịp điệu chậm rãi, tình tiết bình thản trong lành, không có tuyệt đối ác, cũng chẳng có phụng sự thiện, bình thường chuyên tâm động tranh sẽ có thể thoát li khỏi bức tranh.

Trì Dữ Hệ là có thể trị được tâm hồn tổn thương của chính mình, tự vạ lành tâm hồn rách nát của bức tranh.

Tình tiết câu chuyện trong bức tranh này đa số lấy từ sự thật, có thể khiến người ta hiểu được niềm hạnh phúc của cuộc đời, từng chi tiết nhỏ trong bức tranh đều vì người xem mà tạo ra những cảm xúc tâm lý cao, cuộc sống trong bức tranh thực sự rất đẹp, khiến người xem khen ngợi, đồng thời đạt được sự đồng tình của khán giả.

Toàn thuật ngữ cao, anh đọc mà choáng váng đầu óc, sau đó hiểu đại khái là canh gà tâm linh... Tiểu Đậu Tương là canh gà thông minh, đây là lời Lục Dữ Giang.

Vậy nên anh thường mang con gái nuôi ra ngoài dạo chơi, chẳng sợ Lục Dữ Giang tức giận, nhưng anh là cha nuôi đứa bé, hẳn ta cũng đành hết cách.

Cô cắn kem, nói với anh: “Em và bạn trai cũ đã chia tay ở đây.”

Anh “Ồ” một tiếng: “Em còn đau lòng sao?”

Cô ăn kem, giọng nói có hơi mơ hồ: “Cho dù lại đau lòng, thì đã làm sao.”

Anh cũng cắn kem, lạnh lạnh ngọt ngọt, hương vị đã lâu chưa nếm thử.

Cô hỏi anh: “Vì sao anh không kết hôn?”

Không biết tại sao anh nói lời thật lòng với cô: “Anh từng yêu một người, rất yêu rất yêu, yêu đến không cách nào ngừng, đành cứ thế mà yêu.”

“Cô ấy lấy người khác?”

”Không.” Anh nhẹ vuốt mái tóc đen mượt của con gái, giọng nói nhẹ nhàng: “Cô ấy mất.”

Cô mở to mắt nhìn anh, dần dần xót xa, cuối cùng cô nói: “Thật xin lỗi.”

”Không sao, đã nhiều năm trôi qua rồi.” Anh ăn kem, rất lạnh, lạnh đến nỗi răng tê buốt: “Khi cô ấy đi, anh không có bên cạnh, nhưng anh biết, cô ấy hạnh phúc, cũng vui vẻ. Vì vậy cho dù anh không thể ở bên cô ấy, anh cũng thấy thỏa mãn rồi.”

Phải tới một lúc lâu bọn họ không nói gì, cuối cùng cô ăn kem xong, dùng que gỗ nhỏ kia đặt trên mu bàn tay mình, rút tay xuống, vô thức chơi đùa. Giọng nói cô vô cùng phiền muộn: “Cuối cùng em vẫn cảm thấy trên đời này không có tình yêu như vậy.” Khi ngẩng đầu lên, cô đã hối hận: “Bạn trai cũ của em, cũng từng nói rất yêu em, nhưng sau đó anh ấy lại thương người khác.”

Anh nói: “Đây là chuyện bình thường.”

Cô gật đầu: “Nhưng khi ấy em cảm thấy, cực kì kiêu ngạo. Em thật tâm đối với anh ấy, gì sao anh ấy thay lòng?”

”Tình yêu không bình đẳng, em trao đi nhiều hay ít, không có nghĩa là sẽ nhận lại bấy nhiêu.”

Cô thở dài: “Người đó đối với em, đã tìm hiểu rất lâu, lại lãng phí rất nhiều thời gian.”

”Tuổi trẻ mà.” Anh không cho là đúng: “Đương nhiên sẽ như vậy.”

Cô bỗng nhiên cười nghịch ngợm: “Ôi, anh chỉ hơn em tám tuổi thôi, vì sao luôn nói giọng bề trên thế này?”

”Tám năm đã rất dài, khi anh tám tuổi, em mới sinh ra.”

Cô đau lòng nhìn Tiểu Đậu Tương: “Em còn tưởng anh vì con bé mà bắt hòa với gia đình, không ngờ rằng là một người xưa.”

”Con bé là con gái nuôi của anh.”

“Ồ?”

Anh hài lòng nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, cười nói: “Vừa rồi anh đã nói rồi, anh từng yêu một người, rất yêu rất yêu, yêu tới không thể dừng lại, đành phải tiếp tục yêu.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, cuối cùng hỏi: “Bây giờ anh vẫn yêu sao?”

Anh gật đầu.

Cô thở dài: “Đàn ông tốt không phải không có, bọn họ tồn tại trong tiểu thuyết và phim ảnh, trong hiện thực là của hiếm, đã bị người khác đoạt mất rồi.”

Anh ngẩng đầu nhìn trời xanh: “Vận mệnh là chuyện khó ngờ, có lẽ ngày mai em sẽ gặp được thôi.”

Cô cũng cười đứng dậy, mặt mày vui vẻ: “Có bánh mì, có hoàng tử, có ngũ sắc, cũng sẽ có tình yêu.”

Qua vài ngày bỗng nhiên có một số điện thoại lạ gọi cho anh, vì vậy anh không nghe máy. Chờ xong việc mới biết, hóa ra là bạn cô, cô gái kia sốt ruột nói với anh: “Sầm Ca phát sốt, tôi vừa đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Anh đi tới bệnh viện, tới khoa khám sức khỏe ồn ào, tìm được khu quan sát truyền dịch, hàng dài người bên trong, anh liếc mắt đã nhìn thấy Sầm Ca. Vì sốt cao, mặt cô đỏ ửng, giống mấy đứa trẻ đánh son trước khi biểu diễn trong nhà trẻ, vừa nhìn đã khiến người ta thương tiếc.

Cô nói chuyện câu được câu mất, nói một câu sẽ phải dừng chốc lát: “Cảm cúm, viêm mũi cũng phát tác...”

Buổi chiều bạn học của cô còn có tiết, anh ở lại chăm sóc cô, hai người ngồi song song trên ghế, nhìn nước truyền chảy dọc từng giọt, từng giọt rơi xuống. Anh hỏi: “Sao em không nói với người nhà.”

Cô khịt mũi nói: “Ba mẹ đều bận, nói thì cũng chỉ có thư kí đến, cũng chẳng hề gì,”

“Hay là chúng ta đổi bệnh viện khác nhé?”

“Không sao, chỉ cảm cúm thôi mà.”

Hóa ra anh đã xem nhẹ cô, thật ra cô cũng giống như những cô gái tuổi hai mươi khác, học đại học, cũng yêu đương, ba mẹ bận công việc, thời gian ở với bạn bè còn nhiều hơn. Không yếu ớt, sẽ giặt quần áo của chính mình, đi tàu hỏa về nhà. Thời gian thi cử còn ôn tập chăm chỉ, thi xong cũng vô cùng phấn chấn, nghe việc tuyển người cũng sẽ thuận miệng nhắc tới, sau đó cũng không muốn thực hiện.

“Ở nước ngoài buồn lắm, trước đây em đã từng ở hai năm bên Đức với ông bà nội, thực sự rất buồn.” Cô nói: “Ở nước mình vẫn tốt hơn.”

Bên ngoài cửa sổ là thảm cỏ, có một vài người bệnh và bác sĩ đi lại, khi mặt trời xuống núi, ánh sáng cuối thu chiếu qua cửa sổ thủy tinh, có một loại cảm giác ấm áp. Lúc sau cô ngủ, một lúc lại lần qua, lúc sau lại lần lại, môi và gò má ửng hồng, càng nhìn càng giống trẻ nhỏ. Anh vươn tay ôm vai cô, vì vậy cô an ổn tựa vào vai anh, ngủ thiếp đi.

Khi rút ống truyền có hơi đau, cô mới tỉnh dậy, anh im lặng, bả vai hơi tê dại. Người cô vẫn nóng, hai gò má vẫn ửng hồng nhạt, như cây táo, tiết thời thu có trái táo nhỏ. Cô nói: “Ôi, đói quá!”

“Em muốn ăn gì?”

“Cháo...” Cô nói: “Trong tiểu thuyết ngôn tình, nữ chính bị bệnh đều ăn cháo mà.”

Vẫn là một cô nhóc, vẫn còn đọc ngôn tình cơ đấy. Anh nói: “Vậy anh đi nấu cho em.”

Cô giật giật khoe miệng, giống như trẻ nhỏ, một lúc lâu sau mới nói: “Anh đừng tốt với em như vậy, em sợ mình sẽ thương anh mất.”

“Dù sao hai chúng ta cũng đang yêu nhau mà, cho dù em yêu anh cũng chẳng sao.”

”Nhưng anh đâu có yêu em, em thương anh chẳng phải là chịu thiệt rồi sao?”

Cuối cùng cô vẫn cùng anh về nhà. Anh nấu một nồi cháo thơm phức, sau đó lấy thêm hai trái dưa leo, muối một nồi đậu phụ khô chấm ớt, chua chua lạnh lạnh, hai người ăn uống vui vẻ, thực sự rất no.

Lần đầu tiên cô đến nhà anh, ăn no rồi mới quan sát: “Nhà anh rất sạch sẽ nhỉ?”

“Có thời gian anh đều dọn dẹp.”

“Chữ trên tường này...”

”Là anh tự viết, cũng rất đẹp phải không?”

Hai người cười vui vẻ, cô nói: “Nếu không anh cũng viết cho em một bức đi, em mang về treo trên phòng ngủ.”

Anh nói: “Được thôi, em muốn viết gì nào?”

“Nhâm quân mạc thoại chư sâm ca.” Cô nói: “Bấy chữ này đi.”

“Bằng trắc không đều, dùng từ nông cạn.”

“Đây là thơ của ông ngoại em đó.”

Anh rất bất ngờ, không tiện phê bình tiếp, cô lại cười ha ha: “Thật ra ông ngoại em thích thơ ca lắm. Cậu em còn tặng cho ông một tập thơ. Mẹ em nói, xong rồi, ông là đệ nhất họa sĩ, cửu lưu thi nhân, làm thơ ra ai dám chê cười? Thơ này vẫn để người nhà đọc thôi.”

“Tên của em chính là vì câu thơ này sao?”

“Đúng thế.” Cô nói: “Chữ Sâm là cả gia tộc luôn, chị họ em tên Nhâm Sâm Hâm.”

“Nhâm Sầm Hâm là chị họ em sao? Cô ấy là con dâu của anh họ anh.”

“Không thể nào? Chúng ta là thông gia sao?”

“Thân càng thêm thân, nào, gọi chú đi.”

“Hừ!” Bỗng dưng nhỏ hơn, Nhâm Sầm Ca có vẻ không vui. Cuối cùng anh đưa cô về trường học, dọc đường đi cô đều không nói chuyện. Đợi tới trường, anh mở cửa xe giúp cô, cô đột nhiên kiễng chân hôn lên mặt anh, khiến anh hoảng sợ. Sau đó cô lùi từng bước, đôi mắt to giảo hoạt sáng ngời: “Em hôn anh rồi, anh là bạn trai của em, chúng ta ngang hàng, không được bắt em gọi là chú!”

Không đợi anh kịp phản ứng, cô đã chạy vào kí túc xá.

Đèn kí túc xá sáng trưng, vô số cửa sổ như ánh mắt sáng ngời. Anh sờ hai má, chỗ bị cô hôn dường như còn cảm xúc dịu nhẹ, như gió tối xuân, hương hoa ngào ngạt, khiến người mê say.

Cuối tuần gặp lại, họ cùng đi xem phim điện ảnh. Là phim mới “Kiếm điệp”, võ hiệp hài hước, cuối cùng vẫn là kết cục đoàn viên. Lần này Nhâm Sầm Ca không khóc

Anh nói: “Nếu Phỉ Ngã Tư Tồn không viết truyện buồn, cuộc đời sẽ viên mãn.”

Cô suýt bị nghẹn bồng ngô: “Anh còn biết Phỉ Ngã Tư Tồn, anh đọc ngôn tình sao?”

“Không phải tác giả cứu lưu, anh không đọc đâu.”

“Vậy sao mà anh biết?”

Hôm qua cùng Cảnh Tri xem phim, cô ấy nói như vậy?”

“Hôm qua anh xem rồi sao? Cảnh Tri là ai?”

“Anh đã từng nói rồi mà...” Anh quay ngang nhìn cô, ánh sáng từ màn hình chiếu vào mắt anh, đôi mắt anh rất tối, vô cùng chuyên tâm: “Anh từng yêu một người, rất yêu rất yêu, yêu đến không cách nào ngừng, đành cứ thế mà yêu...”

Cô hỏi: “Không phải chị ấy đã mất rồi sao?”

“Đúng vậy, Cảnh Tri là em gái cô ấy.”

Cô hỏi: “Vì sao cô gái kia lại xem phim cùng anh? Cô ấy không có ai đi cùng sao?”

“Em hỏi cái này làm gì?”

“Em ghen, anh là bạn trai em mà.” Cô hùng hồn nói: “Khi em và anh ở bên nhau, không thể nghĩ tới người khác.”

Anh cười: “Sao lại nhỏ mọn thế chứ, em cũng không thương anh mà.”

Cô vươn tay ôm mặt anh: “Ai nói em không thương anh chứ?”

Lần đầu tiên là cô hôn anh, lần thứ hai vẫn là cô hôn anh, anh cảm thấy buồn cười lắm, vì sao cô gái này không giống trong tưởng tượng của anh.

Môi cô rất êm, rất ấm, tựa như lông chim, mềm mềm, đặt tại môi anh, trái tim anh.

Anh nhẹ nhàng hít sâu, rất nhanh đã bị rung động trước hơi thở ngọt ngào ấm áp này, không kìm lòng được, đỡ lấy gáy cô, hôn thật sâu. Môi răng hòa quyện, xa lạ mà quen thuộc, đã lâu không có cảm giác mê muội mê li này, khiến anh say mê mất phương hướng.

Phim đã chiếu tới phần phụ đề, âm nhạc vang lên.

Là kết cục đại đoàn viên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-nam-biet-bao-lau>